

Алфред Бестър
Унищоженият

1.

ГРЪМ! Тръсък! Вратите на трезора зейват. Дълбоко в недрата му са подредени пачки пари – готови да бъдат ограбени, плячкосани, похищени. Но кой е този? Какво прави вътре в трезора? О, господи! Човекът без лице! Гледа. Призрачен. Безмълвен. Страшен. Бягай... Бягай...

Трябва да бягам, ако не искам да изпусна пневмоекспреса за Париж и онова прелестно момиче с лице като цвете и сладна фигура. Има време, ако бягам. Но онзи пред входа не е от охраната. О, боже! Човекът без лице. Гледа. Призрачен. Безмълвен. Не викай. Престани да викаш...

Но аз не викам. Аз пея на сцена от искрящ мрамор. Лее се музика, блестят светлини. Но там отпред няма никой. Огромна тъмна зала... и празна, ако не броим единствения зрител. Безмълвен. Втренчил поглед. Призрачен. Човекът без лице.

Този път викът му бе проглушителен.

Бен Райх се събуди.

Продължи да лежи тихо в хидротерапевтичното си легло, докато сърцето му биеше лудо, а погледът се спираше наслуки върху различни предмети в стаята, като се опитваше да симулира спокойствие, каквото не усещаше. Стените от зелен нефрит, нощната лампа в порцелановия мандарин, чиято глава започваше нескончаемо да кима при докосване, часовника, който показваше времето на три планети и шест спътника, самото легло – кристален басейн, пълен с карбонизиран глицерин с температура трийсет и седем цяло и седем десети градуса по Целзий.

Вратата се отвори безшумно и в мрачината се появи Джонас – една сянка в червеникавокафяв спален костюм, призрак с конско лице и осанка на собственик на погребално бюро.

– Пак ли? – попита Райх.

– Да, мистър Райх.

– Силно ли?

– Много силно, сър. И ужасено.

– Върви по дяволите с магарешките си уши – изръмжа Райх. – Аз никога не се страхувам.

– Да, сър.

– Изчезвай.

– Да, сър. Лека нощ, сър.

Джонас отстъпи назад и затвори вратата.

– Джонас! – извика Райх.

Камериерът отново се появи.

– Извинявай, Джонас.

– Няма нищо, сър.

– Има – Райх пусна очарователната си усмивка. – Държа се с теб като с роднина. И не ти плащам достатъчно за удоволствието.

– О, не, сър.

– Следващия път, като почна да крещя, искам и ти да ми крещиш. Не е редно само аз да се забавлявам.

– О, мистър Райх...

– Направи го и ще ти повиша заплатата – отново същата усмивка. – Това е всичко, Джонас. Благодаря.

– Аз ви благодаря, сър.

Камериерът се оттегли.

Райх стана от леглото и започна да се бърше пред овалното огледало, като отработваше усмивката.

– Човек трябва да избира враговете си – промърмори той, – а не да ги създава по невнимание. – Загледа се в отражението си: масивни рамене, тесни хълбоци, дълги мускулести крака... изваяна глава с широко разположени очи, изящен нос, малка чувствена уста, белязана с непреклонност.

– Защо? – попита той. – И с дявола не бих си сменил външността. Не бих си сменил мястото и със самия господ. Защо тогава викам насън?

Облече си халата и хвърли поглед на часовника, без да се замисля, че отведнъж възприема пълната картина на времето в Слънчевата система с една несъзнателна вещина, която би смаяла прадедите му. Циферблатът показваше:

2301 сл.Р.Хр.

ВЕНЕРА ЗЕМЯ МАРС

средно слънчево време 22 февруари, 15 дуодекември, 35

пладне+09 0205, Гринвич 2220, Централен Сиртис

ЛУНА 10 ГАНИМЕД КАЛИСТО ТИТАН ТРИТОН

2д3ч1д1ч 6д8ч 13д12ч 15д3ч 4д9ч

(в сянка) (в преход)

Вечер, обед, лято, зима... дори и без да се замисли, Райх можеше да изтрака часа и сезона на който и да е меридиан на всяко от небесните тела в Слънчевата система. Тук, в Ню Йорк, беше мразовито зимно утро след една мъчителна, изпълнена с кошмари нощ. Реши да отдели няколко минути за психоаналитичен сеанс при личния си психиатър, еспер. Тези викове насън трябваше да престанат.

– „Е“ като еспер – изръмжа той. – ЕСПЕР от ЕкстраСензорна ПЕРцепция... т.е. телепати, ония, дето четат мислите ти, надничат в мозъка ти. Един доктор, който чете мисли, би трябвало да е способен да сложи край на тези викове. Един доктор по медицина, еспер, би трябвало да си оправдава заплата, като надникне в мозъка и сложи край на тези викове. Нали твърдят, че тези проклетни четци на мисли представлявали най-великата крачка напред в еволюцията, откакто се е появил хомо сапиенс. „Е“ като Еволюция! Копелета! „Е“ като Експлоатация!

Отвори рязко вратата, разтреперан от гняв.

Тръгна надолу по коридора, като тропаше яростно с чехли върху сребристия под, трак-так-трак-так-трак-так-трак-так, без да го е грижа, че нарушава съня на прислугата, без и през ум да му минава, че това зловещо тракане в ранни зори събужда дванайсет изпълнени със страх и омраза сърца. Отвори със замах вратата към апартамента на своя психоаналитик, влезе вътре и веднага се изтегна на кушетката.

Карсън Брийн, доктор по медицина, еспер II степен, беше вече буден и го очакваше. Бидейки личен аналитик на Райх, сънят му беше като на дежурна сестра – поддържаше постоянна връзка с пациента си и се събуждаше, щом той имаше нужда от него. Онзи единствен вик се бе оказал достатъчен за Брийн. Сега седеше до кушетката в елегантен бродиран халат (службата му носеше двайсет хиляди кредита на година), напълно съсредоточен (работодателят му беше щедър, но взискателен).

– Слушам ви, мистър Райх.

– Отново Човекът без лице – изръмжа Райх.

– Кошмари?

– А бе, мръсен кождер, надникни в главата ми и виж. Пардон. Извинявам се. Държа се като дете. Да, отново кошмари. Опитвах се да обея една банка. После се опитвах да хвана някакъв влак. След това някой пееше. Струва ми се, че бях аз. Опитвам се да представя картината

колкото се може по-добре. Смятам, че нищо не съм пропуснал... – Последва дълга пауза. Накрая Райх смотолев: – Ее? Нещо схвана ли?

– Продължавате ли да настоявате, че не можете да познаете Човека без лице, мистър Райх?

– Как бих могъл? Аз изобщо не го виждам. Това, което зная, е...

– Смятам, че можете. Просто не желаете.

– Слушай! – избухна Райх гневно и веднага се почувства неловко. – Плащам ти двайсет хилядарки. Ако всичко, на което си способен, е да правиш идиотски изявления...

– Наистина ли го мислите, мистър Райх, или е част от синдрома на общата страхова психоза?

– Няма никакъв страх – кресна му Райх. – От нищо не се боя. Никога не... – Спря се, осъзнавайки колко е безполезно да се пали така, докато трениралият ум на надзъртача в мозъци тършуваше под случайно изтърваните думи. – Във всеки случай не си прав – продължи той троснато. – Не го зная кой е. Просто Човекът без лице. Това е всичко.

– Вие изтласквате от съзнанието си най-важните подробности. Трябва да ви се помогне да ги прозрете. Ще опитаме няколко свободни асоциации. Ако обичате, не изричайте думите на глас. Просто мислете. Обир...

Бижута – часовници – диаманти – ценни книжа – облигации – златни монети – фалшифициране – банкноти – кюлчета злато – декор...

– Какво беше последното?

Грешка на езика. Исках да кажа инкрустация... украса със скъпоценни камъни.

– Не беше неволна грешка. Това беше една многозначителна поправка. Или по-скоро, подмяна. Но нека продължим. Пневмоекспрес...

Дълъг – вагон – купета – въздух – син... – Не, в това няма логика.

– Има, мистър Райх. Ако изтълкуваме „син“ като „наследник“, ще видите, че се получава игра на думи на фалическа основа. Продължете, ако обичате.

– Няма що, страшни умници сте вие, надзъртачите. Добре, да видим сега. Пневмоекспрес... *vlak – подземна железница – сгъстен въздух – ултразвукова скорост – „Ние ще ви пренесем на седмото небе“, рекламния девиз на... Как, по дяволите, се казваше тази компания? Не мога да си спомня. Изобщо откъде изникна тази идея?*

– От предсъзнанието, мистър Райх. Още един опит и ще започне да ви се изяснява. Зала...

Кресла – партер – балкони – ложа – амфитеатър – Марс на колесница – Марсови поля...

– Ето това е то, мистър Райх. Марс. През последните шест месеца Човекът без лице се явява в деветдесет и седем кошмара. Той е неизменно ваш враг, противник, всяващ ужас в сънища, които съдържат три основни елемента: пари, транспортни средства и Марс. Всеки път едно и също: Човекът без лице и пари, транспортни средства, Марс.

– Не виждам никаква връзка.

– Трябва да има някаква връзка, мистър Райх. Убеден съм, че можете да идентифицирате този зловещ образ. Иначе защо ще се опитвате да избягате, като отхвърляте лицето му?

– Нищо не се опитвам да отхвърля.

– Ключ към загадката може да бъде и променената дума „декора...“, както и забравеното име на компанията, която използва де-виза „Ние ще ви пренесем...“, т.е. транспортираме...

– Казах ти, че не мога да го позная! – Райх стана рязко от кушетката. – Твоите ключове не ми помагат. Не зная кой е.

– Човекът без лице не ви вдъхва страх, защото няма лице. Вие знаете кой е той. Вие го мразите и се страхувате от него, но знаете кой е той.

– Ти си надзъртачът. Ти кажи кой е.

– Моите възможности са ограничени, мистър Райх. Не мога да проникна по-дълбоко в съзнанието ви без ваша помощ.

– За каква помощ говориш? Ти си най-добрият доктор по медицина, еспер, когото можех да наема. Ако...

– Нито го мислите, нито вярвате в това, мистър Райх. Вие съзнателно наехте еспер II степен, за да бъдете неуязвим при подобни неподвижни обстоятелства. Това е цената, която трябва да платите за предпазливостта си. Ако искате виковете на сън да престанат, ще трябва да се консултирате с някой специалист I степен... Например Огъстъс Тейт или Гарт, или Самуел Аткинс...

– Ще си помисля – измърмори Райх и се обърна да си ходи.

Тъкмо отваряше вратата, когато Брийн извика след него:

– Между другото... „Ние ще ви пренесем на седмото небе“ е девизът на картела „Д'Кортни“. Помислете дали това няма връзка и с вашата „грешка на езика“.

ЧОВЕКЪТ БЕЗ ЛИЦЕ!

Райх решително затръшна пред Брийн вратата, която водеше към неговото съзнание, и след това тръгна, залитайки, по коридора към своите собствени покои. Заля го вълна от дива омраза. *Той е прав.*

Д'Кортни е този, който ме кара да викам насън. И не защото се страхувам от него. Страхувам се от себе си. От самото начало съм го знаел. Дълбоко е себе си съм го знаел. Знаел съм, че щом го осъзная, ще трябва да убия това копеле Д'Кортни. Няма лице, защото това е лицето на смъртта.

* * *

Напълно облечен и в отвратително настроение, Райх излетя от апартамента си и се спусна на нивото на улицата, където го пое реактивна кабина на компанията „Монарх“ и с един-единствен плавен скок го отнесе до огромния небостъргач, в който се помещаваха стотиците етажи и хилядите служители на нийоркското седалище на компанията. Небостъргачът „Монарх тауър“ представляваше централната нервна система на една невероятно голяма корпорация, една пирамида от транспорт и комуникации, тежка и лека индустрия, пласмент и търговия, научни изследвания и проучвания, внос и износ. „Монарх ютилитис енд рисорсис“ купуваше и продаваше, снабдяваше и доставяше, изграждаше и разрушаваше. Схемата на всичките филиали и клонове беше толкова сложна, че се налагаше да се ползват услугите на един щатен счетоводител – еспер II степен, който следеше за заплетеното движение на капиталите.

Райх влезе в кабинета си, следван от личната си секретарка – еспер III степен, и нейните помощници, понесли материалите с тазсутрешните задачи.

– Оставете ги и се махайте – изръмжа той.

След като положиха книгата и кристалите с видеозаписи върху бюрото му, те побързаха да се оттеглят, но без неприязън. Бяха свикнали с неговите изблици на гняв. Райх седна зад бюрото си, като се тресеше от такава силна ярост, че бе способен тутакси да изкорми Д'Кортни. Накрая промърмори: „Ще му дам един последен шанс на този мръсник.“

Отключи писалището си, отвори чекмеджето-сейф и извади специалната кодова книга, ползвана единствено от изпълнителните директори на фирмите, които в регистрите на Лойд бяха белязани с четворно А-1-□. Почти всичко, което му трябваше, се намираше в средата на книгата:

QQVA СЪДРУЖИЕ

RRCV НАШИТЕ ДВЕ

SSDC ВАШИТЕ ДВЕ
TTED СЛИВАНЕ
UUFE КОМПАНИИ
VVGf ИНФОРМАЦИЯ
WWHG ПРИЕМАМ ПРЕДЛОЖЕНИЕТО
XXIH ОБЩОИЗВЕСТНО
YYJL ПРЕДЛАГАМ
ZZKJ ПОВЕРИТЕЛНО
AALK РАВНОПРАВНО
BVML ДОГОВОР

Като си отбеляза мястото в кодовата книга. Райх натисна копчето на видеофона. Появи се образът на операторката.

– Свържи ме с шифровъчната – нареди той.

Екранът премигна и след това показа една задимена стая, пълна догоре с книги и магнетофонни ролки. Един бледен като платно мъж в избеляла риза погледна към екрана и скочи на крака.

– Да, мистър Райх?

– Добро утро, Хасъп. Струва ми се, че имаш нужда от почивка. – Човек трябва да избира враговете си. – Можеш да прекараш една седмица на Спейсланд. За сметка на „Монарх“.

– Благодаря, мистър Райх. Много ви благодаря.

– Това тук е поверително. За Крей Д'Кортни. Пиши – Райх хвърли поглед в кодовата книга. – Пиши: YYJL TTED RRCB UUFE AALK QQVA. Светкавично ми предай отговора. Ясно?

– Ясно, мистър Райх. Моментално го пускам.

Райх изключи видеофона. Мушна ръка в купчината книжа и кристали върху бюрото, измъкна един кристал и го пхна в плейъра. Гласът на личната му секретарка проговори: „Брутна печалба на «Монарх»: спад от 2,1134%. Брутна печалба на «Д'Кортни»: покачване с 2,1130%...“

– Дяволите да го вземат! – изръмжа Райх. – От моя джоб в неговия.

Изключи плейъра и се изправи. Задушаваше се от нетърпение. Щяха да минат часове, докато пристигне отговорът. Целият му живот зависеше от отговора на Д'Кортни. Напусна кабинета си и започна обиколка из етажите и отделите на „Монарх тауър“, като се правеше, че извършва обичайния си строг личен надзор. Неговата секретарка – еспер, го следваше дискретно, като обучено куче.

Обучена кучка – помисли си Райх. След това на глас:

- Извинявам се. Това надзърна ли го?
- Няма нищо, мистър Райх. Напълно разбирам.
- Така ли? Аз пък не. По дяволите Д'Кортни!

В отдел „Кадри“ преглеждаха, проверяваха и внимателно проучваха обичайния поток от молби за работа – от чиновници, майстори, специалисти, ръководители на средно ниво, експерти от висшия ешелон. Цялата предварителна пресявка се правеше въз основа на стандартни тестове и беседи с кандидатите, но недостатъчно прецизно, според шефа на отдела – еспер, който сновеше из помещението, обзет от студена ярост, когато Райх влезе. Фактът, че секретарката на Райх чрез телепатия го бе уведомила предварително за посещението, нямаше никакво значение за него.

– Определил съм десет минути на кандидат за последната проверка – беседата с мен – мъмреше шефът един свой служител. – Шест на час, четирийсет и осем на ден. Ако процентът на отхвърлени от мен кандидатури не спадне под трийсет и пет, аз просто си губя времето. Което означава, че вие пилеете времето на компанията. Аз не съм нает от „Монарх“, за да проверявам очевидно неподходящите кандидатури. Това е ваша работа. Свършете я. – Той се обърна към Райх и кимна уставно. – Добро утро, мистър Райх.

– Добро утро. Проблеми ли?

– Не е нещо, което не може да се оправи. Само че моите хора трябва най-сетне да разберат, че извънсетивното възприятие не е някакво чудо, а способност, подвластна на ограниченията на работното време. А какво решихте за Блон, мистър Райх?

Секретарката: *Все още не е прочел вашата докладна записка.*

Мога ли да ви напомня, млада госпожице, че ако трудът ми не се използва най-ефективно, парите за мен са хвърлени на вятъра. Записката ми за Блон стои на бюрото на мистър Райх вече три дни.

– Кой е този Блон, по дяволите? – попита Райх.

– Нека първо ви въведа в обстановката, мистър Райх. В Съюза на есперите членуват около сто хиляди (100 000) еспери III степен. Един еспер III степен е способен да надзърне в мозъка на ниво съзнание – например може да разбере какво си мисли човек в момента. III степен са най-ниският клас телепати. Почти всички служители от охраната на „Монарх“ са еспери III степен. Ние имаме на щат повече от петстотин...

Всичко това му е известно. Всички го знаят. Говорете по същество, бърбиво.

Позволете, ако обичате, да стигна до същността на въпроса както аз намеря за добре. – На второ място, в Съюза членуват около десет хиляди еспери II степен – продължи шефът на отдел „Кадри“ хладно. – Това са експерти като мен, които могат да проникнат през съзнателното ниво на мозъка и да достигат предсъзнателното. Повечето еспери II степен са хора на интелектуалния труд... лекари, адвокати, инженери, преподаватели, икономисти, архитекти и т.н.

– И всички вие получавате огромни заплати – промърмори Райх.

– А защо не? Нашият труд е изключително ценен. В „Монарх“ добре разбират това. В момента в компанията работят над сто еспери II степен.

Минете най-сетне на въпроса!

– И накрая, в Съюза има по-малко от хиляда еспери I степен. Те са способни да надничат дълбоко, да минават през съзнателното и предсъзнателното ниво и да достигат до несъзнателното... до най-дълбоките нива на мозъка. Основни първични нагони и т.н. Те, разбира се, заемат най-висшите длъжности. Университетски преподаватели, лекари специалисти... психоаналитици като Тейт, Гарт, Аткинс, Мосел... криминолози като Линкълн Пауъл от Парапсихичния отдел... политически съветници, висши дипломати, специални правителствени съветници и др. До този момент никога не се е налагало „Монарх“ да наема I степен.

– И? – промърмори Райх.

– Сега вече се налага, мистър Райх, и смятам, че Блон би приел. Накратко... *Рече той...*

– Накратко, мистър Райх, „Монарх“ наема толкова много еспери, че предлагам да се създаде специален отдел „Кадри“ за еспери, оглавяван от еспер I степен като Блон, за да се занимава изключително с подбора на телепати.

Пита се защо вие не можете да се справите с това.

– Разказах ви всичко това, за да ви обясня защо аз не мога да се справя с тази задача, мистър Райх. Аз съм еспер II степен. Като си служа с телепатия, мога да проучвам обикновените кандидати за работа бързо и ефикасно, но с другите еспери не мога да се справя със същата бързина и ефикасност. В зависимост от категорията си, всички еспери са обучени да издигат повече или по-малко сигурни прегради пред съзнанието си. За едно пълно и резултатно обследване на еспер III степен ми е нужен един час. Нужни са ми три часа за еспер II степен. Очевидно не бих могъл да проникна през преградите, издигнати от еспер I степен. За подобна работа е необходимо да назначим някой I степен като Блон.

Разбира се, разходите са огромни, но необходимостта е належаща.

– Какво я прави толкова належаща? – попита Райх.

За бога! Не му казвайте за това! С това шега не бива. Все едно, че му бъркаш в окоето. И без това е побеснял от яд.

А трябва да си върши работата, уважаема. – На Райх шефът каза:

– Проблемът е в това, сър, че ние не наемаме най-добрите еспери. Картелът „Д'Кортни“ е този, който обира каймака. Отново и отново, тъй като ни липсва нужната организация, „Д'Кортни“ ни изиграва, като прибира при себе си най-способните, а за нас оставя посредствените.

– По дяволите! – изкрещя Райх. – По дяволите „Д'Кортни“! Добре, съгласен съм. Направи каквото трябва. И кажи на този Блон да започне да надхитря „Д'Кортни“. А и ти също.

Райх излетя като хала от „Кадри“ и влетя във владенията на отдел „Продажби“. И тук го очакваше същата неприятна информация: компанията „Монарх ютилитис & рисорсис“ губеше войната на живот и смърт с картела „Д'Кортни“. Губеше във всички сектори – реклама, развойна дейност, научни изследвания, маркетинг. Нямахме никакво съмнение, че го очаква поражение. Райх знаеше, че е притиснат до стената.

Върна се в кабинета си побеснял и крачи напред-назад в продължение на пет минути. „Няма смисъл – каза си той. – Зная, че трябва да го убия. Няма да приеме сливането. И защо ли му е? Победил ме е и го знае. Ще трябва да го убия и ми е нужна помощ. От надзъртач.“

Натисна копчето на видеофона и каза:

– Отдох и развлечения!

На екрана се появи блестящ салон, целият в хром и емайл и обзаведен с игрални маси и бар. Имаше вид на и се използваше като зала за отход и развлечения. В действителност това беше щабът на могъщия отдел за шпионаж. Директорът, един брадат учен на име Уест, вдигна поглед от шахматната задача, която решаваше, и скочи на крака.

– Добро утро, мистър Райх.

Предупреден от официалното „мистър“, Райх каза:

– Добро утро, мистър Уест. Обичайната проверка. Трябва да се грижа за всичко, нали разбирате. Как сме с развлеченията?

– На ниво с изискванията, мистър Райх. Но имам едно оплакване, сър. Струва ми се, че прекалено много се играе на комар. – За да печели време, Уест продължи да се жалва, докато двама добросъвестни служители на компанията най-невинно си допиха питиетата и излязоха. Едва тогава се отпусна и седна на стола. – Вече е чисто, Бен. Казвай!

– Хасъп успя ли да разгадае тайния шифър, Елъри?

Надзъртачът поклати отрицателно глава.

– Опитва ли се?

Уест се усмихна и кимна.

– Къде се намира Д'Кортни?

– На път за Земята на борда на „Астра“.

– Знаеш ли плановете му? Къде ще отседне?

– Не. Искаш ли да проверя?

– Не зная. Зависи...

– От какво зависи? – Уест го изгледа въпросително. – Съжалявам, че по видеофона не може да се предаде телепатичната схема на мозъка, Бен. Ще ми се да разбере какво си намислил.

Райх се усмихна мрачно.

– Слава богу, че има видеофони. Те поне ни защитават от четци на мисли. Какво ти е отношението към престъпленията, Елъри?

– Обичайното.

– Като на всички?

– Като на Съюза. Съюзът не ги одобрява, Бен.

– Че какво толкова намираш в този Съюз на еспери? Ти знаеш стойността на парите, успеха... Защо сам не разсъждаваш? Защо оставяш Съюза да мисли вместо теб?

– Ти не можеш да разбереш. Ние се раждаме в Съюза. Ние живеем в Съюза. Ние умираме в Съюза. Имаме право да избираме ръководството и това е всичко. Съюзът се разпорежда с професионалния ни живот. Той ни обучава, категоризира, определя етичните норми и следи за тяхното спазване. Той ни защитава, като защитава обикновения човек, също като Съюза на лекарите. Имаме еквивалент на Хипократовата клетва. Нарича се Обет на есперите. И господ да му е на помощ на онзи от нас, който го наруши... както, струва ми се, ме съветваш да сторя.

– Може и така да е – каза Райх напрегнато. – Може би намеквам, че си струва да нарушиш обета на надзъртачите. Може би става дума за пари... за повече пари, отколкото ти или кой да е надзъртач II степен е виждал през живота си.

– Забрави го, Бен. Това не ме интересува.

– Да речем, че нарушиш обета си. Какво ще стане?

– Ще ме изключат.

– И това е всичко? Толкова ли е страшно? При положение че имаш цяло състояние в джоба си? И преди се е случвало оправни надзъртачи да скъсват със Съюза. Изключвали са ги. И какво от това? Бъди умен, Елъри!

Уест се усмихна иронично:

– Ти не би могъл да го разбереш, Бен.

– Накарай ме да разбера.

– Онези изхвърлени надзъртачи, за които спомена... като Джери Чърч. Хич не са оправни. Нещата стоят така... – Уест се замисли. – Навремето, преди да се усъвършенства хирургията, е имало една група недъгави хора, наречени глухонеми.

– Нито чуват, нито говорят?

– Точно така. Тяхното средство за общуване е бил езикът на жестовете. Което означава, че те са могли да общуват единствено с други глухонеми. Разбираш ли? Ако са искали да оцелеят, са били принудени да живеят в свои собствени общности. Човек полудява, ако не може да размени две приказки с приятелите си.

– Е, и?

– Някои от тях се изхитрили. Започнали да изнудват по-преуспелите глухонеми да им плащат ежеседмичен данък. Ако жертвата откажела да брой парите, те я отлъчвали от обществото си. Жертвата винаги плащала. Или е трябвало да плати, или да живее в самота, докато полудее.

– Искаш да кажеш, че вие надзъртачите сте като глухонемите?

– Не, Бен. Вие другите, нормалните, сте като глухонемите. Ако трябвате да живеем само сред вас, щяхме да полудеем. Затова ме остави на мира. Ако кроиш някаква мръсотия, не искам да зная.

Уест демонстративно изключи видеофона. Райх изрева от яд, грабна едно златно преспание и го запрати по кристалния екран. Още преди разлетелите се отломки да паднат на земята, той беше в коридора и вървеше към изхода на сградата.

* * *

Неговата секретарка – надзъртач, знаеше къде отива. Неговият шофьор – надзъртач, знаеше къде иска да отиде. Райх пристигна в апартамента си и бе посрещнат от своя иконом – надзъртач, който веднага обяви по-ранен обяд и поръча по телефона менюто, което Райх негласно бе пожелал. Малко поуспокоен, Райх влезе в кабинета си и отиде при сейфа – една припламваща светлина в ъгъла.

Това беше най-обикновена етажерка с многобройни клетки, изведена въвн от темпоралната фаза чрез моноцикличен импулс. Всяка секунда, когато фазата на сейфа и темпоралната фаза съвпадаха, етажерката излъчваше ярък светлинен поток. Сейфът можеше да бъде отворен само от конфигурацията на порите на левия показалец на Райх, а тя беше

неподражаема.

Райх постави върха на пръста си в центъра на светещото око. То изчезна и се появи многоклетъчната етажерка. Без да отмества пръста си, той се пресегна и измъкна един малък черен бележник и голям червен плик. После дръпна показалеца си и сейфът излезе от фаза.

Райх запрелиства страниците на бележника... ОТВЛИЧАНИЯ... АНАРХИСТИ... ПОДПАЛВАЧИ... ПОДКУПИ (ДОКАЗАНИ)... ПОДКУПИ (ПОТЕНЦИАЛНИ)... в графата (ПОТЕНЦИАЛНИ) откри имената на петдесет и седем известни личности. Сред тях беше и Огъстъс Тейт, доктор по медицина, еспер I степен. Райх кимна доволно.

Отвори червения плик и разгледа съдържанието му. Вътре имаше пет гъсто изписани листа и по почерка личеше, че са писани преди векове. Това бе посланието на основателя на компанията „Монарх“ и на рода Райх. Четири листа имаха заглавия: ПЛАН А, ПЛАН Б, ПЛАН В, ПЛАН Г. Петият лист бе озаглавен ВЪВЕДЕНИЕ. Райх бавно се зачете в старинния, изписан с тънки полегати букви ръкопис:

Към тези, които идат след мен: Мерилото за премъдрост е отказът да обясняваш очевидното. Щом си отворил това писмо, ние се разбираме. Подготвил съм четири най-общи плана за убийство, които могат да ти бъдат от полза. Завещавам ти ги като част от наследството на Райх. Това са само общи насоки. Подробностите трябва да бъдат допълнени от теб самия, в зависимост от твоето време, твоето общество и от конкретните ти нужди.

ЗАБЕЛЕЖКА: Същината на убийството никога не се променя. Във всички епохи то си остава един конфликт между убиеца и обществото, като жертвата е наградата за победителя. А азбучните повели при конфликт с обществото са непреходни. Бъди дързък, бъди смел, бъди самоуверен и непременно ще успееш. Срещу тези качества обществото няма защитни средства.

Джефри Райх

Райх прелисти бавно страниците, изпълнен с възхищение към своя родоначалник, който бе проявил предвидливостта да се подготви за всички възможни критични ситуации. Плановете бяха остарели, но разпалваха въображението; и наистина започнаха да се оформят идеи, да кристализират, за да бъдат обмислени и отхвърлени, и незабавно

заменени с нови. Една фраза привлече вниманието му:

Ако си убеден, че си роден убиец, не изпипвай плановете си до най-малката дреболия. Остави се инстинктът да те води. Интелектът може да те подведе, но инстинктът на убица е непогрешим.

„Инстинктът на убиец – въздъхна Райх. – Бог ми е свидетел, имам го.“

Видеофонът звънна еднократно, после се включи автоматът. Чу се бързо тракане и машината започнала бълва лента. Райх отиде до бюрото и прочете съобщението. То бе кратко и зловещо:

КОДИРАНО ДО РАЙХ: ОТГОВОРЪТ Е WWHG.

– WWHG. Предложението отхвърлено. Отхвърлено?
ОТХВЪРЛЕНО! Така си и знаех! – изкрещя Райх.

– Е, добре, Д'Кортни! Щом не щеш мира, на ти секира!

2.

Огъстъс Тейт, доктор по медицина, еспер I степен, получаваше 1000 кр. за едночасов психоаналитичен сеанс – не особено голям хонорар, като се има предвид, че на един пациент рядко му се случваше да отнеме повече от час от драгоценното време на доктора. Но това означаваше, че доходът му възлиза на 8000 кр. на ден и на повече от 2 милиона кр. на година. Малцина знаеха какъв процент от този доход отива в Съюза на есперите за обучението на други телепати и за развитието на евгеничния план на Съюза, който целеше способността за извънсетинно възприятие да стане достояние на всички хора по света.

Но Огъстъс Тейт знаеше и деветдесет и петте процента, които внасяше, бяха болното му място. И съвсем естествено, членуваше в Лигата на есперите патриоти, една крайно дясна политическа групировка вътре в Съюза, поставила си за цел съхраняването на абсолютната власт и доходите на висшия клас еспери. Именно поради това си членство бе попаднал в графата ПОДКУПИ (ПОТЕНЦИАЛНИ) в бележника на Бен Райх. Райх влезе бързо в изискано подредения кабинет на Тейт, хвърли един поглед на дребната му фигура с малко несъразмерни, но внимателно коригирани от шивачите пропорции, седна и изръмжа:

– Надзъртайте! Бързо!

Втренчи се предизвикателно в Тейт, докато елегантният дребен надзъртач го изучаваше с блестящи очи и говореше бързо, отривисто:

– Вие сте Бен Райх от „Монарх“. Десет милиарда кредита капитал. Мислите си, че би трябвало да ви познавам. Така е. Водите борба на живот и смърт с картела „Д'Кортни“. Нали така? Предложили сте сливане тази сутрин. С кодирано послание: YYJL TTED RRCB UUFE AALK QQVA. Предложението отхвърлено. Нали така? В отчаянието си сте решили да... – Тейт изведнъж млъкна.

– Продължете – каза Райх.

– ...да убиете Крей Д'Кортни като първа крачка към завладяването на картела. Искате да ви помогна... но, мистър Райх, това е абсурдно! Ако продължавате да мислите по този начин, ще трябва да доложа за вас. Знаете закона.

– Бъдете умен, Тейт. Вие ще ми помогнете да наруша закона.

– Но, мистър Райх, аз не съм в състояние да ви помогна.

– И това го казвате вие? Един еспер I степен? И очаквате да ви

повярвам? Очаквате да повярвам, че не сте способен да надхитрите всеки човек, всяка група, целия свят?

Тейт се усмихна:

– Малко захар за мухата – каза той. – Типичният прием на...

– Надзъртайте – прекъсна го Райх. – Ще спести време. Прочетете мислите ми. Вашият талант. Моите възможности. Комбинацията е непобедима. Ей богу! Светът има късмет, че съм решил да извърша едно-единствено убийство. Ние двамата бихме могли да сразим цялата вселена!

– Не – каза Тейт решително. – Това е невъзможно. Длъжен съм да докладвам за вас, мистър Райх.

– Почакайте. Искате ли да разберете колко ви предлагам? Проникнете по-дълбоко. Колко съм готов да платя? Колко ми е таванът?

Тейт затвори очи. Дребното му като на манекен лице болезнено се сбръчка. След това очите му се отвориха широко от изумление.

– Сериозно ли го мислите? – възкликна той.

– Да – ухили се Райх. – И което е по-важно, вие знаете, че предложението ми е напълно лоялно. Нали?

Тейт кимна бавно.

– И сте наясно, че „Монарх“ плюс „Д'Кортни“ могат да гарантират успеха на това, което предлагам.

– Почти съм склонен да ви вярвам.

– Можете да ми вярвате. От пет години финансирам вашата Лига на есперите патриоти. Ако сте надзърнали достатъчно дълбоко, знаете защо. Не по-малко от вас мразя проклетия ви Съюз па есперите. Моралните принципи на Съюза пречат на бизнеса... не ти позволяват да правиш пари. И тъкмо вашата Лига е организацията, която някой ден може да разруши Съюза на есперите...

– Това го разбрах – каза Тейт рязко.

– С „Монарх“ и „Д'Кортни“ в джоба мога да направя и повече от това да помота на вашата фракция да разруши Съюза. Мога да ви направя доживотен президент на един нов Съюз на есперите. Това ви го гарантирам безусловно. Сам не можете да го постигнете, но заедно с мен можете.

Тейт затвори очи и промълви:

– Вече седемдесет и девет години не е имало успешен опит за предумишлено убийство. Есперите правят невъзможно укриването на самия умисъл преди убийството. И дори ако есперите бъдат заблудени преди убийството, те правят невъзможно укриването на чувството за

вина след това.

– Съдът не признава свидетелските показания на есперите.

– Това е вярно, но веднъж открие ли чувство за вина, един еспер винаги може да намери и реални доказателства в подкрепа на своето надзъртане. Линкълн Пауъл, шефът на парапсихичния отдел на полицията, е неумолим като смъртта. – Тейт отвори очи. – Искате ли да забравим този разговор?

– Не – изръмжа Райх. – Нека разсъждаваме заедно. Защо опитите за убийство са пропадали? Защото четци на мисли патрулират из целия свят. Какво може да попречи на един телепат да чете мисли? Друг телепат. Но досега нито един убиец не се е сещал да наеме добър надзъртач, който да му служи като щит. Или пък ако се е сещал, не е успявал да сключи сделката. Аз сключих тази сделка.

– Така ли?

– Решил съм да водя война. Решил съм да вляза в остра схватка с обществото. Нека разгледаме проблема като стратегия и тактика. Моят проблем е проблемът на всяка армия. Дързостта, смелостта и решителността не са достатъчни. Една армия се нуждае и от разузнаване. Война се печели с разузнаване. Тъкмо затова сте ми нужен вие.

– Съгласен.

– Борбата ще водя аз. На вас оставям разузнаването. Трябва да зная къде ще е Д'Кортни, къде мога да нанеса моя удар, кога да го нанеса. Сам ще се погрижа за убийството, но вие ще трябва да ми кажете кога и къде ще ми се открие благоприятна възможност.

– Разбрано.

– Първо трябва да направя пробив... да проникна през отбранителната система, обграждаща Д'Кортни. Това означава разузнаване от вас. Ще трябва да проверявате нормалните, да откривате надзъртачите, да ме предупреждавате и да блокирате техните опити да четат мислите ми, ако аз сам не мога да се справя. След убийството ще трябва да се оттегля, като премина през още една защитна линия от нормални и надзъртачи. Ще трябва да ми помогнете при воденето на ариерградните боеве. Ще трябва да останете на местопрестъплението след убийството. Ще откриете кого подозира полицията и защо. Ако зная, че подозрението е насочено към мен, мога да го отклоня. Ако зная, че е насочено към някой друг, мога да го затвърдя. Аз мога да водя тази война и да спечеля тази война с помощта на вашето разузнаване. Вярно ли е? Надзърнете в мен.

След дълга пауза Тейт каза:

– Вярно е. Можем да я спечелим.

– Ще ми помогнете ли?

Тейт се поколеба, след това решително кимна:

– Да, Ще ви помогна.

Райх въздъхна дълбоко.

– Добре. А сега чуйте какъв план съм измислил. Смятам, че мога да извърша убийството, като си послужа с една стара игра, наречена „Сардина“. Тя ще ми даде възможност да стигна до Д'Кортни. Намислил съм и как да го убия: зная как да възпроизведа смъртоносен изстрел без куршум с едно древно огнестрелно оръжие.

– Почакайте – прекъсна го Тейт рязко. – Как възнамерявате да скриете всички тези замисли от случайни надзъртачи? Аз мога да ви прикривам само когато съм с вас. Но аз няма да бъда с вас през цялото време.

– Ще си изработя временна преграда пред мислите. На улица „Мелди“ има едно момиче, което пише песни. Мога да го излъжа да ми помогне.

– Може и да стане – каза Тейт след кратко надзъртане. – Но се сещам за нещо друго. Да допуснем, че Д'Кортни има охрана. Да не би да смятате да изпозастреляте телохранителите му?

– Не. Надявам се, че не ще се наложи. Един физиолог на име Джордан, който работи за „Монарх“, съвсем наскоро създаде емулсия, която временно парализира зрителните възприятия. Възнамерявахме да я използваме при стачни вълнения. Ще я използвам върху охраната на Д'Кортни.

– Да, разбирам.

– През цялото време ще работите заедно с мен: ще разузнавате и ще ме прикривате. Но първо ми е нужна една информация. Когато Д'Кортни посещава града, обикновено гостува на Мария Бомонт.

– Златната мърша?

– Същата. Искам да разберете дали Д'Кортни и този път възнамерявала отседне у нея. Всичко зависи от това.

– Лесна работа. Още довчера мога да открия местопребиваването и плановете на Д'Кортни. Ще има събиране у Линкълн Пауъл и личният лекар на Д'Кортни сигурно ще е там. На Земята е за една седмица, тъй че ще започна разузнаването с него.

– Не се ли боите от Пауъл?

Тейт се усмихна презрително.

– Ако се страхувах, мистър Райх, щях ли изобщо да се впусна в тази авантюра с вас? Нека сме наясно – аз не съм Джери Чърч.

– Чърч?

– Да. И не се правете на изненадан. Чърч, II степен, изхвърлен от Съюза преди десет години заради онова малко приключение с вас.

– Дявол да ви вземе. Това го изровихте от главата ми, нали?

– От главата ви и от архивите.

– Е, добре, сега това няма да се повтори. Вие сте по-корав и по-умен от Чърч. Нещо да ви трябва за събирането у Пауъл? Жени? Дрехи? Бижута? Пари? „Монарх“ е насреща.

– Не, нищо, но благодаря много.

– Престъпник, но щедър – това съм аз – Райх се усмихна, докато ставаше да си ходи. Не предложи да си стиснат ръцете.

– Мистър Райх! – неочаквано извика Тейт.

Райх се обърна при вратата.

– Виковете насън ще продължат. Човекът без лице не е символ на смъртта.

Какво? О, боже! Кошмарите ли? Пак? Проклет надзъртач! Как пък успя да разбереш? Как...

– Не ставайте смешен. Мислите ли, че можете да играете на сляпа баба с еспер I степен?

Кой играе бе, копеле? Какви са тези кошмари?

– Не, мистър Райх. Няма да ви кажа. Съмнявам се дали някой друг освен еспер I степен може да ви каже и, естествено, няма да се осмелите да се консултирате с друг след днешния разговор.

За бога, човече! Няма ли да ми помогнете?

– Не, мистър Райх – Тейт се ухили злобно. – Това е моето малко оръжие. Ще поддържа равновесието между нас. Баланс на силите, нали разбирате. Взаимната зависимост осигурява взаимното доверие. Престъпник, но еспер... това съм аз.

* * *

Подобно на всички еспери от висшия клас Линкълн Пауъл, доктор на науките, I степен, живееше в самостоятелна къща. Не ставаше въпрос за показан лукс – проблемът беше по-скоро в необходимостта от уединение. Въпреки че предаването на мисли бе твърде слабо, за да проникне през тухлена стена, стандартният пластмасов апартамент представляваше прекалено крехка преграда. За един еспер животът в такава клетка в някой многолюден блок би бил същински ад от оголени емоции.

Полицейският префект Линкълн Пауъл можеше да си позволи една малка, облицована с варовик двуетажна къща на „Хъдсън Рамп“ с

изглед към Норт Ривър. Имаше само четири стаи: на горния етаж бяха спалнята и кабинетът, а на долния – всекидневната и кухнята. Нямаше постоянен слуга, защото като повечето висшестоящи еспери Пауъл се нуждаеше от повече самостоятелност. Предпочиташе сам да се грижи за себе си. Сега беше в кухнята, набираше програмата на автомата за напитки за събирането довечера и си свирукаше някаква тъжна, странна мелодия.

Той беше строен, близо четирийсетгодишен мъж, висок, малко тромав, с бавни, спокойни движения. Широката му уста сякаш беше готова всеки момент да се разтегне в усмивка, но в момента лицето му изразяваше горчиво разочарование. Сега се укоряваше за глупостите и безразсъдствата, които вършеше под влияние на най-лошия си порок.

Най-характерната черта на един еспер е отзивчивостта. Неговата личност винаги се нагажда към околната среда. Проблемът на Пауъл беше в прекалено развитото му чувство за хумор, от което идваше и неизменно прекалената отзивчивост. Страдаше от пристъпи на, както сам го наричаше, „синдрома на лъжливото овчарче“. Например задават на Линкълн Пауъл един съвсем безобиден въпрос, а отговора дава лъжливото овчарче. Развнтената му фантазия сътворяваше най-небивали измислици, а той ги поднасяше с напълно искрен и сериозен тон. Беше неспособен да обуздае лъжеца в себе си.

Ето и днес следобед полицейският комисар Краб бе направил запитване за един обикновен случай на изнудване и просто защото погрешно бе произнесъл едно име, Пауъл се бе вдъхновил и съчинил цял разказ, в който имаше и мнимо престъпление, и среднощно нападение, и проявен героизъм от един въображаем лейтенант Копеник. И сега комисарят искаше да награди лейтенант Копеник с медал.

– Лъжливо овчарче. – промърмори Пауъл ядно, – повръща ми се от теб.

На вратата се звънна. Пауъл погледна часовника си учудено (беше твърде рано за гостите) и после отправи сигнала *Отвори се* в до диез към телепатичния сензор на ключалката. Тя реагира на мисловната му схема подобно на камертон, който зазвуча при подаването на съответния тон, и външната врата плавно се отвори.

Изведнъж го връхлетяха познати сетивни усещания:
сняг / мента / лалета / тафта.

Мери Нойс! Да не би да си дошла да помогнеш на бедния ерген да се подготви за събирането? Бъди благословена!

Надявах се, че ще имаш нужда от мен, Линк.

Всеки домакин има нужда от домакиня, Мери, какви канапета да измисля? s.o.s?

Открила съм една нова рецепта. Сама ще ги приготвя. Печени хапки със специални подправки и...

И?

Това не се казва, любов моя.

Тя влезе в кухнята – ниско на ръст момиче, но с възвишен и впечатляващ ум; с мургава външност, но с бяла като скреж душевност. Нещо като монахиня в бяло, въпреки смуглата ѝ кожа. Но умът е този, който е реален – човек е това, което мисли.

Ще ми се да можех да се преосмисля, скъпи. Да си пренаредя психиката.

Искаш да се промениш (Целувам те такава, каквато си) ли, Мери?

Само да (Но ти изобщо не го правиш, Линк) можеш. Омръзна ми да усещам как всеки път, когато се срещнем, ти вдъхваш аромата на мента.

Следващия път ще прибавя бренди и лед. Разбърквате добре. Воала! Коктейлът „Мери с мента“ е готов. Направи го. А също и <strike>СНЯГ</strike>.

Защо зачеркваш снега? Аз обичам снега. Аз пък обичам теб.

– И аз те обичам. Мери.

Благодаря, Линк. – Но той го изричаше на глас. Винаги го изричаше. Никога не го мислеше. Тя се извърна бързо. Сълзите в нея го опариха.

Пак ли, Мери?

Не пак. Винаги. Винаги. – В дълбоките нива на съзнанието ѝ се надигна вик: Обичам те, Линкълн. Обичам те. Олицетворение на моя баща. Символ на сигурност. На топлина. На закриляща страст. Не ме отхвърляй винаги... винаги... завинаги...

– Чуй ме, Мери...

Моля те, не говори, Линк. Не с думи. Няма да го понеса, ако думите застанат между нас.

Ти си моя приятелка, Мери. Винаги. И в разочарованието, и във възторга.

Но не и в любовта.

Не, сърце мое. Нека това не те наранява твърде много. Не и в любовта.

Аз, бог да ми е на помощ, имам достатъчно любов и за двама ни.

Любовта на единия, бог да ни е на помощ, не е достатъчна за

двама.

Длъжен си да се ожениш за жена – еспер, преди да си навършил четирийсет, Линк. Съюзът държи на това. И ти го знаеш.

Зная го.

Тогава нека приятелството реши въпроса. Ожени се за мен, Линкълн. Дай ми само една година. Една мъничка година, за да те обичам. След това си иди. Няма да се залепя за теб. Няма да позволя да ме намразиш. Скъпи, толкова малко ми трябва... толкова малко искам от теб...

На вратата се звънна. Пауъл погледна безпомощно Мери.

– Гостите! – прошепна той и отправи сигнала *Отвори се* в до дизел към сензора на ключалката. В същия миг тя отправи сигнала *Затвори се* – също в до дизел, но с една квинта по-високо. Сигналите се преплетоха и вратата остана заключена.

Отговори ми първо, Линкълн.

Не мога да ти дам отговора, който искаш, Мери.

Звънецът отново прозвуча.

Стисна здраво раменете ѝ, доближи я до себе си и впи очи в нейните.

Ти си II степен. Вникни в мен докъдето можеш. Какво съзираш в мислите ми? В сърцето ми? Какъв е моят отговор?

Премахна всички прегради. Бездънните тътнещи глъбини на мозъка му я обляха с горещи, страшни вълни... ужасяващи, но въпреки това примамливи и жадувани; но... „Сняг. Мента. Лалета. Тафта.“ – каза тя вяло. – Върви си посрещни гостите, мистър Пауъл. Аз ще приготвя канапетата. Това е всичко, за което ставам.

Целуна я веднъж, после отиде в хола и отвори входната врата. Мигом къщата се обля в бляскав фонтан от искряща светлина – гостите влязоха. Веселбата на есперите започна.

Наистина Едно канапе? Ами
 Елъри, Благодаря Чудесни, да,
 не Мери, те са Тейт,
 вярвам аз
 да лекувам
 Водим си Едно канапе? Д'Кортни.
 Гейлън на Очаквам
 с работа да

нас в е
защото „Монарх“ в
има повод да празнува, още града
Току дълго, много
що в скоро.
положи изпит пред Съюза Ако
вече и проявяваш сме
му интерес почти
присъдиха Пауъл, ние сме готови
II степен. да те
в обявим предложим
разузнаването за
на „Монарх“. Съюзен
Едно канапе? поетично. Президент.
Едно канапе? О, да.
Благодаря Едно канапе? ти, Мери...

*Аткинс! Чървил! Тейт! Имайте милост бе, хора! Я вижте каква
плетеница !?!/ сме измайсторили...*

Телепатичното бърборене секна. Гостите огледаха набързо резулта-
та и избухнаха в смях.

*Това ми напомня за детската градина. Моля ви, проявете малко
милост към своя домакин, иначе ще изляза от релсите, ако продължим
да съчиняваме подобен миш-маш. Нека внесем малко ред. Дори не ви
моля да е красиво.*

Само ни посочи мотива, Линк.

Кажки какво искаш.

*Може би кошничарска плетка? Или математическа крива? Музи-
кален мотив? Архитектурен?*

*Каквото и да е. Каквото и да е. Само да не е нещо, което ми бърка
в мозъка.*

Извинявай, Линкълн. Ние не бяхме загреали
Достатъчно

Тейт, очаквахме Мъже
но Алън Еспери
аз Сийвър като

Не е прието за Президент да бъдат избирани
неженени

мога дойде представлява!

нищо но заплаха

Да си призная, смятам Ал достоен за омра за
ти че целия

кажа няма съюзен

за да евгеничен

Д'Кортни ще пристигне по план

скоро

Отново избухнаха в смях, когато Мери Нойс увисна с това недоизплетено „скоро“ на последния ред. Отново се позвъни на вратата и се появиха един адвокат по имуществени дела в Слънчевата система – еспер II степен, и приятелката му. Тя бе едно дребничко притеснително същество с изключително привлекателна външност и за пръв път се появяваше в компанията. Телепатичният ѝ модел бе доста наивен и нямаше нужната дълбочина. Очевидно беше III степен.

Привет! Привет на всички! Безкрайно съжалявам за закъснението. Портокалови цветчета и венчални халки са причината. Пътъом направих предложение за женитба.

– И се страхувам, че приех – каза момичето, като се усмихна.

Не говори! – стрелна я адвокатът. – Това не ти е третокласно джамбуре. Казах ти да не използваш думи.

– Забравих – изгърси тя отново и после стаята сякаш се сгорещи от нейния страх и срам. Пауъл се приближи и хвана треперещата ръка на момичето.

Не му обръщайте внимание, той е просто един новопроизведен във II степен сноб. Аз съм Линкълн Пауъл, вашият домакин. Шерлокхолмствам в полицията. Ако вашият годеник ви бие, ще му помогна да съжалява за това. Елате да се запознаете с колегите си по дарба... – Започна да я развежда из стаята. – Това е Гюс Тейт, голям шарлатанин. До него са Сам и Сали Аткинс. Сам е от същата порода. Тя пък е детегледачка II степен. Наскоро пристигнаха от Венера. На кратко посещение...

– П-п-при... – Искам да кажа, приятно ми е.

А онзи дебелият, който седи на пода, е Уоли Чървил, архитект, II степен. Блондинката, която седи в (скута) му, е Джун, неговата

съпруга. Джун е редакторка, II степен. Това е техният син Гейлън, разговаря с Елъри Уест. Гейлън е студент в политехниката, III степен...

Младият Гейлън Чървил възмутено започна да обяснява, че вече е произведен II степен и че повече от година не му се е налагало да изпълзва думи. Пауъл го прекъсна и като слезе под перцептивното ниво на момичето, му поясни причината за тази съзнателна грешка.

– О, да – каза Гейлън. – И сме братче и сестриче III степен, нали така? Страшно се радвам, че сте тук. Тези мастити надзъртачи бяха започнали да ме плашат.

– Ами как да ви кажа. Отначало и аз се страхувах, но сега вече не.

А това е вашата домакиня, Мери Нойс.

Здравейте. Едно канapé?

Благодаря. Изглеждат чудесни, мисис Пауъл.

Какво ще кажете за една игра? – побърза да се намеси Пауъл. – Има ли желаещи за ребус?

* * *

Отвън, сгушен в сянката на каменната арка, Джери Чърч се бе залепил за градинската врата на къщата на Пауъл и слушаше с цялата си душа. Стоеше замръзнал от студ, безмълвен, неподвижен, гладен. Изпитваше негодувание, омраза, презрение и глад. Беше еспер II степен, а гладуваше. Позорният знак на отлъчен бе причината за този му глад.

През тънката дървена врата проникваха сложните мисловни модели на гостите – една многообразна, променлива, възбуждаща плетеница. И Чърч, еспер II степен, подложен през последните десет години на словесна диета, която бе под необходимия му жизнен минимум, изпитваше истински глад за общуване със себеподобните си – за загубения свят на есперите.

Споменах Д'Кортни, защото май имам подобен случай.

Това беше Огъстъс Тейт, който се опитваше да влезе под кожата на Аткинс.

О, така ли? Много интересно. Бих искал да сравним записките си. Всъщност предприех това пътуване до Земята, защото и Д'Кортни ще бъде тук. За съжаление Д'Кортни няма да е... ами няма да е свободен.

Очевидно Аткинс се опитваше да е дискретен, а Тейт се опитваше да изкопчи нещо. Може и да не беше така, разсъждаваше Чърч, но във всеки случай тук се правеха изкусни блокажи и контраблокажи, подобно на дуелисти, които се фехтоват с наелектризиращи шпаги.

Виж какво, надзъртачо. Мисля, че се държиш твърде грубо с

бедното момиче.

– Я го виж! И акъл раздава – изръмжа Чърч. – Пауъл, този благо-
честив негодник, който стана причина да ме изритат, седнал да чете мор-
рал на адвокатата от висотата на големия си нос.

*Бедното момиче ли? Искаш да кажеш тъпото момиче, нали, Пау-
ъл. Господи! Има ли граници човешката недодяланост?*

Но тя е само III степен. Не можеш да искаш повече.

Тя е истинско наказание.

*Смяташ ли, че е честно... да се ожениш за едно момиче, щом мис-
лиш така за него?*

*Я не се прави на романтичен глупак, Пауъл. Ние сме длъжни да се
женем за надзъртачки. Тази поне е хубава.*

В гостната играта на ребус продължаваше. Мери Нойс се опитваше
да изгради скрита мисъл от едно старо стихотворение.

Морето шир
спи и
спокойно длъж
тази на
вечер, край стан
приливът тихия залив гордо
приижда. Ела до прозореца възправят
Луната Като ласка е нощният Албион
грее полъх Само на
ведро, от прибоя бели
кацнала долита Скалите
над угасва.
Ламанша пак
На френския бряг проблясва светлинка и

Какво, по дяволите, беше това? А, да. Око в чаша? Не? В халба то-
гава. Керамична халба. „Ай ин ъ стайн“ на английски. Айнщайн! Не бе-
ше трудно.

*Мислиш ли, че Пауъл е подходящ за тази работа, Елъри? – Това бе-
ше Чървил с неговата престорена усмивка и огромно, дебело, надутото
шкембе.*

За президент на Съюза?

Да.

Страшно е способен. Романтик е, но е способен. Идеалният кандидат, ако беше женен.

Романтизмът му пречи. Все не може да си намери подходящо момиче.

Това ви е проблем на всички надзъртачи I степен. Слава богу, че не съм като вас.

След това се чу звън от счупена чаша в кухнята и отново Проповедникът Пауъл, който сега четеше морал на онова дребно леке Гюс Тейт.

Остави чашата, Гюс. Нарочно я изпуснах, за да те прикрия. Излъчваш безпокойство като сръхнова звезда.

Не може да бъде, Пауъл.

Не може, ама е вярно. Какво общо имаш с Бен Райх?

Дребосъкът веднага вдигна гарда. Усещаше се как защитната обвивка около съзнанието му се стяга.

Бен Райх ли? За него пък откъде се сети?

Ти ме подсети, Гюс. Цяла вечер ти е в главата. Не можеш да не го прочета.

Бъркаш ме с някой, Пауъл. Сигурно си засякъл някой друг.

Появи се образът на ухилен кон.

Пауъл, кълна се, че не...

Да не би да си се забъркал в някаква история с Райх, Гюс?

Не съм! – Вече личеше, че бариерата пред мислите му е спусната.

Вслушай се в съвета на един професионалист, Гюс. Райх е способен да те вкара в беля. Внимавай. Помниш ли Джери Чърч? Райх го съсипа. Не позволявай същото да се случи и с теб.

Тейт се върна в гостната; Пауъл остана в кухнята, за да почисти парчетата от чашата – спокоен, със забавени движения. Замръзнал от студ, Чърч лежеше зад вратата, като едва сдържаше клокочещата в сърцето му омраза. Младият Чървил продаваше фасони пред момичето на адвокатата – изпълняваше някаква любовна балада, като едновременно я пародираше с изкълчени жестове. Колежански номера. Съпругите разгорещено спореха в синусоидални криви. Аткинс и Уест плетяха кръстосан разговор по някаква омайващо сложна схема от сетивни образи и от това гладът на Чърч още повече се изостри.

Искаш ли да пийнеш нещо, Джери?

Градинската врата се отвори. На фона на светлината се открии силуетът на Пауъл, с чаша искрящо вино в ръка. Лицето му се озаряваше от меката светлина на звездите. Дълбоките му засенчени очи излъчваха състрадание и разбиране. Заслепен, Чърч се изправи на крака и плахо

пое предложената чаша.

Не го докладвай на Съюза, Джери. Ще си имам адски неприятности затова, че нарушавам табуто. И без туй постоянно нарушавам правилата. Горкият Джери... Трябва да направим нещо за теб. Десет години са прекалено дълго време.

Изведнъж Чърч плисна чашата в лицето на Пауъл, обърна се и избяга.

3.

В девет часа понеделник сутринта дребното като на манекен лице на Тейт се появи на екрана на видеофона в кабинета на Райх.

– Линията сигурна ли е? – попита той остро.

В отговор Райх просто посочи към гаранционния печат.

– Добре тогава – каза Тейт. – Мисля, че направих каквото искаше. Снощи надзърнах в Аткинс. Но преди да продължа, искам да те предупредя, че не е изключено да се допусне грешка, когато се надзърта в ес-пер I степен. Аткинс много внимателно бе поставил преградите си.

– Разбирам.

– Крей Д'Кортни пристига от Марс с „Астра“ сряда сутринта. Веднага ще се отправи към градската къща на Мария Бомонт, където ще бъде таен и добре скрит гост за една-единствена нощ... Само една.

– Една нощ – промълви Райх. – А после? Какви са плановете му?

– Не зная. Очевидно Д'Кортни е замислил някаква драстична акция...

– Срещу мен! – изръмжа Райх.

– Възможно е. Според Аткинс Д'Кортни се намира в състояние на изключителна свръхнапрегнатост и адаптацията му защита е на път да се разпадне. Инстинктът за живот и инстинктът към смъртта взаимно се неутрализират. В резултат на пълното емоционално изразходване състоянието му бързо регресира.

– Дявол да го вземе! Животът ми зависи от това – побесня Райх. – Говори на човешки език.

– Много е просто. Всеки човек представлява баланс от два противоположни нагона... И двата нагона имат една и съща цел... да достигнат Нирвана. Инстинктът за живот се бори за Нирвана, унищожавайки всякакъв вид съпротива. Инстинктът към смъртта се опитва да достигне Нирвана по пътя на самоунищожението. Обикновено в уравновесената личност двата инстинкта се хармонизират. В състояние на свръхнапрежение те се неутрализират.

– Ей богу, така е. И сега бърза да ме довърши!

– Аткинс ще се срещне с Д'Кортни в четвъртък сутринта, за да се опита да го разубеди да не прави това, което е замислил. Аткинс се страхува от това нещо и е твърдо решил да го спре. Специално е долетял от Венера, за да го накара да се откаже.

– Не е необходимо той да го спира. Аз сам ще го спра. Не е нужно той да ме защитава. Аз сам ще се защита. Това ще е самоотбрана, Тейт... а не убийство! Самоотбрана! Добра работа си свършил. Повече не ми е нужно.

– Имаш нужда от много други неща. Райх. И не на последно място – от време. Днес е понеделник. Трябва да си готов до сряда.

– Аз ще бъда готов – изръмжа Райх. – Но гледай и ти да си готов.

– Не можем да си позволим какъвто и да е провал, Райх. Иначе – чака те Унищожение. Това ти е ясно, нали?

– Унищожение и за двама ни. Това ми е ясно! – Гласът на Райх започна да плющи. – Да, Тейт, ти си вътре в тази работа заедно с мен, а аз съм в нея, докато я доведе до финала... или до Унищожение.

* * *

През целия понеделник крои планове – дръзки, смели, самоуверени. Нахвърли с молив контурите, подобно на художник, който изпълва листа с ажурни линии, преди да нанесе туша: но той не мина с туш. Това щеше да стори инстинктът му на убиец в сряда. Понеделник вечерта остави плана настрана и легна да спи... и се събуди от собствения си вик – от Човека без лице, който отново се яви в съня му.

Вторник следобед Райх излезе от „Монарх тауър“ и се отби в аудиокнижарницата „Сенчъри“ на „Шеридан Плейс“. Тя беше специализирана за продажба на пиезоелектрически записи върху кристал – миниатюрни бижута, монтирани в изящна обковка. Последната дума на модата бяха оперите-брошки за Госпожата: „Музика ще звучи, където и да иде тя.“ В „Сенчъри“ имаше още и пълни рафтове с антикварни печатани книги.

– Търся нещо специално за един приятел, на когото дължа внимание – заяви Райх на продавача. Заглавията заваляха едно след друго.

– Не е достатъчно специално – каза той недоволен. – Защо не назначите някой надзъртач, за да спестите тези грижи на клиентите си? Докога ще я карате с тези допотопни, отживели времето си методи?

Започна да обикаля магазина, следван от цяла свита угрижени продавачи. Като реши, че достатъчно дълго е разигравал комедии, и преди разтревоженият управител да е изпратил да повикат някой продавач надзъртач, Райх се спря пред рафтовете с книги.

– Какво е това? – попита той учудено.

– Антикварни книги, мистър Райх. – Докато служителите му обясняваха теорията и практиката на старинните визуални издания, Райх

бавно търсеше орфаното кафяво томче, за което бе дошъл. Добре си го спомняше. Беше го прелистил набързо преди пет години и си го бе отбелязал в малкия черен бележник. Старият Джефри Райх не бе единственият Райх, който залагаше на предварителната подготовка.

– Да. Интересно. Прелюбопитно. А това какво е? – Райх измъкна кафявото томче. – „Забавни игри за гости“. Я да видим датата? Не може да бъде. Искате да кажете, че и в онези години са се събирали на гости?

Увериха го, че древните са били доста модерни в много и изненадващи отношения.

– Погледнете съдържанието – ухили се Райх. – „Бридж за меден меец“... „Пруски вист“... „Поща“... „Сардина“. Това пък какво ли е? Страница деветдесет и шеста. Да хвърлим един наглед.

Райх прехвърли страниците, докато стигна до заглавие, изписано с големи букви: ВЕСЕЛИ ИГРИ ЗА СМЕСЕНИ КОМПАНИИ.

– Погледнете това! – засмя се той, като се правеше на изненадан, и посочи с пръст добре запомнения абзац.

САРДИНА

Избира се един от участниците, който да започне играта, Изгасват се всички светлини и той се скрива някъде в къщата. След няколко минути останалите участници, поединично, тръгват да го търсят. Първият, който го открие, без да се обажда, се скрива при него. Последователно всички участници, след като намерят сардините, се присъединяват към тях, а последният – той е губещият – остава да броди сам из тъмната къща.

– Ще я взема – каза Райх. – Точно това ми трябва.

Същата вечер отдели три часа, за да повреди най-грижливо останалите страници на книгата. Като си послужи с огън, киселина, багрила и ножици, успя да осакати описанията на другите игри: и всяко изгаряне, всяко изрязано парче, всеки разрез беше удар върху гърчещото се тяло на Д'Кортни. Когато приключи с тези малки убийства, от игрите оцеляха откъслечни, непонятни фрагменти. Само „Сардина“ остана непокътната.

Райх сложи книгата в плик, адресира го до Грейъм, своя оценител, и я пусна в пневматичния улей. Тя изчезна с характерното си свистене и пукот и се върна след час с официалния печат на Грейъм върху удостоверението за автентичност. Нанесените от Райх повреди бяха останали незабелязани.

Нареди да я поставят в луксозна опаковка заедно с удостоверението (такъв беше обичаят) и я изпрати до дома на Мария Бомонт. Отговорът пристигна след двадесет минути: „Скъпи! Скъпи! Скъпи! Вече мислих че си зъбравил (очевидно Мария сама беше написала бележката) твойт малък секси приятелък. Колко мило! Ела удома дувечеръ. Ще има гости. Ще играем игрите от сладкото ти подаръче.“ Заедно с бележката в капсулата имаше и портрет на Мария, монтиран в центъра на звезда от синтетичен рубин. На снимката беше гола, разбира се.

Райх отговори: „Съкрушен. Не довечера. Губи ми се един милион.“

Тя отговори: „Сряда, умнико. Ще ти дам един от моите.“

„С удоволствие приемам. Ще доведа и един приятел. Целувам всичко твое.“ – отвърна ѝ той и си легна.

И пак крещя на Човека без лице.

* * *

Сряда сутринта Райх посети научноизследователския отдел на „Монарх“ (бащинска загиженост, нали разбирате) и прекара един ползотворен час сред талантливите млади служители. Обсъди с тях работата им и бляскавото бъдеще, което ги очаква, ако останат верни на „Монарх“. Разказа им един древен виц за пионера – целибатер, който извършва принудително кацане върху катафалка в далечния космос (и мъртвецът казва: „Но аз съм просто един от туристите!“), и талантливите млади служители раболепно се изсмяха, изпълнени с леко презрение към своя шеф.

Благодарение на тази непринудена атмосфера Райх успя да се вмъкне в забранената за външни лица стая и да вземе тайно една капсула с поразяващо зрителните възприятия вещество. Те представляваха медни кубчета, два пъти но-малки от детонаторните капсули, но с двойно по-силно въздействие. При счупване избухваха с ослепителна синя светлина, която йонизираше родопсина – червения светлочувствителен пигмент в ретината, и ослепяваха жертвата, като парализираха представата за време и пространство.

В сряда сутринта Райх се отправи към улица „Мелъди“ в сърцето на театралния квартал и се отби в компанията „Психопесни“. Ръководеше я една интелигентна млада жена, която беше написала няколко великолепни парчета за рекламния отдел и едни страхотни антистачни песни за пропагандния отдел, когато „Монарх“ се нуждаеше от всякакви средства за смазването на миналогодишните работнически вълнения. Казваше се Дъфи Уиганд и според Райх беше образец на съвременно,

отдадено на професията си момиче – непорочната прелъстителка.

– Как си, Дъфи? – Целуна я безстрастно. Тя имаше прекрасна – като кривата на положителен търговски баланс – фигура и красиво лице, но беше малко млада за него.

– Как сте, мистър Райх? – Погледна го особено. – Някой ден ще наема един от онези надзъртачи в самотни сърца, за да изтълкува целувката ви. Все си мисля, че намеренията ви не са сериозни.

– Не са.

– Негодник.

– Един мъж отрано трябва да направи избора си, Дъфи. Ако се целува с момичета, трябва да се прости с парите си.

– Мен ме целувате.

– Само защото приличаш на жената върху банкнотата.

– Пип – каза тя.

– Поп – каза той.

– Бим – каза тя.

– Бам – каза той.

– Иде ми да го убия оня кретен, който измисли тази мода – заяви Дъфи мрачно. – Добре, хубавецо. Какъв е проблемът?

– Комарът – каза Райх. – Елъри Уест, директорът на „Отдых“, се оплаква, че в „Монарх“ се играе на комар. И то прекалено много. Лично аз нямам нищо против.

– Ако човек има дългове, ще го е страх да иска по-висока заплата.

– Прекалено си умна, млада госпожице.

– Значи искате една антикомарджийска песен.

– Нещо такова. Запомняща се. Но не прекалено натрапчива. По-скоро със забавено въздействие, отколкото с открито пропагандна мелодия. Бих предпочел да повлияе преди всичко на подсъзнанието.

Дъфи кимаше с глава и бързо си записваше.

– И нека да е приятна за слушане. Ще се наложи да я чувам от бог знае колко души, като си я подсвирват и тананикат.

– Мръсник! Всички мои мелодии са приятни за слушане.

– Веднъж.

– Това увеличава хонорара с хилядарка.

Райх се засмя.

– Като става дума за монотонност... – продължи той спокойно.

– Не е вярно!

– Коя е най-натрапчивата мелодия, която си написала?

– Натрапчива?

– Знаеш какво искам да кажа. Като онези рекламни парчета, които не можеш да си избиеш от главата.

– А, Пепситата. Ние така ги наричаме.

– Защо?

– Знам ли. Предполага се, че първата е била написана преди много векове от някакъв тип на име Пепси. Но аз не го вярвам. Веднъж написах една... – Дъфи потрепера при спомена. – Като се сетя, и сега ме хваща яд. С гаранция да те преследва един месец. Мен ме държа година.

– Посмали малко.

– Честна дума, мистър Райх. Казваше се „Дай зор с този тензор“. Написах я за онази пиеса с лудия математик, дето претърпя пълен провал... Поискаха да е нещо безобразно и точно това получиха. Публиката така побесня, че се наложи да я изхвърлят. Загубих цяло състояние.

– Искам да я чуя.

– Не ви мразя чак толкова.

– Хайде, Дъфи. Наистина съм любопитен.

– Ще съжалявате.

– Не ти вярвам.

– Е, добре, прасе такова – каза тя и придърпа синтезатора към себе си. – Тъкмо ще си отмъстя за онази бързлива целувка.

Пръстите и дланите ѝ се плъзнаха изящно по клавишите. Една съвършено монотонна мелодия изпълни стаята с мъчителната си, незабравима баналност. Това бе квинтесенцията на всички мелодични клишета, които Райх бе чувал в живота си. Независимо каква мелодия се опитваш да си припомниш, тя неизбежно те извежда на до болка познатата пътека към „Дай зор с този тензор.“ След това Дъфи запя:

Осем, сър; седем, сър;
шест, сър; пет, сър;
четири, сър; три, сър;
две, сър, едно!
Дай зор с този тензор.
Дай зор с този тензор.
Че наставка страх и ужас.
и задава се раздор.

– Мили боже! – извика Райх.

– Използвала съм някои страхотни трикове в тази мелодия – каза Дъфи, като продължаваше да свири. – Обърнахте ли внимание на такта след „едно“? Всъщност това е такт 1/2. После има още един такт след

„раздор“. Това превръща финала на песента отново в такт 1/2 и човек не може да се спре – ритъмът те принуждава да се въртиш в един затворен кръг. Ето така: „Че настава страх и ужас, и задава се раздор. Та-та-та-там. Че настава страх и ужас, и задава се раздор. Та-та-та-там. Че наста...“

– Ах ти, малка дяволице! – Райх скочи на крака, като запуши с длани ушите си. – Аз съм прокълнат. Колко време ще продължат мъките ми?

– Не повече от месец.

– „Че настава страх и ужас, и зада...“ Но това е гавра! Има ли спасение от това?

– Разбира се – каза Дъфи. – Много лесно. Просто се погаврете с мен. – Тя се притисна в него и го дари с гореща, младежка целувка. – Простак – изръмжа тя. – Мръсник. Галфон. Мухльо. Кога най-сетне ще ме вкарате в грях и ще ме озлочестите? Голям умник, няма що. Или може би не сте чак толкова умен, колкото си мисля?

– Дори по-умен – каза той и си тръгна. Както очакваше, песента се залости здраво в съзнанието му и докато излезе на улицата, непрекъснато си я повтаряше. *Дай зор с този тензор. Дай зор с този тензор. Че настава страх и ужас, и задава се раздор. Та-та-та-там!* Идеална бариера пред мислите на човек, който не е еспер. Нямахме такъв надзъртач, който да съумее да я заобиколи. *Че настава страх и ужас, и задава се раздор.*

– Много по-умен – промърмори Райх и спря една реактивна кабина, която го остави пред заложената къща на Джери Чърч в западната част на града.

Че настава страх и ужас, и задава се раздор.

Въпреки всички останали претенции, оказионната търговия си остава най-старата професия. Заемането на пари срещу заложили вещи е най-древният поминък на човека. Той е започнал в дълбока древност и ще продължи в необозримото бъдеще, непроменен като самата заложна къща. Достатъчно е да влезеш в сутеренния магазин на Джери Чърч, отрупан с най-различни оцелели от времето вехтории, и се озоваваш в същински музей на вечността. И дори самият Чърч, съсухрен, примижващ, с почерняло и белязано от подмолните удари на страданията лице, възпяваше образа на всевечния лихвар.

Чърч се измъкна от сянката и застана лице в лице с Райх, огрян от слънчевия лъч, който падеше косо върху тезгяха.

Дори не трепна. Нито пък показа с нещо, че го е познал. Мина

бързо край човека, който от десет години беше негов смъртен враг, настани се зад тезгяха и каза:

– Какво ще обичате?

– Здравей, Джери.

Без да вдигна очи, Чърч протегна ръка през тезгяха. Райх понечи да я стисне. Онзи я дръпна назад.

– Не – каза Чърч с нещо средно между ръмжене и истеричен смях. – Благодаря, но това не. Просто ми дайте онова, което искате да заложите.

Това беше жалък капан, заложен от надзъртача, и той взе че попадна в него. Нищо.

– Нямам нищо за залагане, Джери.

– Толкова беден? Колко ниско падат великите. Но това се очакваше, нали? Ние всички падаме. Ние всички падаме. – Чърч го изгледа косо, като се опитваше да надзърне в него. Нека пробва. *Че настава страх и ужас, и задава се раздор.* Нека проникне през тази идиотска мелодия, която гърми в главата му.

– Всички падаме – каза Чърч. – Всички.

– Сигурно, Джери. Аз още не съм. Имах късмет.

– Но аз няхах – ухили се надзъртачът. – Срегнах вас.

– Джери – каза Райх търпеливо, – аз не съм твоят лош късмет. Твоят собствен късмет те провали. Не...

– Проклето гадно копеле – каза Чърч с ужасяващо мек глас. – Проклет кръвопиец. Дано се скапеш, преди да пукнеш. Махай се оттук. Не искам да имам нищо общо с теб. Нищо! Ясно?

– Дори и с парите ми? – Райх измъкна от джоба си десет лъскави златни монети и ги постави върху тезгяха. Това беше хитър ход. За разлика от кредита разменните монети на простолудието бяха златни. *Че настава страх и ужас и задава се раздор...*

– Най-малко с парите ти. Сърцето ти искам да изтръгна. Кръвта ти искам да се плиска по земята. Червеи да изпият очите ти, докато си жив. Но парите ти не искам.

– Тогава какво искаш, Джери?

– Казах ти! – кресна надзъртачът. – Казах ти! Проклето мръсно...

– Какво искаш, Джери? – повтори Райх студено, като впи поглед в смачкания мъж. *Че настава страх и ужас, и задава се раздор.* Все още можеше да контролира Чърч. Нямаше значение, че Чърч е II степен. Контролът не се свеждаше само до способността да надзърташ. Преди всичко беше въпрос на характер. *Осем, сър; седем, сър; шест, сър; пет,*

сър... Винаги беше успявал... Винаги щеше да може да контролира Чърч.

– Какво искаш? – попита Чърч троснато.

Райх се ухили.

– Ти си надзъртачът. Ти ми кажи.

– Не зная – измърмори Чърч след кратка пауза. – Не мога да го прочета. Някаква лудешка музика обърква всичко...

– Тогава аз ще ти кажа. Искам пистолет.

– Какво?

– Пис-то-лет. Пистолет. Древно оръжие. Изстрелва парчета метал чрез експлозия.

– Нямам такова нещо.

– Имаш, Джери, имаш. Кено Куизард ми го каза преди известно време. Видял го е. Стоманен и сглобяем. Много интересно нещо.

– За какво ти е?

– Надзърни и сам виж. Нямам какво да крия. Цялата работа е съвсем невинна.

Чърч сбърчи чело от усилие, но скоро вдигна ръце с отвращение.

– Не си струва труда – промърмори той и изчезна някъде в сенките.

В далечината се чу шум от затваряща се метална каса. Чърч се завърна с един малък, компактен предмет от оксидирана стомана и го постави на тезгяха до парите. Натисна едно копче и безформеното парче метал се превърна в стоманен бокс, револвер и малка кама. Беше пистолет-нож от XX век... идеалното оръжие за убийство.

– Какво ще правиш с него? – отново попита Чърч.

– Надяваш се, че е нещо, с което после можеш да ме шантажираш, нали? – Райх се усмихна. – Съжалявам. За подарък е.

– Опасен подарък. – Отлъченият надзъртач му хвърли онзи кос поглед, в който личеше и злъч, и смях. – Значи някой друг ще се погуби?

– Нищо подобно, Джери. Подарък е за един приятел. Доктор Огъстъс Тейт.

– Тейт ли? – Чърч оокори очи.

– Познаваш ли го? Колекционира стари неща.

– Познавам го. Познавам го – Чърч се захили астматично. – Но започвам да го опознавам по-добре. И започвам да го съжалявам. – Спря да се смее и впи изпитателен поглед в Райх. – Разбира се. Това ще бъде чудесен подарък за Гюс. Идеалният подарък за Гюс. Защото е зареден.

– О? Зареден ли е?

– Ами да. Зареден е. С пет красиви патрона – Чърч отново се

изкикоти. – Подаръче за Гюс. – Докосна някакво лостче и от едната страна на револвера изскочи барабанът, в който се виждаха пет гнезда, заредени с месингови патрони. Вдигна поглед от патроните и се взря в Райх. – Пет змийски зъба за Тейт.

– Казах ти, че това е един невинен подарък – заяви Райх с твърд глас. – Трябва да ги извадим тези зъби.

Чърч го зяпна учудено, след това изприпка до другия край на тезгяха и се върна с два малки инструмента. Изтръгна бързо куршумите от петте патрона, постави безобидните гилзи обратно в гнездата им, прибра барабана и сложи пистолета до парите.

– Няма вече страшно – каза той бодро. – Нищо страшно за добрия малък Гюс.

Погледна към Райх очаквателно. Райх протегна и двете си ръце. С едната бутна парите към Чърч. С другата придърпа пистолета към себе си. В същия миг Чърч отново се промени. Лудешко-веселото му настроение го напусна. Сграбчи китките на Райх с железни пръсти и се надвеси над тезгяха, целият изгарящ от напрежение.

– Не, Бен – каза той, като за пръв път използва името му. – Това не е цената. Ти я знаеш. Въпреки тази идиотска песен в главата ти аз зная, че ти я знаеш.

– Добре, Джери – каза Райх спокойно, без да пуска пистолета. – Каква е цената? Колко искаш?

– Искам да ми се възстанови членството – заяви надзъртачът. – Искам да се върна в Съюза. Искам отново да съм жив. Това е цената.

– Какво мога да направя аз? Не съм надзъртач. Не съм дори член на Съюза.

– Ти не си безсилен, Бен. Все ще намериш начин. Би могъл да повлияеш на Съюза. Би могъл да направиш тъй, че отново да ме приемат.

– Изключено.

– Можеш да дадеш подкуп, да шантажираш, да заплашваш... да възхваляваш, заслепяваш, очароваш. Можеш да го направиш, Бен. Можеш да го направиш заради мен. Навремето аз ти помогнах.

– За онази услуга ти платих скъпо и прескъпо.

– Ами аз? – извика надзъртачът. – Аз какво платих? Аз платих с живота си!

– Плати с глупостта си.

– За бога, Бен, помогни ми. Помогни ми или ме убий. Аз и така съм мъртъв. Просто не ми стига смелост да се самоубия.

След кратка пауза Райх безмилостно отсече:

– Струва ми се, че най-доброто разрешение за теб, Джери, е да се самоубиеш.

Надзъртачът се дръпна назад като ужилен. В изтерзаното му лице очите изглеждаха изцъклени.

Съвсем преднамерено Чърч се изплю върху парите и след това отправи парещ от омраза поглед към Райх.

– Стоката е безплатна – каза той, обърна се и изчезна в сенките на магазина.

4.

Преди да бъде разрушена по причини, останали неизяснени поради обърканите събития в края на двайсети век, гара Пенсилвания в Ню Йорк е била – без милионите пътници да подозират това – свързочен пункт във времето. Интериорът на грамадната сграда представлявал копие на величествените Бани на Каракала в древния Рим. Подобно на огромната градска резиденция на мадам Мария Бомонт, известна на хилядите си интимни неприятели като Златната мърша.

Докато Бен Райх, придружен от доктор Тейт и с оръжието на смъртта в джоба си, се плъзгаше плавно надолу по източната рампа, сетивата възприемаха обстановката в неравен, отсечен ритъм. Гъмжилото от гости на долния етаж... Великолепието от униформи, рокли, от фосфоресцираща плът, пастелната светлина, която струеше от качените високо прожектори... *Дай зор с този тензор...*

Шумът от гласове, музика, обявени високо имена на гости, отекващи думи... *Че настава страх и ужас, и задава...* Удивителната смесица на аромати на плът и парфюм, ястия и вино, на показна позлата... *Че настава страх и ужас...*

Златните труфила на смъртта... На нещо, което от седемдесет години е претърпявало неуспех... Едно забравено изкуство... Забравено като флеботомията, хирургията, алхимията... Аз отново ще върна смъртта. Не прибързаното, безразсъдно убийство на психопата, кавгаджията... а нормалното, обмислено, планирано, хладнокръвно...

– За бога, човече! – изсъска Тейт. – Внимавай! От километър ти личи какво си мислиш.

Осем, сър; седем, сър...

– Така е по-добре. Към нас идва един от секретарите надзъртачи. Слухти за неканени гости. Продължавай да пееш.

Млад мъж, слаб, с гъвкава походка, преливащ от възторг, с късо подстригана златиста коса, виолетова блуза и сребриста пола-панталон:

– Доктор Тейт! Мистър Райх! Нямам думи. Наистина. И думица не мога да обеля. Влезте! Влезте!

Шест, сър; пет, сър...

Мария Бомонт си пробиваше път сред тълпата с ръце устремени напред, с очи устремени напред, с гола гръд устремена напред... С мощта на пневматичната хирургия тялото ѝ бе придобило формите на

прекалено пищна индийска красавица с издути хълбоци, издути прасци и издути златисти гърди. Според Райх тя приличаше на боядисана фигура, поставена на носа на порнографски кораб... всеизвестната Златна мърша.

– Бен, скъпи мой! – Прегърна го с пневматична страст и успя да пхне ръката му между гърдите си. – Ах, колко прелестно!

– Ах, колко синтетично, Мария – прошепна той в ухото ѝ.

– Намери ли онзи изгубен милион?

– Тъкмо сложих ръка върху него, мила.

– Внимавай, сладострастнико. Тази божествена вечер всяко звукче се записва.

През рамото ѝ Райх хвърли бърз поглед към Тейт. Тейт поклати глава успокоително.

– Ела да те запозная с всички, които са всичко – каза Мария, като го хвана под ръка. – По-късно ще бъдем заедно цяла вечност.

Светлините в кръстовидните сводове пад главите им отново се смениха и засияха с по-светли тонове на спектъра. Костюмите също смениха цветовете си. Кожата, която досега бе озарена в седефенорозово, заизлъчва някаква зловеща луминесцентност.

От лявата му страна Тейт подаде предварително уговорения сигнал: *Внимание! Внимание! Опасност!*

Че настава страх и ужас, и задава се раздор. Та-та-та-там. Че настава страх и ужас, и задава се раздор...

Мария му представяше друг женчо, преливащ от възторг, с късо подстригана коса, тъмнорозова блуза и синьозелена пола-панталон.

– Лари Ферар, Бен. Другият ми секретар по светските въпроси. Лари умира от желание да се запознае с теб.

Четири, сър; три, сър...

– Мистър Райх! Да знаете как се вълнувам! Нямам думи!

Две, сър. Едно!

Младежът регистрира усмивката на Райх и продължи нататък. Тейт, който го следваше плътно по време на обиколката, му кимна успокоително. Светлините отгоре пак се смениха. Някои части от облеклото на гостите сякаш се стопиха. Райх, който не бе възприел модата да се поставят ултравиолетови прозорци в дрехите, стоеше спокойно в непрозрачния си костюм и презрително наблюдаваше трескавите, шарещи погледи около себе си, търсещи, преценяващи, сравняващи, жадуващи.

Тейт сигнализира: *Внимание! Внимание! Опасност!*

Дай зор с този тензор...

До рамото на Мария се появи един секретар.

– Мадам – зафъфли той, – малка неприятност.

– Какво има?

– Младият Чървил. Гейлън Чървил.

Лицето на Тейт се сви.

– Какво по-точно? – Очите на Мария ровеха из тълпата.

– Вляво от фонтана. Неканен гост, мадам. Надзърнах в него. Няма покана. Студент е. Хванал се е на бас, че може да се вмъкне, без да го хванат. Възнамерява да открадне един ваш портрет за доказателство.

– Мой портрет! – каза Мария, загледала се през прозорчетата в дрехите на младия Чървил. – Какво мисли за мен?

– Откровено казано, мадам, изключително трудно е да се проникне в него. Смятам, че би желал да ви открадне нещо повече от портрета.

– О, наистина ли? – изкикоти се Мария доволно.

– Наистина, мадам. Да го изхвърлим ли?

– Не! – Мария хвърли още един поглед на мускулестия млад мъж и после се обърна. – Ще получи своето доказателство.

– И то без да го краде – каза Райх.

– Ревнивец! Ревнивец! – изкрюка тя. – Хайде на вечеря!

В отговор на настойчивия сигнал на Тейт Райх моментално се дръпна встрани.

– Райх, трябва да се откажеш.

– Какво, по дяволите...?

– Младият Чървил.

– И какво от това?

– Той е II степен.

– Дявол да го вземе!

– Той е дете-чудо, генийче... Видях го у Пауъл миналата неделя. Мария Бомонт никога не кани надзъртачи в дома си. Дори и аз влязох с твоята покана. Разчитах на това.

– И точно този ли хлапак надзъртач намери начин да се промъкне. Дявол да го вземе!

– Откажи се, Райх.

– Може и да успее да се държа настрана от него.

– Райх, аз мога да неутрализирам двамата секретари. Те са само III степен. Но не мога да гарантирам, че ще се справя и с тях, и с някой II степен... макар и само хлапак. Млад е и може би е прекалено нервен за едно истинско надзъртало. Но нищо не мога да ти обещаю.

– Няма да се откажа – изръмжа Райх. – Никога вече няма да ми се

открие такъв шанс. И да не беше така, пак нямаше да се откажа. Вече усещам миризмата на Д'Кортни в ноздрите си. Аз...

– Райх, ти никога...

– Не ме убеждавай. Каквото съм решил, ще го направя. – Райх насочи свъсения си поглед право в уплашеното лице на Тейт. – Зная, че търсиш начин да се измъкнеш. Но няма да успееш. И двамата сме си сложили главата в торбата и сме заедно докрай – до Унищожението.

Постепенно изкривените черти на лицето му застинаха в усмивка, той отиде и седна до домакинята на една кушетка край трапезата. Все още беше на мода при подобни събирания двойките да си поднасят храна, но този заимстван от Изтока жест на великодушие и внимание се бе изродил в еротична игра. Хапките храна се доставяха от допрени до езика пръсти, а често се предлагаха и с устни. Виното се вкусваше уста в уста, а сладкишите се подаваха още по-интимно.

Изгарящ от нетърпение, Райх изтърпя всичко това в очакване на съдбоносната дума на Тейт. Една от задачите пред разузнаването на Тейт беше да открие скривалището на Д'Кортни в къщата. Наблюдаваше как дребният надзъртач обхожда хранещите се гости и надничал, прочува, рови, докато накрая се завърна, поклащайки отрицателно глава, и кимна към Мария Бомонт. Очевидно Мария беше единственият източник на информация, но в момента чувствеността ѝ бе прекалено силно възбудена и трудно можеше да се надзърне в нея. Това беше поредният от сякаш безкрайния низ от кризисни ситуации, с които инстинктът му на убиец трябваше да се справи. Райх се изправи и тръгна към фонтана. Тейт му пресече пътя.

– Какво си намислил, Райх?

– Не е ли ясно? Трябва да ѝ избия от главата онзи хлапак Чървил.

– Как?

– Да не би да има десет начина?

– За бога, Райх, не се доближавай до момчето.

– Махай се от пътя ми! – Райх излъчваше такова ожесточение и решителност, че надзъртачът се отдръпна. Подаде уплашено сигнала за опасност и Райх се помъчи да се овладее. – Зная, че рискувам, но шансовете ми не са съвсем малки, както си мислиш. Първо, още е млад и зелен. Второ, влязъл е без покана и е уплашен. И трето, не вярвам да е пуснал в действие цялата си сила, иначе нямаше да позволи на онзи педи, секретаря, да надзърне в него толкова лесно.

– Умееш ли да контролираш съзнанието си? Можеш ли да мислиш за две неща едновременно?

– Онази песен ми е все в главата, а и толкова проблеми имам, че да мисля само за две неща ще е направо удоволствие. А сега се махай от пътя ми и се опитай да надзърнеш в Мария Бомонт.

Чървил се хранеше сам до фонтана, като правеше неуспешни опити да не се чувства натрапник.

– Пип – каза Райх.

– Поп – каза Чървил.

– Бим – каза Райх.

– Бам – каза Чървил.

Веднъж установил непринудения тон според изискванията на последната мода, Райх седна до момчето я каза:

– Аз съм Бен Райх.

– Гейл Чървил. Искам да кажа... Гейлън. Аз... – Момчето видимо бе впечатлено от името на Райх. *Че настава страх и ужас, и задава се...*

– Ах, тази проклета песен – промърмори Райх. – Онзи ден я чух и още не мога да си я избия от главата. Мария знае, че сте от неканените, Чървил.

– О, не!

Райх кимна потвърдително. *Че настава...*

– Да бягам ли?

– Преди да сте откраднали портрета?

– И за това ли знаете? Сигурно има надзъртач в къщата.

– Двама. Секретарите й по светските въпроси. Работата им е да откриват хора като вас.

– А какво да правя с портрета, мистър Райх? Не ми се губят петдесет кредита. Предполагам, знаете какво значи да се обзаложеш. Вие сте комар... искам да кажа финансист.

– Добре че не съм надзъртач. Няма нищо. Не се обиждам. Виждате ли онази арка? Като стигнете до нея, завийте надясно. Ще намерите един кабинет. Стените му са покрити с портрети на Мария, всички инкрустирани със синтетични камъни. Вземете си който искате. Тя изобщо няма да забележи липсата.

Момчето скочи на крака, разсипвайки храната.

– Благодаря, мистър Райх. Някой ден ще ви върна услугата.

– Как?

– Ще се изненадате. Всъщност аз съм... – Момчето се усети и изчерви. – Ще видите, мистър Райх. Пак ви благодаря. – И започна да се промъква през залата към кабинета.

Четири, сър; три, сър; две, сър; едно!

Райх се върна при домакията.

– Ах ти, мръсен коцкар! – каза тя. – На коя си поднасял хапки?
Очите й ще издера.

– На младия Чървил – отговори той. – Попита ме къде държиш портретите си.

– Бен! Да не би да си му казал!

– Разбира се – ухили се Райх. – Тъкмо тръгна натам. После ще си ходи. Знаеш, че ревнувам.

Тя скоочи от кушетката и се понесе към кабинета.

– Бам – каза си Райх.

До единайсет часа ритуалът на хранене до такава степен възбуди страстите на компанията, че само тъмнината и усамотението можеха да ги уталожат. Досега Мария Бомонт никога не бе разочаровала гостите си и Райх се надяваше, че и тази вечер няма да ги разочарова. Трябваше да предложи да играят на „Сардина“. И съвсем се увери, когато Тейт се завърна от кабинета с кратки указания къде се намира скритият Д'Кортни.

– Не ми е ясно как не са те разкрили още – прошепна Тейт. – Излъчваш кръвожадност по всички вълни на телепатичния канал. Тук е. Сам. Без прислуга. Само двама телохранители, наети от Мария. Аткинс бе прав. Той е много болен...

– Остави това. Аз ще го излекувам. Къде е?

– Минаваш през западната арка. Завиваш надясно.

Нагоре по стълбите, минаваш по покрития мост в завиваш надясно. Картинната галерия. Вратата между „Похищението на Лукреция“ и „Похищението на сабинянките“...

– Съвсем в стила й.

– Отварящ вратата. Качваш няколко стъпала до едно преддверие. Двата телохранители са в преддверието. Оттатък е старият апартамент за младоженци, построен от дядо й. Д'Кортни се намира вътре.

– Ей богу, този апартамент пак ще влезе в употреба. Ще го ожена за смъртта. И ще се измъкна, малки ми Гюс. Хич не си мисли, че няма.

Златната мърша започна да прави опити да въдвори тишина. Зачервена и лъснала от пот, Мария бе застанала на осветения в розово подиум между двата фонтана и пляскаше с ръце, за да й обърнат внимание. Влажните й длани се удряха една в друга, а ехото тътнеше в ушите на Райх: *Смърт. Смърт. Смърт.*

– Мили, мили, мили мои! – провикна се тя. – Тази вечер много,

много ще се веселим, И сами ще се погрижим да ни е забавно.

Гостите недоволно зашумяха и един пиянски глас извика:

– Но аз съм само един от туристите!

Сред избухналия смях Мария каза:

– Не бързайте да се разочаровате, любими мои. Ще играем на една чаровна стара игра. И ще я играем на тъмно.

Гостите нададоха радостни възгласи, когато светлините отгоре започнаха да избледняват и гаснат. Подиумът още сияеше и на тази светлина се видя как Мария измъкна някакво орфано томче. Подаръкът на Райх.

Че наставка...

Мария обръщаше бавно страниците, като се взираше в непривичните печатни букви.

Страх и ужас...

– Тази игра – извика Мария – се нарича „Сардина“. Не е ли просто прелестно?

Налапа стръвта. Хвана се на въдицата. След три минути ще бъде невидим.

Райх опипа джобовете си. Пистолета. Капсулата с йонизатора. *Че наставка страх и ужас, и задава се раздор.*

– Избира се един от участниците – започна да чете Мария, – който да започне играта. Това ще съм аз. Изгасват се всички лампи и той се скрива някъде в къщата. – Докато Мария разчитате с мъка описанието, огромната зала потъна в непрогледна тъмнина, като изключим самотния розов лъч, който падаше върху подиума. – Последователно всички участници, след като намерят сардините, се присъединяват към тях, а последният – той е губещият – остава да броди сам из тъмната къща. – Мария затвори книгата. – И така, мили мои, на нас всички ще ни е жал за губещия, защото ще изтраем тази забавна стара игра но един нов, шармантен начин.

И докато и последната светлина на подиума бавно гаснеше, Мария съблече роклята си и откри удивителното си голо тяло – истинско чудо на пневматичната хирургия.

– Ето така ще играем на „Сардина“! – извика тя.

Последната светлина премигна и изчезна. Залата избухна в ликуващ смях и аплодисменти, последвани от многогласното шумолене на търкащи се о кожа дрехи. От време на време се чуваше шум на съдрано, след това приглушени възгласи и пак смях.

Най-сетне Райх беше невидим. Разполагаше с половин час, за да се

промъкне на горния етаж, да открие и убие Д'Кортни, и отново да се върне при играещите. Тейт щеше да се погрижи двамата секретари надзъртаци да не му се изпречат на пътя. Успехът му беше гарантиран. Всичко беше предвидил, с изключение на онзи младок Чървил. Но този риск трябваше да поеме.

Прекоси залата и попадна сред някакви тела при западната арка. След това мина през концертната зала, зави надясно и потърси пипнешком стълбището.

На дъното на стълбището бе принуден да се покатери през истинска бариера от тела, които като с пипала на октопод се опитаха да го притеглят към себе си. Изкачи стълбището – седемнайсет безкрайни стъпала, и тръгна слепешката по покрития проход, който представляваше тапициран с велур тунел. Изведнъж една жена го сграбчи и притисна към себе си.

– Здравей, Сардинке – прошепна тя в ухото му. След това голата й кожа усети дрехите му. – Ауууу! – възкликна тя, когато се докосна до твърдите очертания на пистолета във вътрешния му джоб. – Какво е това? – Той я плесна през ръцете. – Дай по-живо, Сардинке! – изкикоти се тя. – Излез от консервата.

Измъкна се от нея и си удари носа в задънения край на тунела. Зави надясно, отвори една врата и се озова в сводеста галерия, дълга повече от петнайсет метра. И тук лампите бяха изгасени, но луминесцентните картини, огрени от ултравиолетови прожектори, изпълваха галерията със зловеща светлина. Нямаше никой в нея.

Между разярената Лукреция и цяла орда сабинянки се виждаше вградена в стената врата от полиран бронз. Райх извади от задния си джоб йонизатора на родопсина и се опита да закрепил малкото медно кубче между нокътя на палеца и показалеца си. Ръцете му силно се тресяха. Кипеше от ярост и омраза и жаждата за кръв рисуваше във въображението му картина след картина на гърчещия се в мъки Д'Кортни.

– Бог ми е свидетел – извика той, – че той би постъпил по същия начин с мен. Аз се боря за оцеляването си. – Започна да се моли и с фанатично суеверие повтаряше молитвите си трикратно и деветократно. – Не ме изоставяй, господи. И днес, и утре, и вчера. Не ме изоставяй! Не ме изоставяй! Не ме изоставяй!

Пръстите му спряха да треперят. Закрепи капсулата с йонизатора, после отвори рязко бронзовата врата, зад която се виждаха деветте стъпала, водещи до преддверието. Райх чукна с палец медното кубче, сякаш се опитваше да запрати монета към луната. Когато капсулата

полетя към преддверието, Райх извърна очи. Тя избухна със студено-морав блясък. Райх скочи нагоре по стъпалата като тигър. Взривът бе заварил двамата телохранители седнали на пейката. Лицата им бяха отпуснати, зрението им бе парализирано, чувството за време – изчезнало.

Ако някой влезеше и откриеше телохранителите, преди да е приключил, пътят към Унищожението му бе открит. Ако телохранителите се окопитеха, преди да е приключил, пътят към Унищожението му бе открит. Каквото и да се случеше, бе поел риска за Унищожението. Като остави зад гърба си и последните остатъци от разум. Райх отвори украсената със скъпоценни камъни врата и влезе в апартамента за младоженци.

5.

Райх се озова в една сферична стая, обзаведена да изглежда като сърцевината на гигантска орхидея. Стените представляваха извити венчелистчета на орхидея, подът – златистата чашка на цвета. Столовете, масите и кушетките бяха светливиолетови и златисти като орхидея. Но стаята бе запусната. Венчелистчетата бяха повяхнали и се лющеха, настаният със златисти плочки под беше много стар, а мозайката напукана. На леглото лежеше възрастен мъж, посърнал и спаружен като изтръгнат бурен. Беше Д'Кортни, проснат като мъртвец.

Райх затръшна ядно вратата.

– Да не си умрял вече, мръсно! – избухна той. – Не може да си умрял!

Повяхналият мъж се сепна и отвори очи, след това се изправи с мъка от леглото. На лицето му се появи усмивка.

– Още си жив! – тържествуващо извика Райх.

Д'Кортни пристъпи към Райх, усмихнат, с ръце протегнати напред, сякаш посрещаше блудния си син. Отново разтревожен. Райх изръмжа:

– Да не си глух?

Старецът поклати глава.

– Значи говориш английски! – изрева Райх. – Чуваш ме. Разбираш какво ти говоря. Аз съм Райх. Бен Райх от „Монарх“.

Д'Кортни кимна, като продължаваше да се усмихва. Устните му се движеха, без да издават звук. В очите му изненадващо заблестяха сълзи.

– Какво ти става, по дяволите? Аз съм Бен Райх. Бен Райх! Позна ли ме? Отговори ми!

Д'Кортни поклати глава и посочи гърлото си. Устните му отново се раздвижиха. Дочуха се хрипливи звуци, а след това и думи, едва доловими думи, ефирни като прашен.

– Бен... Скъпи Бен... Толкова отдавна чакам. Сега... Не мога да говоря. Гърлото ми... Не мога да говоря.

Отново се опита да го прегърне.

– Уффф! Не ме докосвай, идиот ненормален – наежен. Райх направи един кръг около Д'Кортни, като див звяр, настръхнал, с бушуваща в кръвта му стръв да убива.

От устата на Д'Кортни се отрониха думите:

– Скъпи Бен...

– Ти знаеш защо съм тук. Какво се опитваш да постигнеш? В любов ли ми се обясняваш? – Райх се изсмя. – Я го виж ти, хитрия му дърт сводник. Искат ти се да оmekна, че да ме схрускаш, нали? – Замахна с ръка. От плесницата старецът залитна назад и се стовари в един стол с формата на орхидея, който приличаше на рана. – Чуй ме добре! – Райх направи крачка към Д'Кортни и застана над него. Започна да крещи несвързано. – Тази разплата се подклажда от години. И сега искаш да ме ограбиш с целувката на Юда. И убиецът ли обръща другата си страна? Ако е така, прегърни ме, братко мой убиец. Целуни смъртта! Научи смъртта на обич. Проповядвай набожност и свян, кръв и... Не. Почакай. Аз... – Изведнъж млъкна и разтърси глава, подобно на бик, опитващ се да се освободи от влудяващия го оглавник.

– Бен – прошепна Д'Кортни ужасено. – Чуй ме, Бен...

– От десет години се мъчиш да ми прережеш гърлото. А имаше място и за двама ни. И за „Монарх“, и за „Д'Кортни“, Колкото искаш място във времето и пространството. Но ти искаше кръвта ми, нали? Сърцето ми? Червата ми в мръсните си ръце. Човекът без лице!

Д'Кортни поклати глава озадачено.

– Не, Бен. Не...

– Не ме наричай Бен. Да не съм ти приятел. Миналата седмица ти дадох един последен шанс да си уредим отношенията. Аз, Бен Райх. Молих за мир. Сливане. Молих като хленчеща жена. Баща ми щеше да ме заплую, ако беше жив. Всеки един от храбрите ми предци би ме очернил с презрение. Но аз помолих за мир, нали? А? Нали? – Райх сръга Д'Кортни свирепо. – Отговори ми!

Лицето на Д'Кортни бе побеляло и недоумяващо. Накрая прошепна:

– Да. Предложи... Аз приех.

– Какво направи?

– Приех. Толкова години чаках. Приех.

– Приел си?

Д'Кортни кимна. Устните му оформиха буквите: „WWHG“.

– Какво? WWHG? Приема се?

Възрастният мъж отново кимна. Райх се изсмя гръмогласно.

– Мен ли се опитваш да измамиш, некадърен стар лъжец? Това е отказ. Неприемане. Отхвърляне. Война.

– Не, Бен. Не...

Райх се наведе и грубо вдигна Д'Кортни на крака. Старецът беше слаб и немощен, но ръцете го заболяха от тежестта му, а допирът до старата кожа опари пръстите му.

– Значи война, така ли? Смърт?

Д'Кортни поклати глава и се опита да му каже нещо със знаци.

– Няма сливане. Няма мир. Смърт. Това ли избираш, а?

– Бен... Не.

– Предаваш ли се?

– Да – прошепна Д'Кортни. – Да, Бен, Да.

– Лъжеш. Непохватен стар лъжец. – Райх се изсмя. – Но си много опасен. Забелязах го. Защитна мимикрия. Това ти е номерът. Правиш се на идиот и като ти се открие сгоден момент, ни вкарваш в клопката. Но при мен няма да мине. Никога.

– Аз не съм... твой враг, Бен.

– Не си – изсъска Райх. – Не си, защото си мъртъв. Мъртъв си, от както влязох в тази орхидеена гробница. Човече без лице! Чуваш ли ме да викам за последен път? С тебе е свършено! Завинаги!

Райх измъкна пистолета от вътрешния си джоб. Докосна лостчето и той се разтвори като червено стоманено цвете. При вида на оръжието Д'Кортни едва чуто простена. Отдръпна се ужасен назад. Райх го сграбчи и стисна здраво. Д'Кортни се заизвива в ръцете на Райх, с изписана на лицето му молба и изцъклени влажни очи. Райх премести ръката си върху тънкия врат на Д'Кортни и натисна главата му към себе си. За да постигне смъртоносното въздействие, трябваше да стреля в отворената му уста.

В същия миг едно от венчелистчетата на орхидеята се разтвори и едно полуоблечено момиче се втурна в стаята. Изненадан, Райх видя коридора зад нея и отворената врата на спалнята в дъното; и самото момиче – голо под набързо навлечения халат от полупрозрачна коприна, с разпилени руси коси и с широко отворени от страх черни очи... Ослепителна като светкавица дивна красота.

– Татко! – изпищя тя. – За бога, татко!

Затича се към Д'Кортни. Райх се извърна, за да застане между тях, като продължаваше да стиска стареца в ръцете си. Девојката се спря, отдръпна се и с писък се стрелна вляво от Райх. Райх се завъртя и замахна яростно с камата. Тя отбягна удара, но бе принудена да отстъпи зад леглото. Райх завря върха на камата между зъбите на стареца и насила отвори челюстите му.

– Не! – извика тя. – Не! За бога! Татко!

Препъвайки се, тя заобиколи леглото и отново се затича към баща си. Райх натика дулото на пистолета в устата на Д'Кортни и натисна спусъка. Чу се приглушен гръм и от главата на Д'Кортни изригна струя

кръв. Райх остави тялото му да се свлече на земята и скочи към момичето. Хвана го, но то продължи да се бори и крещи.

Сега и Райх, и момичето крещяха заедно. Райх се тресеше, обзет от конвулсивни спазми, и това го принуди да пусне момичето. Момичето залитна и падна на колене, и запълзя към мъртвото тяло. Застена от болка, когато изтръгна пистолета от устата, където все още стърчеше. После се наведе над потръпващото тяло, безмълвна, неподвижна, втренчила поглед в бледото като восък лице.

Райх си пое с мъка дъх и болезнено удари юмруците си един в друг. Когато бученето в ушите му заглъхна, се втурна към момичето, като се опита да подреди мислите си и внесе мигновени корекции в своя план. Изобщо не бе предвидил да има свидетел. Никой не бе споменал, че има дъщеря. Дяволите да го вземат Тейт! Сега трябваше да убие момичето. Той...

То се обърна и го стрелна с поглед, изпълнен с ужас. И отново същия, бърз като светкавица кадър: руси коси, тъмни очи, тъмни вежди, дивна красота. Момичето скочи на крака, измъкна се от влажните му ръце, изтича до украсената със скъпоценни камъни врата, отвори я и избяга в преддверието. Докато вратата бавно се затваряше, Райх успя да зърне телохранителите, които все още седяха отпуснати върху пейката, и момичето, което безшумно тичаше надолу по стълбите с пистолета в ръка... с Унищожението в ръка.

Райх се опомни. Замръзналата кръв отново започна да пулсира в жилите му. С три скока стигна до вратата, мина през нея и се понесе надолу към картинната галерия. Беше празна, но вратата към тунела тъкмо се затваряше. И все още никакъв звук, никакъв вик за помощ. Колко време щеше да мине, докато огласи къщата с писъците си?

Прекоси бързо галерията и влезе в тунела. Беше тъмно като в рог. Препъвайки се, достигна горния край на стълбите, които водеха към концертната зала, и отново се спря. Все още никакъв звук, никакъв вик за помощ.

Тръгна надолу по стълбите. Мъртвата тишина и мракът бяха ужасяващи. Защо не крещеше? Къде беше? Райх пое към западната арка и по кроткия ромон на фонтана разбра, че се намира пред главната зала. Къде беше момичето? Къде беше, сред всичката тази непрогледна тишина? И пистолетът! Боже господи! Този зловещ пистолет!

Някой го докосна по рамото. Райх подскочи от уплаха.

Тейт прошепна:

– Тук съм. Отне ти точно...

– Кучи сине! – избухна Райх. – Той имал дъщеря! Защо не ми...

– Млъкни! – срязва го Тейт. – Чакай да надзърна. – След петнайсет-секундно парешо мълчание започна да трепери. С ужасен глас простена: – Боже мой! О, боже мой...

Ужасът му подежда като катализатор. Райх си възвърна самообладанието. Отново започна да разсъждава.

– Престани! – изръмжа той. – Това все още не означава Унищожение.

– И нея ще трябва да убиеш, Райх. Ще трябва...

– Стига. Намери я първо. Претърси цялата къща. От мен узна мисловната ѝ схема. Открий я. Ще чакам до фонтана. Бегом!

Бутна Тейт и се отправи с несигурни крачки към фонтана. Като стигна до яписовия бордюр, се наведе и наплиска горещото си лице. С бургундско вино. Избърса лицето си, без да обръща внимание на приглушените звуци, които долитаха от другия край на басейна. Очевидно и друг или друга се къпеха във вино.

Прецени набързо ситуацията. Момичето трябваше да бъде открито и убито. Ако все още носеше пистолета, когато Тейт я намери, щеше да използва пистолета. А ако не го носеше? Тогава какво? Да я удуши? Не... Фонтана. Беше гола под копринения си халат. Нямахше да е трудно да я съблече. Щяха да я намерят удавена във фонтана... просто една гостенка, която твърде дълго се е къпала във виното. Но трябваше да стане бързо... бързо... бързо... Преди да свърши тази проклетата игра на „Сардина“, Къде беше Тейт? Къде беше момичето?

От тъмнината изникна клатушкащата се фигура на Тейт. Дъхът му свистеше.

– Е?

– Няма я.

– За толкова кратко време и въшка не би могъл да откриеш. Ако се опитваш да ме измамиш...

– Защо да те мамя? И аз съм в същия къп като тебе. Казвам ти, че няма в къщата подобна мисловна схема. Не е тук.

– Някой забелязал ли я е да излиза?

– Не.

– Господи! Значи е извън къщата!

– По-добре и ние да изчезваме.

– Да, но не можем да избягаме. Веднъж измъкнем ли се оттук, разполагаме с цяла нощ, за да я открием, но трябва да си тръгнем така, сякаш нищо не е станало. Къде е Златната мърша?

- В киносалона.
- Филм ли гледа?
- Не. Още играят на „Сардина“. Натъпкали са се там като риби в консерва. Сигурно сме единствените навън.
- Бродим сами из тъмната къща, а? Да вървим.
- Сграбчи треперещия лакът на Тейт и го поведе към кинозалата. Още докато вървяха, започна жално да вика:
- Хей... Къде сте? Мария! Ма-ри-яааа! Къде сте?
- Тейт захълца истерично. Райх го разтърси грубо.
- Стегни се! След пет минути сме навън. Тогава трепери колкото искаш.
- Но ако стане нещо, няма да можем да се измъкнем оттам и няма да хванем момичето. Ще...
- Ще се измъкнем. Спомни си азбуката на успеха, Гюс. Дързост, смелост и самоувереност.
- Райх бутна вратата на кинозалата. И тук беше тъмно, но горешо от многото тела.
- Хей – провикна се той. – Къде сте? Сам-самичък съм.
- Никакъв отговор.
- Мария, сам-самичък съм в тъмнината.
- Приглушено бърборене, последвано от буен смях.
- Скъпи, скъпи, скъпи! – извика Мария. – Толкова интересни неща изпусна, горкичкият.
- Мария, къде си? Дошъл съм да ти кажа лека нощ.
- О, не искам да си тръгваш.
- Съжалявам, мила. Стана късно. Утре трябва да измамя един приятел. Къде си, Мария?
- Качи се на сцената, скъпи.
- Райх тръгна по пътеката между редовете, напипа стъпалата и се качи на сцената. Усети хладните очертания на проекционния глобус зад гърба си. Един глас извика:
- Готово. Хванахме го. Запалете осветлението!
- Бяла светлина заля глобуса и ослепи Райх. Гостите, насядали на креслата около сцената, нададоха радостни викове, след това разочаровано го освиркаха.
- О, Бен, мошеник такъв – изквича Мария. – Ти си още облечен. Не е честно. Всички други пристигаха божествено голички.
- Някои друг път, скъпа Мария. – Райх протегна ръка и с елегантен поклон започна да се сбогува. – Моите почитания, мадам. Приемете

моите благодарности за... – Не можа да продължи от изумление. Върху снежнобялата дантела на маншета му се появи гневно червено петно.

Онемял от изненада, Райх видя как върху дантелата се появява второ, след това и трето червено петно. Дръпна рязко ръката си и една червена капка цопна на сцената право пред него, последвана от бавна, неумолима струйка от блестящи алени капчици.

– Това е кръв! – изпищя Мария. – Това е кръв! Горещ има човек, на когото му изтича кръвта. За бога, Бен... Не можеш да ме напуснеш сега. Светлина! Светлина! Светлина!

6.

В 00,30 дежурната патрулна кола пристигна в Бомонт Хаус в отговор на подадения от районното управление сигнал: 02, Бомонт. YLP-R. Дешифрирало, това означаваше: „Регистрирано престъпление или деяние, забранено от закона, в Бомонт Хаус, «Парк Саут» 9“.

В 00,40 пристигна началникът на районното, в отговор на съобщението на патрула: „Криминално престъпление, вероятно углавно – ААА.“

В 01 часа в Бомонт Хаус пристигна Линкълн Пауъл, в отговор на френетичното обаждане на един помощник-инспектор:

– Уверявам ви, Пауъл, става дума за углавно, Тройно А. Мога да се закълна. Направо дъхът ми секна. Не знам дали трябва да се радвам, или да се плаша, но знам, че никой от нас не може да се справи с този случай.

– А с какво можете да се справите?

– Вижте сега, Пауъл. Предумишленото убийство е аномалия. Само една извратена телепатична схема е способна да замисли насилствена смърт. Нали така?

– Да.

– Поради което вече повече от седемдесет години не е имало успешен опит за Тройно А. В днешно време е невъзможно човек с извратена схема да замисля убийство и да се разхожда свободно, без да го забележат. Шансовете му да остане незабелязан са същите като на човек с три глави. Вие, надзъртачите, ги откривате, преди да са пристъпили към действие.

– Стараем се... стига да успеем да ги засечем.

– А и в ежедневието толкова често се налага да минаваш през проверката на надзъртачи, че е изключено да го избегнеш. Освен ако не си отшелник. А как може един отшелник да извърши убийство?

– Наистина как?

– И ето тук имаме случай на убийство, което трябва да е било внимателно планирано... а убиецът изобщо не е бил забелязан. Никакъв сигнал. Дори от секретарите надзъртачи на Мария Бомонт. Това означава, че не е имало какво да се забележи. Вероятно притежава нормална схема и все пак е достатъчно ненормален, за да извърши убийство. Как, по дяволите, да разрешим подобен парадокс?

– Разбирам. Някаква хипотеза?

– Има цяла камара неизяснени неща. Първо, не знаем с какво е убит Д'Кортни. Второ, дъщеря му е изчезнала. Трето, някой е ограбил с по един час телохранителите на Д'Кортни и не можем да разберем как. Четвърто...

– Достатъчно. Идвам веднага.

* * *

Голямата зала в Бомонт Хаус беше обляна в ярка бяла светлина. Униформените полицаи бяха навсякъде. Облечените в бели престилки техници от лабораторията се шураха насам-натам като мравки. Гостите (облечени) бяха натирени в центъра на залата и обикаляха в затворен кръг, подобно на стадо ужасени телета в клиника.

Докато слизаше към тях, Пауъл – висок и строен, в бяло и черно – усети вълната от неприязън, с която го посрещнаха. Веднага установи контакт с Джаксън Бек, полицейски инспектор, II степен.

Какво е положението, Джакс?

Използвай кода.

Като превключи на неофициалния полицейски код от завъртани фрази, обратни значения и разбираеми само за тях символи, Бек продължи.

Има надзъртчачи. Трябва да внимаваме.

За микрочастица от секундата успя да въведе Пауъл в обстановката.

Ясно. Неприятна работа. Защо си ги наблъскал всички тук? Някакъв номер ли си замислил?

Номерът с „добрия чичко“ и „лошия чичко“.

Необходимо ли е?

Това е една отворителна сбирщина. Разглезени. Поварени. Никога няма да ни сътрудничат. Ще трябва дълго да ги коткат, за да измъкнеш нещо от тях. А този случай го налага. Аз ще бъда лошият. Ти ще бъдеш добрият.

Добре. Чудесно си я замислил. Започни да записваш.

Някъде към средата на пътя Пауъл се спря. Шеговитата усмивка изчезна от устните му. И следа не остана от дружелюбното изражение в дълбоките му тъмни очи. На лицето му се изписа възмущение и негодувание.

– Бек! – извика рязко той.

Гласът му проехтя в кърнящата зала. Настана гробна тишина. Всички погледи се извърнаха към него. Инспектор Бек се обърна към Пауъл.

– Да, сър – обади се грубо той.

– Вие ли сте старшият, Бек?

– Аз, сър.

– И според вас това е законният ред за провеждане на едно разследване? Да наблъскате всички тези невинни хора на едно място, сякаш са стадо говеда?

– Не са невинни – изръмжа Бек. – Убит е човек.

– Всички в този дом са невинни, Бек. Ще ги смятаме за невинни и ще се отнасяме с най-голямо уважение към тях, докато се разкрие истината.

– Какво? – присмя му се Бек. – Тази шайка лъжци? Да се отнасяме с уважение към тях? С тази гнила, мръсна глутница високопоставени хиени...

– Как смеете! Веднага се извинете.

Бек пое дълбоко въздух и стисна гневно юмруци.

– Инспектор Бек, вие чухте ли ме? Веднага се извинете на тези дами и господа.

Бек погледна Пауъл, после се обърна към зяпналите гости.

– Моите извинения – измърмори той.

– И ви предупреждавам, Бек – заплаши го Пауъл. – Ако още веднъж се случи подобно нещо, ще ви унищожа. Ще ви натикам обратно в калта, откъдето сте дошли. А сега се махайте от очите ми.

Пауъл слезе при гостите и им се усмихна. Изведнъж отново се преобрази. С държанието си сякаш се опитваше да подсказе, че по сърце е един от тях. Дори и в дикцията му се появиха нотки на светска превзетост.

– Дами и господа! Аз, разбира се, ви познавам всички по лице. И тъй като аз не съм толкова известен, позволете ми да ви се представя: Линкълн Пауъл, префект на парасихичния отдел. Префект и парасихичен – две старомодни думи, нали? Нека не ни смушават. – Тръгна към Мария Бомонт с протегнатата ръка. – Скъпа мадам Мария, какъв вълнуващ завършек на това чудесно празненство. Завиждам на всички вас. Вие ще влезете в историята.

Гостите доволно зашумяха. Навъсените враждебни изражения започнаха да изчезват. Мария пое замаяно ръката на Пауъл и механично закокетничи.

– Мадам... – Едновременно я обърка и очарова, като я целуна по челото с бащинска топлота. – Зная, че доста се измъчихте. Тези простаци в униформа...

– Скъпи префекте... – Пак беше малко момиче, стиснало го здраво за ръката. – Толкова се изплаших.

– Има ли тук някоя спокойна стая, където всички ще се чувстваме удобно, докато трае това мъчително преживяване?

– Да. Кабинетът ми, скъпи префект Пауъл. – Дори започна да фъфли като дете.

Пауъл шракна с пръсти зад себе си. На полицейския началник, който пристъпи напред, каза:

– Придружете мадам и нейните гости до кабинета. Никаква стража. Дамите и господата да бъдат оставени сами.

– Мистър Пауъл, сър... – Началникът се прокашля. – Относно гостите на мадам. Един от тях пристигна след съобщението за престъплението. Мистър Куортърмейн, адвокат.

Пауъл откри в тълпата Джо Куортърмейн, юридически съветник II степен. Отправи му телепатичен поздрав.

Джо?

Здравей.

Какво те води в това свърталище?

Работата. Повика ме моят кли(Бен Райх)ент.

Тази акула? Ставам подозрителен. Остани тук с Райх. Искам да му задам няколко въпроса.

Номерът ви с Бек беше много ефектен.

По дяволите. Разгада ли кода?

Изключено беше. Но ви познавам вас двамата. Благият Джакс в ролята на тъп полицай заслужава да влезе в учебниците.

Бек се намеси от другия край на залата, където се правеше на сърдит:

Не ни издавай, Джо.

Да не си полудял? – Куортърмейн реагира така, сякаш го молеха да не нарушава свещените етични норми на Съюза. Излъчи такъв мощен заряд от негодувание, че накара Бек да се ухили.

Целият този разговор протече през секундата, в която Пауъл с непорочна преданост отново целуна Мария по челото и нежно се освободи от трепетната ѝ хватка.

– Дами и господа, ще се срещнем отново в кабинета.

Водени от началника, гостите потеглиха. Отново бърбеха с въодушевление. Цялата работа започваше да придобива формата на чудесен нов вид развлечения. Сред оживлението и смеха Пауъл почувствува железните лакти на непроницаем телепатичен блокаж. Позна тези лакти и

не скри изненадата си.

Гюс! Гюс Тейт!

О! Здравей, Пауъл.

Ти тук? И си траеш и се спотайваш?

Гюс? – опули се Бек. – Въобще не го засякох.

Защо, по дяволите, се криеш?

Реакцията му бе смесица от гняв, страх за репутацията, самообвинение, срам...

Превключи на друга станция, Гюс. Схемата ти е засякла на режим обратна връзка. Пък и малко скандална слава няма да ти се отрази зле. Ще заприличаш на нормалните хора. Остани тук и помагай. Имам чувството, че още един I степен няма да ми е излишен. Този случаи на Тройно А ще се окаже задача с повишена трудност.

* * *

След като залата се опразни, Пауъл огледа тримата мъже, които останаха при него. Джо Куортърмейн беше едър мъж, набит, солиден, с лъскава олисяла глава и дружелюбно открито лице. Дребосъкът Тейт беше неспокоен и нервен... дори повече от обикновено.

И прословутият Бен Райх. Пауъл за пръв път се срещаше с него. Висок, широкоплещест, решителен, излъчващ огромна доза обаяние и сила. В тази сила имаше и добродушие, но бе проядено от склонността му да се налага. Очите на Райх бяха красиви и проникателни, но устата му изглеждаше твърде малка и чувствена и странно защо приличаше на рана. Един изключително привлекателен мъж, но в него имаше нещо скрито, неясно, отблъскващо.

Усмихна му се. Райх отвърна на усмивката му. Някак спонтанно се здрависаха.

– Всички ли сварват така неподготвени, Райх?

– Това е тайната на успеха ми – ухили се Райх. Много добре знаеше какво иска да каже Пауъл. Разбраха се чудесно.

– Внимавайте другите гости да не забележат, че ме очаровате. Ще заподозрат, че сме в комбина.

– О, не, вас не. Вие ще ги прецакате, Пауъл. Ще ги накарате да поярват, че сте в комбина с тях.

Отново се усмихнаха един на друг. Някаква неочаквана химична реакция ги привличаше един към друг. Това беше опасно. Пауъл се опита да се отърси от него. Обърна се към Куортърмейн:

– И така, Джо?

Относно надзъртането, Линк...

– Нека разговаряме тъй, че Райх да ни разбира – прекъсна го Пауъл.
– Няма да се надхитряме.

– Райх ме повика, за да го представям. Никакви телепатични номера, Линк. Всичко трябва да бъде на обективно ниво. Тук съм, за да следя за това. Трябва да присъствам на всички разпити.

– Не можеш да попречиш па надзъртането, Джо. Нямах законното право. Можем да изровим всичко, което искаме...

– Само в случай, че имате съгласието на разпитвания. Аз съм тук, за да ви кажа дали го имате това съгласие, или не.

Пауъл се обърна към Райх.

– Какво се случи?

– Не знаете ли?

– Искам да чуя вашата версия.

Джо Куортърмейн го сръза:

– А защо точно на Райх?

– Искам да разбере защо побърза да си извика адвоката. Замесен ли е в тази каша?

– Замесен съм и още как – ухили се Райх. – Изключено е да ръководиш „Монарх“ и да не натрупаш цяла камара тайни, които трябва да бъдат защитени.

– Но убийството не е една от тях?

Не надзъртай, Линк.

Престани да ме блокираш, Джо. Искам да понадзърна малко, защото момчето ми харесва.

Ами харесвай си го колкото искаш, само че не през моето работно време.

– Джо не ми позволява да ви обичам – усмихна се Пауъл на Райх. – Ще ми се да не бяхте викали адвокат. Това ме прави подозрителен.

– Това не е ли професионална болест? – засмя се Райх.

– Не е. – Лъжливото овчарче зае мястото си и най-спокойно продължи. – Сигурно няма да ми повярвате, но професионалната болест на детективите се нарича Пристрастие. То бива деснонасочено и левонасочено. Повечето детективи страдат от необясними промени на Пристрастие. Аз, разбира се, бях левак до случая Парсънс, когато...

Изведнъж Пауъл спря да лъже. Направи две крачки встрани от хипотизираната си публика и въздъхна дълбоко. Когато се върна при тях. Лъжливото овчарче си беше отишло.

– Друг път ще ви разкажа за това – каза той. – Кажете ми какво се

случи, след като Мария и гостите видяха, че върху маншета ви капе кръв.

Райх погледна капките кръв върху маншета си.

– Развика се като заклана и всички хукнахме нагоре по стълбите към апартамента.

– Как се оправихте в тъмнината?

– Беше светло. Мария извика да запалят лампите.

– И на светло не ви беше трудно да откриете апартамента, така ли?

Райх се усмихна мрачно.

– Не аз открих апартамента. Той е таен. Мария ни показва пътя.

– Имало е телохранители... в безсъзнание или нещо такова?

– Точно така. Изглеждаха мъртви.

– Мъртви и студени, а? Дори не бяха помръднали?

– Откъде да зная?

– Наистина откъде? – Пауъл впери изпитателен поглед в Райх. – А Д'Кортни?

– И той изглеждаше мъртъв. По дяволите, той беше мъртъв!

– И всички стояхте и го гледахте?

– Някои отидоха в другите стаи да търсят дъщеря му.

– Барбара Д'Кортни. Мислех, че никой не е знаел, че Д'Кортни и дъщеря му са в къщата. Защо я потърсихте?

– Не знаехме. Мария ни каза и ние я потърсихме.

– И се учудихте, че я няма?

– Бяхме повече от учудени.

– Някаква представа къде е отишла?

– Мария каза, че е убила стареца и е изчезнала.

– Вие вярвате ли го?

– Не зная. Цялата работа е толкова ненормална. Ако момичето е дотам откачено, че да се измъкне от къщата, без да се обади, и да хукне го-ло по улиците, то не бих се учудил, ако и скалпа на баща си носи в ръка.

– Бихте ли ми позволили да надзърна във вас, за да си съставя една по-обща представа и за някои подробности?

– Аз съм в ръцете на своя адвокат.

– Отговорът е не – каза Куортърмейн. – Човек има конституционното право да откаже да бъде разпитван от еспер, без от това да следват никакви последствия за него. Райх отказа.

– А аз трябва да се оправям в тази ужасна каша – въздъхна Пауъл и сви рамене. – Е добре, нека започнем разследването.

Обърнаха се и тръгнаха към кабинета. Докато пресичаха залата, Бек

превключи на кодирания полицейски жаргон и попита:

Линк, защо позволи на Райх да те прави на маймуна?

На маймуна ли?

Ами да. Тази акула може да те избудалка, както си поиска.

По-добре си пригответи ножа, Джакс. Тази акула е готова за Унищожение.

Какво?

Не чу ли как се изпусна, докато се опитваше да ме будалка? Райх не е могъл да знае за дъщерята. Никой не е знаел. Не я е виждал. Никой нея е виждал. Би могъл да предположи, че след убийството е избягала от къщата. Всеки би могъл. Но откъде знае, че е била гола?

Това беше толкова шокиращо, че за момент настъпи мълчание. И едва когато минаваше през северната арка, до Пауъл достигна нескрито-то възхищение, излъчено от Бек:

Свалям ти шапка, Линк. Свалям шапка на Майстора.

* * *

„Кабинетът“ в Бомонт Хаус беше изграден като копие на турска баня. Подът представляваше мозайка от хиацинт, шпинел и слънчев камък. Стените, с напречно разположени, очертани със златни жички емайлови фигури, бяха инкрустирани с искрящи синтетични камъни – рубини, смарагди, гранати, хризолити, аметисти, топази – и във всички бяха поставени различни портрети на собственицата. Имаше много кафени килимчета и десетки столове и кресла.

Пауъл влезе в стаята и директно се отправи към средата, като остави Райх, Тейт и Куортърмейн зад себе си. Шумът от разговорите секна и Мария Бомонт понечи да се изправи на крака, но Пауъл ѝ направи знак да остане седнала. Огледа се и като прецени съвсем точно каква е колективната психика на събралите се богаташи, съобрази каква тактика да приложи. Най-сетне започна.

– Законът – отбеляза той – прави излишно голям въпрос от смъртта. Хиляди хора умират всеки ден. Но просто защото някой е бил предприемчив и е поел инициативата да подпомогне кончината на стария Д'Кортни, законът настоява ние да го обявим за враг на хората. Смятам това за идиотщина, но ще ви моля да не ме цитирате.

Направи пауза и запали цигара.

– Разбира се, вие всички знаете, че съм надзъртач. Вероятно този факт е разтревожил някои от вас. Във вашите представи съм като едно чудовище, застанало пред вас, за да се рови в мислите ви, да тършува из

канализацията на мозъка ви. Е добре... дори и да можех, Джо Куортърмейн нямаше да ми позволи. И откровено казано, ако можех, нямаше да стоя тук пред вас. Щях да съм на трона на Вселената, неотличим на практика от самия господ. Доколкото виждам, до този момент никой от вас не е изразил мнение за подобна прилика...

Тук-там чу смях. Пауъл се усмихна обезоръжаващо и продължи:

– Не, груповото четене на мисли е номер, който нито един надзъртач не може да изпълни. Достатъчно трудно е да се проникне в мислите на един-единствен индивид. И е направо невъзможно това да стане, когато се преплетат десетки телепатични схеми. А когато се съберат на едно място група уникални, изключително оригинални личности като вас, тогава ние сме изцяло във вашите ръце.

– А каза, че аз имам чар! – измърмори Райх.

– Тази вечер – продължи Пауъл – вие сте играли на една игра, наречена „Сардина“. Съжалявам, че не бях поканен, мадам. Следващия път непременно се сетете и за мен...

– Непременно – обади се Мария. – Непременно, скъпи префекте...

– Докато сте играели, е бил убит старият Д'Кортни. Почти сме сигурни, че е предумишлено убийство. Напълно ще се уверим, когато в лабораторията си свършат работата. Но нека допуснем, че е углавно престъпление Тройно А. Това ще ни даде възможност да изиграем една друга игра... игра, наречена „Убийство“.

Реакцията на гостите беше неопределена. Пауъл продължи във все същия безгрижен тон, като изкусно превърна най-ужасното престъпление, извършено през последните седемдесет години, в едно лишено от реалност забавление.

– В тази игра – каза той – се извършва едно мнимо убийство. Един мним детектив трябва да открие кой е убиецът. Затова задава въпроси на мнимите заподозрени. Всички са длъжни да говорят истината, освен убиеца, комуто е позволено да лъже. Детективът сравнява показанията, преценява кой лъже и разкрива убиеца. Помислих си, че може би ще ви е приятно да поиграете на тази игра.

– Как? – запита един глас.

– Но аз съм само един от туристите – обади се друг.

Този път смехът беше по-силен.

– Разследването на едно предумишлено убийство – усмихна се Пауъл – предполага изясняването на три аспекта на престъплението. Първо, мотивът. Второ, начинът. И трето, възможността да бъде извършено. Нашите хора в лабораторията имат грижата за вторите два аспекта. А

първия можем да разкрием чрез нашата игра. Ако сторим това, ще успеем да разгадаем и вторите два, върху които си блъскат главите онези от лабораторията. Знаете ли, че те не могат да разберат с какво е бил убит Д'Кортни? Знаете ли, че дъщерята на Д'Кортни е изчезнала? Напуснала е къщата, докато сте играели на „Сардина“. Знаете ли, че по някакъв мистериозен начин телохранителите на Д'Кортни са били извадени от строя? Някой им е откраднал цял час от живота. Всички бихме искали да знаем как точно е станало това.

Бяха вече почти готови да влязат в клопката – притаили дъх, хипнотизирали. Но към последната крачка трябваше да ги подтикне изключително предпазливо.

– Убийство, изчезване, кражба на време... и всичко това можем да разкрием с вас, ако знаем какъв е мотивът. Аз ще бъда мнимият детектив. Вие ще бъдете мнимите заподозрени. Вие ще говорите истината... всички, с изключение на убицеца, разбира се. Ние очакваме той да лъже. Но ние ще го заловим и това ще е върхът на тази вечер, ако ми дадете разрешение да проведе телепатичен разпит на всеки един от вас.

– А! – възкликна Мария уплашено.

– Не бързайте, мадам. Ще ви обясня. Това, което искам от вас, е само вашето разрешение. Изобщо няма да се наложи да надзъртам. Защото, виждате ли, ако всички невинни сред заподозрените дадат съгласието си, то тогава този, който откаже, трябва да е виновният. Единствено той ще бъде принуден да се защити, като откаже надзъртането.

– Може ли да иска това? – прошепна Райх на Куортърмейн.

Куортърмейн кимна.

– Просто си представете за момент следната картина – Пауъл въведе още един драматичен елемент, като превърна стаята в сцена. – Задавам официално въпроса: „Ще ми позволите ли да проведе телепатичен разпит?“ След това тръгвам из стаята... – Започна бавна обиколка, като се спираше пред всеки един от гостите и се покланяше. – И отговорите идват един след друг: „Да... да... Разбира се... Защо не... Разбира се... Да... Да...“ И изведнъж драматична пауза. – Пауъл застана пред Райх, изправен, застрашителен. – „А вие, сър?“, повтарям аз, „Ще ми дадете ли позволенията си да надзърна?“

Всички го наблюдаваха като хипнотизирани. Дори и Райх беше като втрещен, парализиран от сочещия пръст и свирепия поглед.

– Колебание. Лицето му става яркочервено, след това мъртвешки бяло, когато кръвта го напусне. Чувате с мъка изговорения отказ: „Не!“... – Префектът се завъртя и обхвана всички с енергичен жест. – И

в този вълнуващ момент ние знаем, че сме заловили убиеца!

Почти успя да ги убеди. Почти. Това беше едно предизвикателство, непознато, възбуждащо; едно внезапно разтваряне на ултравиолетови прозорчета в дрехите и плътта, към душата... Но гостите на Мария таяха в душите си незаконни деца... подлостии... изневери... самия дявол. И срамът заговори във всеки един от тях.

– Не! – извика Мария. Всички скочиха на крака и завикаха: – Не! Не! Не!

Чудесен опит, Линк, но это го отговорът. От тези хиени мотива няма да научиш.

Дори и след поражението Пауъл беше очарователен.

– Съжалявам, дами и господа, но не ви се сърдя. Само един глупак би се доверил на ченге. – Въздъхна. – Един от помощниците ми ще вземе устни показания от тези от вас, които желаят да дадат показания. Мистър Куортърмейн е на разположение, за да ви съветва и защитава.

Погледна тъжно към Куортърмейн:

И да ми пречи.

Не го избивай на чувства, Линк. Това е първият случай на углавно престъпление Тройно А от седемдесет години насам. Трябва да мисля за кариерата си. Това може да ме прослави.

Аз пък трябва да мисля за своята собствена кариера, Джо. Ако моят отдел не се справи с този случай, това може да ме провали.

Тогавя всеки надзъртач да се оправя сам. Нали така, Линк?

– По дяволите – каза Пауъл, намигна на Райх и бавно напусна залата.

* * *

Техниците бяха приключили работа в апартамента за младоженци. Де Сантис – напрегнат, сприхав, рязък – подаде доклада си на Пауъл и раздражено каза:

– Отвратителна история!

Пауъл погледна към трупа на Д'Кортни.

– Самоубийство? – попита той сепнато. Винаги беше груб с Де Сантис, който се чувстваше неловко, когато към него се отнасяха приятелски.

– Тц! Изключено. Липсва оръжие.

– С какво е убит?

– Не знаем.

– Още не знаете? Имахте три часа?

– Не знаем! – избухна Де Сантис. – Затова казвам, че е отвратителна история.

– Ами в главата му има дупка, през която можеш да си провреш ръката.

– Да, да, да, зная. Входна рана над мъжеца. Изходна под фонтанелата. Смъртта е настъпила моментално. Но от какво е причинена раната? Какво е пробил дупката в черепа? Хайде, задавай ми въпроси.

– Твърди лъчи?

– Няма изгаряния.

– Кристализация?

– Няма следи от замръзване.

– Нитроизпарител?

– Няма амонячни наслагвания.

– Киселина?

– Раната е прекалено голяма. Струйката киселина пробива съвсем малка дупка, но не може да разбие цялата задна част на черепа.

– Остър предмет?

– Имаш предвид кама или нож?

– Нещо подобно.

– Изключено. Имаш ли представа каква сила е нужна, за да се пробие черепът? Направо е невъзможно.

– Ами... Сякаш изчерпах всички видове пробивни оръжия. Не, почакай. Да не е огнестрелно оръжие?

– Това пък какво е?

– Древна система оръжия, изстрелващи куршуми с експлозиви.

Шумни и миризливи.

– И това не е.

– Защо?

– Защо? – Де Саятис се изхрачи. – Защото няма никакъв куршум.

Нито в раната, нито в стаята. Никъде.

– Дявол да го вземе!

– Съгласен съм.

– Изобщо имаш ли нещо за мен? Каквото и да е?

– Да. Дъвчел е бонбон, преди да умре. Намерих мъничко желатин в устата му... и едно малко парченце от обикновена обвивка за бонбони.

– И?

– В апартамента няма никакви бонбони.

– Може да ги е изял всичките.

– Няма бонбони в стомаха му. Пък и не би седнал да яде бонбони с

това гърло.

– Защо?

– Психогенен рак. В напреднал стадий. Не е могъл да говори, камо ли да яде разни боклуци.

– Да го вземат мътните! Трябва да го намерим това оръжие... каквото и да е то.

Пауъл прелисти докладите от огледа, погледна бледата като восък фигура на мъртвеца и засвирука някаква завъртяна мелодия. Спомни си, че веднъж беше слушал една аудиокнига за еспер, който можел да надзърта в мъртвци – нещо като древния миг, според който е възможно да се фотографира ретината на окото на мъртвец. Де да беше така.

– Какво да се прави – въздъхна накрая той. – С мотива ни прецакаха. И с начина ни прецакаха. Дано поне около обстоятелствата, при които е извършено убийството, открием нещо. Иначе никога няма да уличим Райх.

– Кой Райх? Бен Райх ли? Какво искаш да кажеш?

– Най-много се безпокоя за Гюс Тейт – измърмори Пауъл. – Ако е замесен в тази история... Какво? Райх ли? Той е убиецът, Де Сантис. Успях да изпързалам Джо Куортърмейн, докато бяхме в кабинета на Мария Бомонт. Райх се изтърва. Изиграх една комедия, тъй че да отвлека вниманието на Джо, и надзърнах, за да се уверя. Това е неофициално, разбира се, но научих достатъчно, за да се убедя, че Райх е човекът, когото търсим.

– Всемогъщи боже! – възкликна Де Сантис.

– Но това е съвсем недостатъчно, за да убедим съда. Тъй че сме много далеч от Унищожението. Много, много далеч.

Пауъл се сбoguва мрачно с шефа на лабораторията, мина през преддверието и слезе долу във временния щаб в картинната галерия. „А ми е симпатичен“, каза си той.

* * *

В картинната галерия, определена за временен щаб, се проведе кратко съвещание между Пауъл и Бек. Безмълвният диалог, протекъл в типичното за телепатичен разговор светкавично темпо, продължи точно трийсет секунди:

И така, Джакс, Райх е нашият кандидат за Унищожение.

Успях да го издебна и тайничко надзърнах в него, докато бяхме в кабинета. Просто да се уверя.

Бен е нашият човек.

– Никога няма да можеш да го докажеш, Линк.

Телохранителите могат ли да помогнат?

Исклучено. Губи им се цял час. Де Сантис казва, че родопсинът в ретината е бил засегнат.

Светлочувствителният пигмент... това, с което виждаме. Що се отнася до телохранителите, те са си били на поста и не са и мигвали. Според тях нищо не се е случило до нахлуването на тълпата и кръсъците на Мария за това, че са заспали по време на работа, което те категорично отричат.

Аха.

Почти нищо!

И как крещи само Златната Мърша!

Но ние знаем, че е бил Райх.

Ти знаеш, че е бил Райх.

Никой друг не знае.

Качил се е горе, докато гостите са играели на „Сардина“. Успял е някак да разруши родопсина в ретината и им е откраднал по един час. Влязъл е в апартамента и е убил Д'Кортни. Момичето се е забъркало по някакъв начин, поради което е избягало.

Как?

И най-сетне защо е убил Д'Кортни?

Не зная. Не ми е известен нито
един от отговорите... все още.
По този начин няма да му докараш
Унищожение.

Това ми е известно.

Нужни са доказателства за
мотива, начина и обстоятелствата –
обективни доказателства. А това, с
което разполагаш, е твърдението ти
на надзъртач, че Райх е убил Д'Кортни.
Аха.

Аха.

Надзърна ли поне как и защо?
Не успях да проникна достатъчно
дълбоко... нямаше как, защото
Джо Куортърмейн ме наблюдаваше.
И сигурно никога няма да можеш.
Джо е твърде предпазлив.
Мътните го взели! Джаксън, трябва
да намерим момичето.

Барбара Д'Кортни ли?

Да. Тя е ключът. Ако може
да ни каже какво е видяла и
защо е избягала, ще убедим
съда. Сортирай цялата информация,
с която разполагаме, и я внеси в архива.
Без момичето не ни върши работа.
Освободи всички да си ходят. И те не
ни вършат работа без момичето.

Трябва да подхванем
Райх малко по-отдалеч...
да видим дали не можем да
изровим някакви косвени
улики, но...

Съгласен съм.

Така е.

Започвам да я мразя.

Но и те няма да са ни от полза
без проклетото момиче.
В такива дни, мистър Бек, аз
също намразвам жените. За
бога, защо всички се опитват да ме оженят?
Образ на ухилен кон.
Сар (цензуриран) кастичен отговор.
Сар (цензуриран) доничен ответ.
(цензурирано)

След като си каза тежката дума, Пауъл стана и излезе от картинната галерия. Прекоси тунела, мина през концертната зала и влезе в голямата зала. Райх, Тейт и Куортърмейн бяха до фонтана и оживено разговаряха. Отново го обзе безпокойство, като се сети за ужасния проблем на Тейт. Ако дребният надзъртач наистина беше замесен с Райх, както Пауъл заподозря на празненството у дома си предната седмица, то тогава можеше да е замесен и в това убийство.

Дори самата идея, че един еспер I степен, един от стълбовете на Съюза, е съучастник в убийство, беше немислима. И все пак, ако се окажеше вярно, щеше да е идиотски трудно да се докаже. От I степен никой нищо не можеше да измъкне без неговото пълно съгласие. И ако Тейт (невероятно... невъзможно... вероятност едно на сто) работеше за Райх, и самият Райх щеше да е неуязвим. Пауъл реши да предприеме един последен опит за агитация, преди да се залови с полицейските си задължения, и пое към групичката.

Улови погледите им и отправи бърза заповед към надзъртачите:

Джо, Гюс, изчезвайте. Искам да кажа нещо на Райх, което не искам да чуете. Няма да надзъртам и няма да записвам думите му. Обещавам.

Куортърмейн и Тейт кимнаха с глава, измърмориха нещо на Райх и тихичко се измъкнаха. Райх ги проследи с любопитен поглед и след това се обърна към Пауъл.

– С какво ги подплашихте? – попита той.

– Помолих ги. Седнете, Райх.

Настаниха се на ръба на фонтана и се загледаха в дружелюбно мълчание.

– Не – каза Пауъл след известно време, – не надзъртам.

– Зная. Но в кабинета на Мария го сторихте, нали?

– Усетихте ли?

– Не. Предположих. И аз бих сторил същото.

– И двамата не сме от най-доверчивите, а?

– Как пък не! – натъртено каза Райх. – Ние не играем по правилата на момиченцата. Ние играем на сериозно. Само страхливците, слабациите и некадърниците се крият зад правилата за честна игра.

– А къде остават честта и моралът?

– Ние също сме честни, но според нашите собствени закони, а не според правилата, които някой уплашен дребен човечец е измислил за останалите уплашени дребни човечета. Всеки човек си има своите разбираня за чест и морал и щом се придържа към тях, никой няма право да го осъжда. Може да не ти харесва неговият морал, но нямаш право да го наричаш неморален.

Пауъл поклати тъжно глава.

– Във вас има двама души. Райх. Единият е добър. Другият е про паднал. Ако бяхте само убиец, нямаше да е толкова лошо. Но вие сте наполовина злодей, наполовина светец и това е по-страшно.

– Знаех си, че не ме чака нищо добро, когато ми намигнахте – усмихна се Райх. – Много сте ловък, Пауъл. Наистина ме плашите. Не ми е ясно кога ще последва удар и как мога да го избегна.

– Тогава престанете, за бога, да се опитвате да го избегнете и да приключим с тази история – каза Пауъл. Гласът му изгаряше. Очите му изгаряха. И пак ужаси Райх с енергията, която излъчваше. – Този път ще ви смажа, Бен. Ще удуша злодея-убиец във вас, защото се възхищавам на светеца. За вас това е началото на края. И вие го знаете. Защо сам не си помогнете да ви олекне?

За миг Райх се поколеба и бе на път да се предаде. После се окопоти и отби нападението.

– И да се откажа от най-интересната битка в живота си? Не. За нищо на света, Линк. Ще се бием до самия край.

Пауъл сви гневно рамене. И двамата се изправиха. Инстинктивно си стиснаха ръцете, като при сбогуване.

– Загубих един чудесен партньор – каза Райх.

– Загубихте един чудесен човек у себе си, Бен.

– Врагове ли сме?

– Врагове.

Това бе началото на Унищожението.

7.

Полицейският префект на един седемнайсет и половина милионен град не може да е вързан за бюрото си. При него няма папки, писма, докладни записки и всякакви бюрократични принадлежности. Той има трима секретари еспери с феноменална памет, в чиито мозъци се съхранява цялата служебна информация. Те го придружават навсякъде из Управлението, подобно на тройка електронни каталози. Заобиколен от своята летяща ескадра (наречени „трите мечета“ от персонала), Пауъл префуча по централната улица, събирайки необходимия му за битката материал.

Още веднъж изложи случая в най-общи линии пред главния прокурор Краб:

– Нужен ни е мотивът, начинът и обстоятелствата, при които е извършено престъплението. Досега знаем нещо само за обстоятелствата. И това е всичко. Но нали го знаете Стария Моз. Той ще настоява за доказателства, основаващи се на твърди факти.

– Стария кой? – изненада се Краб.

– Стария Моз – ухили се Пауъл. – Така наричаме Мозаичния многофункционален компютър обвинител. Нали не очаквате да използваме пълното му име? Дъх няма да ни остане.

– Тази проклетата сметачна машина! – изгрухтя Краб.

– Да, сър. И така, аз съм готов да тръгна на тотална война срещу Бен Райх и „Монарх“, за да предоставя тези доказателства на Стария Моз. Искам да ви попитам направо. Вие имате ли желание да започнете такава война?

Краб, който изпитваше яд към всички еспери и ги мразеше, стана морав и скочи от абаносовия стол зад абаносовото бюро в абаносово-сребристия си кабинет.

– За какво, по дяволите, намекувате, Пауъл?

– Не търсете под вола теле, сър. Питам ви само дали не сте обвързан по някакъв начин с Райх или „Монарх“. Ще изпитате ли неудобство, когато започне да става горещо? Възможно ли е Райх да дойде при вас и да ви поохлади ентузиазма?

– Не, не е възможно, да ви вземат мътните!

Сър – обади се едното „мече“ на Пауъл. – *На четвърти декември миналата година Краб обсъди с вас случая „Монолит“.* Следва

извлечение:

Пауъл: Финансовата страна на случая не е добре изпитана. „Монарх“ могат да ни възпрат, като подадат насрещен иск.

КРАБ: Райх ми обеща нищо да не предприемат. Мога да разчитам на Райх. Подкрепи ме, когато се кандидатирах за районен прокурор.

Край на цитата.

Добре, благодаря. Знаех си, че има нещо в досието на Краб.

Пауъл смени тактиката и гневно изгледа Краб.

– Какви номера се опитвате да ми пробутате? Ами кампанията за районен прокурор? Райх не ви ли подкрепи тогава?

– Подкрепи ме.

– И очаквате да повярвам, че оттогава не ви е помагал?

– Да ви вземат мътните, Пауъл... Да, очаквам да ми повярвате. Тогава ме подкрепи. Оттогава не ми е помагал.

– В такъв случай имам ли зелена улица да започна следствие срещу Райх за убийство?

– Защо настоявате, че Райх е убил онзи човек? Това е абсурдно. Няма никакви доказателства. Сам признахте.

Пауъл продължи да го гледа гневно.

– Той не е извършил това убийство. Райх не е способен да убие когото и да е. Той е един порядъчен човек, който...

– Имам ли зелена улица да разследвам това убийство?

– Добре, Пауъл, имате.

Но има и големи резерви. Отбележете го, момчета. Умира от страх от Райх. И още нещо отбележете. Аз също.

* * *

Пред служителите от отдела Пауъл заяви:

– На всички ви е известно какво студенокръвно чудовище е Стария Моз. Вечно плаче за факти – факти – свидетелски показания – неопровержими доказателства. Налага се да открием доказателства, които да убедят онази проклета машина, че трябва да предяви обвинение. За тази цел срещу Райх ще приложим тактиката на Рунтавата и Фината опашка. Познавате този метод. На всеки от замесените прикачваме по един недосяган и един опитен агент. Къпавият няма да знае, че върху случая работи и един спец. И следеният, разбира се, няма да знае. Като се отърве от Рунтавата опашка, ще си мисли, че е извън опасност. Това съвсем ще улесни работата на обиграния. Ето така ще подходим към Райх.

– Разбрано – каза Бек.

– Минете по всички отдели. Изберете стотина начинаещи полицаи. Облечете ги в цивилни дрехи и им възложете да се занимават със случая Райх. Качете се в техническия отдел и издирете всички шантави работи следотърсачи, получени през последните десет години. Наредете всички тези бракми да работят по случая Райх. Всичко дотук представлява Рунтавата опашка... тази, от която ще може да се отърси, но ще трябва да се потруди, за да успее.

– Някакви конкретни насоки? – попита Бек.

– Например защо са играли на „Сардина“. Кой е предложил тази игра? Според протокола секретарите на Бомонт не са могли да надзърнат в Райх, защото в главата му се въртяла някаква песен. Кой е авторът? Къде я е чул? Лаборантите твърдят, че охраната е била зашеметена с някакъв йонизатор на родопсина. Проверете всички научни изследвания в тази област. С какво е убит Д'Кортни? Да се направят всички видове експертизи с оръжия. Проучете какви са били отношенията между Райх и Д'Кортни. Знаем, че са били конкуренти. Били ли са смъртни врагове? Изгодно ли е било това убийство за някого? Или е извършено от страх? Какво и колко би спечелил Райх от смъртта на Д'Кортни?

– Майко мила! – възкликна Бек. – И всичко това на ниво „Рунтава опашка“? Ще оплескаме случая, Линк.

– Възможно е. Но не вярвам. Райх е свикнал да успява. Удържал е редица победи и това го прави самонадеян. Мисля, че ще се хване на въдицата. Ще смята, че ни е надхитрил всеки път, когато се измъкне от някое наше мюре. Нека си мисли така. Ще имаме проблеми с общественото мнение. Вестникарите ще се опитат да ни разкъсат. Но вие им играйте по свирката. Крещете. Протестирайте. Правете гневни изявления. Ние всички ще бъдем смотаните, некадърни ченгета. И когато Райх се налага с тази угоителна диета...

– Ти ще го налапаш – ухили се Бек. – А момичето?

– Тя прави изключение – при нея няма да приложим номера с Рунтавата опашка. Тук трябва да се пипа фино. До един час искам нейното описание и снимка да стигнат до всеки полицай в страната. В долния край на фотостата ще обявим, че този, който я открие, ще бъде повишен с пет степени.

Сър, правилникът забранява повишение с повече от три степени наведнъж.

Тъй рече „мечето“.

– По дяволите правилника! – сопна се Пауъл. – Пет степени за онзи, който намери Барбара Д'Кортни. Трябва да се добера до това

момиче.

* * *

В „Монарх тауър“ Бен Райх натика всички пиезокристали от бюро-то си в ръцете на слияните секретарки.

– Изчезвайте оттук и отнесете всички тези идиотщини със себе си – изръмжа той. – Отсега нататък ще се оправяте без мен. Ясно? Не ме безпокойте.

– Мистър Райх, разбрахме, че възнамерявате да завладеете картела „Д’Кортни“, след като Крей Д’Кортни е вече мъртъв. Ако...

– Тъкмо с това се занимавам в момента. Затова не искам да бъда обезпокояван. А сега се махайте. Бързо!

Натири ужасения си екип към вратата, изблъска ги навън, затръшна вратата и я заключи. Отиде до телефона, набра BD 12 232 и зачака нетърпеливо. След цяла вечност се появи образът на Джери Чърч на фона на неговите вехтории.

– Ти? – озъби се той и посегна да изключи.

– Аз. По работа. Интересува ли те още възстановяването в Съюза?

Чърч се опули.

– Какво по-точно?

– Смятай, че сме се споразумели. Веднага започвам да действам за възстановяването ти. И мога да го направя, Джери. Лигата на есперите патриоти е в ръцете ми. Но искам много в замяна.

– За бога, Бен. Каквото поискаш. Само ми кажи.

– Това исках да чуя.

– Какво искаш?

– Всичко. Безпрекословно подчинение. Това е цената. Готов ли си да я платиш?

– Да, Бен. Ще я платя.

– Освен това искам и Кено Куизард.

– Не можеш да го искаш, Бен. На него не може да се разчита. Никой нищо не може да измъкне от Куизард.

– Уреди ми среща с него. На старото място. По същото време. Както някога, нали, Джери? Само че този път краят ще е щастлив.

* * *

Във файето на Института на Съюза на есперите се бе събрала обичайната пъстра тълпа, когато Линкълн Пауъл влезе. Стотици хора,

млади и стари, мъже и жени, бедни и богати, изпълнени с оптимизъм, всеки един дошъл с надеждата, че притежава онова магическо качество, което би могло да превърне живота му в сбъдната мечта, не подозирайки дори каква огромна отговорност е да си надарен. Наивността на тези мечти винаги предизвикваше усмивка у Пауъл. *Научи се да четеш мисли и ще направиш големия удар на борсата...* (Законът на Съюза забраняваше на надзъртачите борсовите спекулации и комара.) *Научи се да четеш мисли и ще знаеш отговорите на всички изпитни въпроси...* (Това беше един ученик, който дори не подозираше, че изпитните комисии наемаха квестори надзъртачи, за да предотвратят тъкмо такъв вид преписване.) *Научи се да четеш мисли и ще знаеш какво мислят за тебе хората в действителност...* *Научи се да четеш мисли, за да знаеш кои момичета са ти навити...* *Научи се да четеш мисли и ще се чувстваш като цар...*

В приемната секретарката отегчено предаде във възможно най-широкия телепатичен обхват: *Ако ме чувате, моля, преминете през вратата вляво, на която пише САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ. Ако ме чувате, моля, преминете през вратата вляво, на която пише САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ...*

На една млада дама от висшето общество с чекова книжка в ръка в момента казваше:

– Не, мадам. Съюзът не взема такса за обучение. Излишно е да предлагате пари. Моля ви, мадам, върнете се къщи. Нищо не можем да направим за вас.

Глуха за основния тест на Съюза, жената й обърна гневно гръб. На нейно място застана ученикът.

Ако ме чувате, моля, преминете през вратата вляво...

Изведнъж един млад негър се отдели от опашката, погледна нерешително към секретарката и после се отправи към вратата с надпис САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ, Отвори я и влезе. Пауъл изпита вълнение. Латентни еспери се появяваха съвсем рядко. Имаше късмет, че пристигна точно в този момент.

Кимна с глава на секретарката и последва латентния. Вътре двама служители на Съюза възторжено се ръкуваха с изненадания човек и го потупваха по гърба. Пауъл се присъедини към тях и също изказа своите поздравления. Денят, в който се откриваше нов еспер, беше щастлив за Съюза.

Пауъл продължи надолу по коридора към кабинета на президента. Мина край детската градина, където група от трийсет деца и десет

възрастни ученици преплитаха говор и мисли в една ужасно безформена неразбория. Наставникът им търпеливо предаваше:

Мислете, ученици. Мислете. Нямаме нужда от думи. Мислете. Не забравяйте да потиснете говорния си рефлекс. Повторете след мен първото правило...

– Изключи ларинкса – издекламира класът.

Пауъл потрепера и продължи нататък. На стената срещу детската градина стоеше златна плоча, върху която бяха гравирани свещените думи на Обета на есперите:

Ще почитам като свой родител оногова, който ме научи на това Изкуство. Ще деля с него имота си и ще му отдам потребното, ако изпадне в нужда. Потомците му ще зачитам като същи братя и ще ги уча на това Изкуство с наставления и напътствия, а също и с другите способности на обучението. И ще посвещавам в това Изкуство всички хора.

Наученото от мен ще използвам за благо на хората, съобразно с моите способности и съвест, а не за да причинявам зло или вреда. Никому не ще внуша престъпна мисъл, дори да ми бъде поискано.

В чието и съзнание да вляза, то ще е за доброто на човека, възпирайки всяко злоумишлие и поквара. Каквато и мисъл да прозира или подочуя в съзнанието на човека, ако не бива да се разгласява, то аз ще я затая в себе си, считайки тези неща за свята тайна.

В лекционната зала група еспери III степен усърдно плетяха мисли в несложни кошничарски плетки, докато коментираха последните новини. Сред тях имаше и един дванайсетгодишен малчуган, който отдавна е трябвало да стане II степен. Той разнообразяваше скучния разговор със зигагообразни импровизации, като всяка смяна на посоката маркираше с изговорена на глас дума. Думите бяха римувани и представляваха язвителни забележки по адрес на говорещите. Беше и забавно, и изключително зряло за възрастта му.

Пауъл завари канцеларията на президента в пълен хаос. Всички врати бяха отворени и през тях се шураха чиновници и секретарки. Стариият Цунг Шай, президентът, един внушителен мандарин с обръсната глава и благодушно лице, стоеше в средата на кабинета си и беснееше. Беше толкова ядосан, че крещеше на глас и шокът от изговорените думи

караше сътрудниците му да треперят.

– Не ме интересува как се зоват тези негодници – ревеше Цунг Шай. – Те са една банда користолюбиви, себични реакционери. Седнали да ми говорят за чистотата на расата. На мен! Ще ми говорят те за аристокрация. На мен! Ще им кажа аз на тях. Ушите им чак ще запищят. Мис Прин! Мис Пр-и-иннн!

Мис Прин влезе плахо в кабинета на Цунг, ужасена от перспективата да ѝ диктуват на глас.

– Запиши писмото ми до тези мракобесници. До Лигата на есперите патриоти. Господа... *Добро утро, Пауъл. Не съм те виждал от цяла вечност... Как е Лъжливото овчарче?* Организираната от вашата котерия кампания за намаляване на съюзните данъци и на удържките, предназначени за образованието на есперите и за разпространяването на есперските знания из целия свят, е по своя характер предателска и фашистка. Нов ред...

Цунг се откъсна за миг от своята филипика и намигна на Пауъл многозначително.

Намери ли най-сетне надзъртачката на своите мечти?

Още не, сър.

– Дявол да те вземе, Пауъл. Няма ли да се ожениш! – изрева Цунг. – Не желая да се заробвам с тази служба до края на живота си. Нов ред, мис Прин: Говорите за тежкото данъчно бреме, за запазването на аристократичния характер на есперството, за непригодността на обикновения човек да бъде обучен като еспер... *Какво искаш, Пауъл?*

Искам да изпратя съобщение до членовете на Съюза, сър.

Не ме занимавай с това. Говори с втората ми секретарка. Нов ред, мис Прин: Защо не си кажете направо какво целите? Ще ви се, паразити, дарбата ни да е достъпна само за една затворена каста, тъй че да превърнете останалия свят в гостоприемник, от който да смучете кръв! Ще ви се, пиявици, да...

Пауъл тактично затвори вратата и отиде при втората секретарка, която трепереше в ъгъла.

Наистина ли сте уплашена?

Образ на намигащо око.

Образ на трепереца въпросителна.

Когато на Папа Цунг му хвъркне чивията, искаме да си мисли, че умираме от ужас. Чувства се по-добре. Мрази да му се напомня, че е като добрия Дядо Коледа.

И аз съм като Дядо Коледа. Ето го и подаръчето.

Пауъл пусна върху бюрото на секретарката официалното полицейско описание и снимката на Барбара Д'Кортни.

Какво красиво момиче! – възкликна тя.

Искам да пуснете това по секретния канал. Да се отбележи, че е много спешно. Ще има и награда. Разгласете, че надзъртачът, който ми открие Барбара Д'Кортни, една година няма да плаща съюзни данъци.

– О, боже! – секретарката подскочи от изненада. – Наистина ли можете да го направите?

Смятам, че имам достатъчно влияние в Съвета, за да го прокарам.

Това ще накара всички да подскочат.

Това и искам. Искам всеки надзъртач да подскочи. Ако искам нещо за Коледа, то е това момиче.

* * *

Казиното на Куизард беше почистено и лъснато по време на следобедната почивка... единствената почивка през деня за един комарджия. Масите за бакара и рулетка светеха от чистота, касата блестеше, дъските за барбут сияеха със зелено-бели отблясъци. В кристалните чаши заровете от слонова кост блестяха като бучки захар. Златните пари, обичайна разменна монета за престъпния свят и при игра на комар, бяха подредени върху масата на касиера в стройни, примамливи купчинки. Бен Райх седеше пред масата за бiliarд заедно с Джери Чърч и Кено Куизард, сляпото крупие. Куизард беше грамаден пихтиест мъжага, дебел, с огненочервена брада, мъртвешки бледо лице и зловещи, мъртвобели зеници.

– С тебе, Джери – каза Райх, – вече се споразумяхме за цената. Но те предупреждавам. Ако си знаеш интереса, не се опитвай да надзърташ в мен. Аз съм като отрова. Ако проникнеш в мислите ми, те чака Унищожение. Запомни го.

– Господи! – промърмори Куизард мрачно. – Толкова ли е сериозно? Хич не копнея за Унищожение, Райх.

– Нито пък аз. А за какво копнееш, Кено?

– Добър въпрос. – Куизард се пресегна назад и с уверени пръсти награби купчинка златни монети от масата на касиера. Изсипа ги от едната ръка в другата.

– Чуй за какво копнея.

– Посочи ми сам цената си, Кено.

– За какво?

– Как за какво, по дяволите? Купувам безпрекословно подчинение, като всички разходи са за моя сметка. Ти ми кажи колко струва това.

– Искат страшно много.

– Имам страшно много пари.

– Да ти се намират сто хилядарки?

– Сто хиляди. Така ли? Имаш ги.

– Майко мила... – Чърч подскочи като ужилен и се втренчи в Райх.
– Сто хиляди?

– Решавай, Джери – изръмжа Райх. – Пари ли искаш, или възстановяване?

– Почти си струва... Не. Да не съм полудял? Избирам възстановяването.

– Тогава си обърши лигите! – Райх се обърна към Куизард. – Разбираме се за сто хиляди.

– В златни пари?

– Ами какви други? Сега, държиш ли първо да получиш парите, или можем веднага да започнем работа?

– О, Райх, за бога! – запротестира Куизард.

– Я стига! – сопна се Райх. – Знам те, Кено. Мислиш си, че можеш да разбереш какво искам, а после да се опиташ да получиш по-висока цена. Искам още сега да решиш. Затова те оставих сам да си определиш цената.

– Дааа – каза Куизард бавно. – Това ми мина през ума, Райх. – Усмихна се и млечнобелите му очи потънаха сред гънките кожа. – И още ми е в ума.

– Тогава веднага ще ти кажа кой би купил от теб. Един човек на име Линкълн Пауъл. Бедата е, че не зная колко би платил...

– Колкото и да е, не го искам – изохка Куизард.

– Или аз, или Пауъл, Кено. Това сме участниците в търга. Аз ти предложих цена. Все още чакам отговора ти.

– Приемам – отговори Куизард.

– Добре – каза Райх, – чуй тогава. Ето първата ти задача. Искам да ми намериш едно момиче. Казва се Барбара Д'Кортни.

– Аа, убийството – поклати глава Куизард. – Така си и мислех.

– Нещо против?

Прехвърли звънящите златни монети от едната ръка в другата и поклати глава отрицателно.

– Трябва ми това момиче. Снощи изхвърча от Бомонт Хаус и никой

не знае къде е кацнало. Трябва да го намеря, Кено. Трябва да го намеря, преди полицията да стигне до него.

Куизард кимна.

– На около двацет и пет години е. Около един и шейсет и пет висока. Към петдесет и пет килограма. Добре оформена. С тънък кръст. Дълги крака...

Дебелите устни се усмигнаха хищно. Мъртвите бели очи лъснаха.

– Златиста коса. Черни очи. Сърцевидно лице. Сочни устни и малко орлов нос... Има характерно лице. Веднага ти се набива в очите. Пронизва те като електрически ток.

– Дрехи?

– Когато я видях, беше облечена в копринен халат. Бял като скреж, полупрозрачен... като замръзнал прозорец. Без обувки, без чорапи, без шапка. Никакви бижута. Беше като смахната... Достатъчно откачила, за да изскочи на улицата и да изчезне. Трябва ми това момиче. – Нещо накара Райх да добави: – И ми трябва недокоснато. Ясно!

– С тая външност? Имай милост, Райх. – Куизард облиза дебелите си устни. – Нямах шанс. Пък и момичето...

– Затова ти давам сто хилядарки. Шансовете ми са добри, ако го откриеш достатъчно бързо.

– Може да се наложи да намажа някоя и друга ръка.

– Действай! Претърси всеки бардак в града, всеки вертеп, всяка долнопробна кръчма, всяко свърталище. Предай на твоите хора какво искам. Готов съм да платя. И никакъв шум. Просто ми намери момичето. Ясно?

Куизард кимна, като продължи да подрънква златните монети.

– Ясно.

Изведнъж Райх се пресегна през масата и нанесе саблен удар по дебелите ръце на Куизард. Монетите звъннаха във въздуха и се разпиляха във всички посоки.

– И никакви мръсни номера – изръмжа Райх със смразяващ глас. – Това момиче ми трябва.

8.

Последваха седем дни на битки.

Една седмица на действия и противодействия, на нападения и контранападения и всичко това на повърхността, докато дълбоко под бушуващите вълни Пауъл и Огъстъс Тейт кръжаха и се дебнеха като безмълвни акули, очакващи началото на истинската война.

Един полицай, сега в цивилни дрехи, вярваше в предимствата на внезапното нападение. Веднъж издебна Мария Бомонт по време на антракта в театъра и пред ужасените ѝ приятели изрева:

– Цялата работа е била нагласена. Била си в комбина с убиеца. Ти си го устроила това убийство. Затуй сте играли на „Сардина“. Хайде, отговаряй!

Златната мърша изпищя и побягна. Докато Рунтавата опашка се опитваше да я настигне, мислите му бяха изцяло и докрай прочетени.

Тейт до Райх: Ченгето каза истината. В неговия отдел вярват, че Мария е съучастничка.

Райх до Тейт: Това е добре. Да я оставим на вълците. Нека ченгетата да си я хванат.

В резултат на това мадам Бомонт беше оставена без защита. Колкото и да е абсурдно, тя взе, че се скри в Кредитната банка, източника на Бомонтовите богатства. Полицаят я откри там след три часа и я подложи на безмилостен разпит в кабинета на началника на отдел „Кредит“, който беше еспер. Ченгето не знаеше, че Линкълн Пауъл се намира пред кабинета и разговаря с началника.

Пауъл до своите подчинени: Тя е видяла играта в една много стара книга, подарена ѝ от Райх. Вероятно закупена от „Сенчъри“. Те се занимават с подобен род писания. Да се провери: Точно нея ли е търсил? Освен това да се разпита Грейъм, оценителят. Как така единствената запазена игра в книгата е била „Сардина“? Стария Моз ще иска да знае. И къде е това момиче?

Един транспортен полицай, сега в цивилни дрехи, се канеше да направи своя голям удар, като си послужи с учтива лъжа. На управителя и служителите на аудиокнижарницата „Сенчъри“ каза провлачено:

– Аз съм ценител на старинни книга със забавни игри... От ония, към които моят много добър приятел Бен Райх е проявил интерес миналата седмица.

Тейт до Райх: Направих няколко надзъртания. Ще проверяват книгата, която изпрати на Мария.

Райх до Тейт: Нека. Взел съм мерки. Трябва да съсредоточа вниманието си върху това момиче.

Управителят и служителите любезно и надълго и нашироко обясниха как стоят нещата в отговор на внимателните въпроси на Рунтавата опашка. Много клиенти из губиха търпение и напуснаха книжарницата. Един от тях седеше кротко в ъгъла, прекалено погълнат от някакъв запис върху кристал, за да осъзнае, че не му се оказва нужното внимание. Никой не знаеше, че Джаксън Бек е абсолютно немусикален.

Пауъл до своите подчинени: Изглежда, Райх случайно е открил книгата, натъкнал се е на нея, докато е търсел подарък за Мария Бомонт. До всички. Къде е това момиче?

По време на обсъждането с агенцията, която се занимаваше с рекламата на реактивната кабина на „Монарх“ („единствената фамилна въздушна ракета на пазара“), Райх предложи нова рекламна програма.

– Ето какво мисля – каза Райх. – Хората винаги се стремят да очовечат вещите, с които си служат. Придават им човешки качества. Наричат ги с галени имена и се отнасят с тях като с любими домашни животни. Човек би си купил реактивна кабина, ако може да изпитна нежни чувства към нея. Хич не го е еня за техническите ѝ достойнства. Иска да е влюбен в тази реактивна кабина.

– Ясно, мистър Райх. Ясно!

– Ние ще очовечим нашата реактивна кабина – каза Райх. – Нека си намерим едно момиче и да го обявим за Мис "Реактивна кабина „Монарх“. Когато клиентът си я купи, той купува и момичето. Като се докосва до кабината, той докосва и момичето.

– Ясно! – извика шефът на рекламата. – Вашата идея е с такива космически измерения, че пред нейния размах се чувстваме като джуджета. Направо е готова за старт.

– Веднага започнете издирването на нашата Мис „Реактивна кабина“. Нека всеки продавач и търговски пътник се заеме с тази задача. Целият град да се прерови. Искам момичето да е около двайсет и пет

годишно. Около един и шейсет и пет, петдесет и пет килограма. С пищни форми. Сексапилна.

– Ясно, мистър Райх. Ясно!

– Трябва да е блондинка с тъмни очи. Сочни устни. С характерен нос. Тук съм скицирал идеята си за нашата Мис. Огледайте я добре, размножете я и я предайте на хората си. Ще има повишение за онзи, който открие момичето, което имам предвид.

Тейт до Райх: Понадърнах из полицията. Ще изпратят човек в „Монарх“, за да установи съучастие между теб и онзи оценител, Грейъм.

Райх до Тейт: Нека. Нищо няма да открият. А и Грейъм е извън града, за да си набави антикварни стоки. Ха, нещо между мен и Грейъм! Възможно ли е Пауъл да е толкова тъп? Може да съм го надценил.

За шефа на една моторизирана патрулна група, сега в цивилни дрехи, вярващ в предимствата на дегизировката чрез пластична хирургия, разноските не бяха проблем. Току-що сдобил се с монголоидна физиономия, той постъпи на работа в счетоводния отдел на „Монарх“ и се опита да разкрие финансовите отношения между Райх и Грейъм, оценителя. Изобщо не му мина през ума, че намеренията му бяха разчетени от шефа еспер на отдел „Кадри“ при „Монарх“, докладвани по-горе и че по-горе тайничко му се присмиваха.

Пауъл до своите подчинени: Нашият баламурник се опитал да открие доказателства за подкуп в счетоводните книги на „Монарх“. Това би трябвало да снижи с петдесет процента мнението на Райх за нас, което го прави с петдесет процента по-уязвим. До всички. Къде е това момиче?

Пред редакционния съвет на „Всеки час“, единствения денонощен вестник на света, с дващсет и четири издания на ден, Райх обяви откриването на ново благотворително заведение, финансирано от „Монарх“.

– Нарекохме го „Пристан“ – каза той. – Предлагаме помощ и утеха, и спокоен пристан на милионите онеправдани в нашия град в момент на криза. Ако си изхвърлен на улицата, разорен, станал жертва на насилие, измамен... Ако си заплашван от каквото и да е и не знаеш към кого да се обърнеш... Ако си отчаян... Потърси „Пристан“.

– Това ще ви направи страшно популярни – каза главният редактор

на вестника, – но ще ви струва луди пари. За какво ви е това?

– За реклама – отсече Райх. – Искам това да влезе в следващото издание. Незабавно!

Райх напусна редакцията, излезе на улицата и потърси телефонен автомат. Обади се в „Отдых и развлечения“ и даде пълни и точни инструкции на Елъри Уест.

– Във всеки филиал на „Пристан“ да се постави по един наш човек. Искам подробното описание и снимка на всеки постъпил да ми бъде предавано незабавно. Незабавно, Елъри! Още с влизането му.

– Не те разпитвам, Бен, но бих се радвал, ако можех да надзърна в теб.

– Подозрения ли? – изръмжа Райх.

– Не, просто любопитство.

– Гледай да не те вкара в някоя беля.

Когато Райх излезе от телефонната кабина, за него се лепна един човек, обладан от нелеп ентузиазъм.

– О, мистър Райх! Имам късмет, че ви срещам. Чух за „Пристан“ и си мисля, че едно така желано от хората интервю с вдъхновителя на тази прекрасна нова благотворителна идея би могло...

Имал късмет, няма що! Този човек беше известен репортер надзъртач на вестник „Индустриален форум“. Сигурно го е проследил и... *Дай зор с този тензор. Дай зор с този тензор. Че настава страх и ужас, и задава се раздор.*

– Без коментар! – измънка Райх. *Осем, сър; седем, сър; шест, сър; пет, сър...*

– Какво детско преживяване ви накара да осъзнаете въпиешата нужда от...

Четири, сър; три, сър; две, сър; едно...

– Имало ли е случай в живота ви, когато не сте знаели към кого да се обърнете? Някога страхували ли сте се от смъртта или от убийство? Някога...

Дай зор с този тензор. Дай зор с този тензор. Че настава страх и ужас, и задава се раздор.

Райх скочи в една кабина-такси и избяга.

Тейт до Райх: Ченгетата наистина търсят Грейъм. Целият технически отдел издирва оценителя. Един господ знае по каква грешна следа е тръгнал Пауъл, но тя не води към тебе. Мисля, че опасността намалява.

Райх до Тейт: Не, докато не намеря това момиче.

Маркърс Грейъм не бе оставил адреса, на който заминава, и бе издирван от половин дузина безполезни работи следотърсачи, изровени от техническия отдел на полицията. Придружени от своите безполезни създатели, те обикаляха различните краища на Слънчевата система. Междувременно Маркърс Грейъм бе вече пристигнал на Ганимед, където Пауъл го засече за отрицателно време с помощта на един аукционер надзъртач. Книгите бяха част от имуществото на Дрейк, наследено от Райх от майка му. Най-неочаквано бяха извадени на търг.

Пауъл разпита Грейъм във файето на залата, където се провеждаше търгът, пред един кристален прозорец с изглед към арктическата пустош на Ганимед и черното небе, изпълнено с опасаната с пръстен червеникаво-кафява грамада на Юпитер. След това Пауъл взе експреса до Земята и една красива стюардеса успя да го вдъхнови да изръси купища лъжи. Пауъл не бе никак доволен от себе си, когато се завърна в управлението. Трите „мечета“ му намигнаха многозначително и не пропуснаха да направят някои неприлични подмятания.

Пауъл до своите подчинени: Нищо не излезе. Не ми е ясно защо изобщо Райх си е направил труда да подмами Грейъм на Ганимед с този търг.

Бек до Пауъл: Какво научи за книгата с игрите?

Пауъл до Бек: Райх я купил, дал я за оценка и я изпратил като подарък. Била в лошо състояние и единствената игра, която Мария е могла да избере, била „Сардина“. С тези данни Моз никога няма да отпрати обвинение към Райх. Зная как работи мозъкът на тая машина. Да я вземат мътните. Къде е това момиче?

Трима начинаещи тайни агенти един след друг се влюбиха в мис Дъфи Уиганд и се оттеглиха безславно, за да надянат отново униформите си. Най-сетне и Пауъл се добра до нея на бала на 4000-те. Мис Уиганд с удоволствие си поприказва с него.

Пауъл до своите подчинени: Обадих се на Елъри Уест в „Монарх“ и той потвърди разказа на мис Уиганд. Уест наистина се оплакал, че се играе комар, и Райх купил психопесничката, за да сложи край на това. Изглежда, случайно се е загнездила в главата му. Докъде стигнахте с веществото, което Райх използва върху охраната? И докъде стигнахте с онова момиче?

В отговор на острите нападки и гръмки подигравки главният прокурор Краб даде специална пресконференция, на която обяви, че в техническия отдел на полицията са разработили нов метод на разследване, който ще даде възможност случаят Д'Кортни да бъде приключен за двацет и четири часа. Основавал се на фотографическия анализ на ретината на убития, където се запечатвал образът на убиеца. Полицията търсела сътрудничеството на изследователи на родопсина.

Тъй като не желаше да рискува Уилсън Джордан – физиологът, открил за „Монарх“ йонизатора на родопсина – да бъде задържан и разпитан от полицията, Райх се обади на Кено Куизард по телефона и му изложи плана си за измъкването на д-р Джордан от планетата.

– Имам един имот на Калисто. Ще се откажа от правото си на собственост и ще дам възможност на съда да го обяви за продан. Ще наглася работата тъй, че късметът да се падне на Джордан.

– И аз трябва да съобщя на Джордан? – попита Куизард с дрезгавия си глас.

– Няма да го направим толкова очебийно, Кено. Не можем да оставяме следи. Ти просто го заинтригувай. Нека сам открие останалото.

В резултат на този разговор един анонимен дрезгав глас се обади на Уилсън Джордан и небрежно предложи една малка сума за дяла на д-р Джордан от имота на Дрейк на Калисто. Дрезгавият глас се стори подозрителен на д-р Джордан, който за пръв път чуваше за имота на Дрейк, и той се обади на адвокатата си. От него научи, че току-що е станал най-вероятният наследник на половин милион кредита. След един час слисаният физиолог вече летеше за Калисто.

Пауъл до своите подчинени: Успяхме да измъкнем нашия човек от Райх. Джордан е нашият ключ към загадката с родопсина. Той е единственият физиолог офталмолог, който изчезва след съобщението на Краб. Предайте на Бек да го проследи до Калисто и да се заеме с него. Какво става с това момиче?

Междувременно строго секретната част на операцията „Рунтава и Фина опашка“ беше вече в ход. Докато Мария Бомонт ангажираше вниманието на Райх с шумното си бягство, един блестящ млад юрист от „Монарх“ беше ловко подмамен на Марс и задържан там тайно, но законно, макар и от векове непредявявано обвинение в безнравственост. Един абсолютен двойник на този млад юрист се яви на работа вместо него.

Тейт до Райх: Провери юридическия си отдел. Не мога да разбера какво точно става, но има нещо подозрително. Опасно е.

Райх привлече един експерт по научна организация на труда, еспер I степен, привидно за една цялостна проверка, и разкри подмяната. После се обади на Кено Куизард. Сляпото крупие веднага измисли някакъв ищец, който се появи най-неочаквано и даде блестящия млад юрист под съд за мошеничество. С това приключи, безболезнено и законно, сътрудничеството на двойника с „Монарх“.

Пауъл до своите подчинени: По дяволите! Губим играта. Райх затръшва всички врати под носа ни... Под носа на „Рунтава и Фина опашка“. Открийте кой му помага. И открийте това момиче.

Докато новоизлюпеният счетоводител с монголоидното лице обикаляше като шантав из „Монарх тауър“, един от научните работници на „Монарх“, който бе пострадал лошо при експлозия в лабораторията, напусна болницата с една седмица по-рано от очакваното и веднага се яви на служба. Целият беше в превръзки, но гореше от желание да започне работа. Това беше напълно в духа на „Монарх“.

Тейт до Райх: Най-сетне ми стана ясно. Пауъл не е глупак. Провежда разследването на две нива. Не обръщай никакво внимание на видимото. Пази се от скритото. Надзърнах нещо, свързано с болница. Провери!

Райх направи проверка. Това му отне три дни. После отново се обади на Кено Куизард. Незабавно от лабораторията на „Монарх“ изчезна платина на стойност 50 000 кредита, като едновременно с това беше опустошена и забранената за външни лица стая. Току-що завърналият се научен работник бе разобличен като мошеник, обвинен за съучастие в престъплението и предаден на полицията.

Пауъл до своите подчинени: Което означава, че никога няма да можем да докажем, че Райх е взел родопсина от собствената си лаборатория. Как по дяволите, се е усетил за нашия номер? Ще постигнем ли някога нещо, на което и да е ниво? Къде е това момиче?

Докато Райх се надсмиваше над комичното преследване на Маркъс

Грейъм от роботите, неговите висши чиновници посрещаха Континенталния данъчен ревизор, пристигнал за дълго отлаганата проверка на счетоводните книги на компанията „Монарх“. Един от новоназначените членове на екипа на ревизора беше надзъртач, който трябваше да напише отчета от името на своя шеф. Това беше специалистка по изготвянето на официални доклади... най-вече полицейски.

Тейт до Райх: Има нещо подозрително около ревизорския екип. Не рискувай!

Райх се усмихна мрачно и предостави на комисията официалните си счетоводни книги. След това изпрати главния си шифровчик Хасъп на обещаната му почивка в Спейсланд. Заедно с обичайната фотоапаратура Хасъп с готовност прие да вземе със себе си и един непроявен микрофилм. На него бяха заснети тайните счетоводни книги на „Монарх“. Филмът беше херметически затворен в термична капсула, която при неправилно отваряне би унищожила всички материали. Единственият друг екземпляр се намираще в недосегаемата каса в дома на Райх.

Пауъл до своите подчинени: Това вече почти е краят. Хасъп да бъде проследен и явно, и тайно. Сигурно носи със себе си жизненоважни улики, така че Райх вероятно му е осигурил добра охрана. По дяволите, ние сме загубени. Аз ви го казвам. И Стария Моз би ви го казал. И вие го знаете. За бога! Къде е това проклето момиче, което търсим?

Подобно на анатомична схема на кръвоносната система, с червени артерии и сини вени, мрежите на подземния и надземния свят се преплитат. От главната квартира на Съюза обявата на Пауъл бе предадена на учители и ученици, на техните приятели, на приятелите на техните приятели, на техните случайни познати, на непознати, срещнати по време на работа. От казиното на Куизард обявата на Райх бе предадена от крупиета на комарджии, на мошеници, на големи гангстери, на дребни джебчици, на проститутки, сутеньори и техните жертви, на онези, които се намират на мъглявата граница между получестното и почти нечестното.

В петък сутринта Фред Дийл се събуди, стана, изкъпа се, закуси и тръгна за работа. Той беше еспер III степен и шеф на охраната в залата за работа с клиенти на банкерска къща „Марс“ на „Мейдън Лейн“. Докато си купуваше нова абонаментна карта за пневмоекспреса, се поздрави

с дежурната на информацията – еспер III степен, която съобщи на Фред за Барбара Д'Кортни, Фред добре запомни снимката ѝ, която тя му предаде по телепатия. Това беше снимка, поставена в рамка от парични знаци.

В петък сутринта Сним Асдж бе събуден от хазайката си, Чука Фруд, която със силни крясъци си поиска наема.

– За бога, Чука – измърмори Сним. – Луди пари печелиш от онуй смахнатото парче, дето го намери, с жълтата грива. Тия магии, дето ги правиш долу в мазето, са си цяла златна мина. Що не ме оставиш на мира?

Чука Фруд изтъкна пред Сним, че: А) Жълтокосото момиче не е ненормално. То е истински медиум. Б) Тя (Чука) не се занимава с мошеничества. Тя е призната гадателка. В) Ако той (Сним) не ѝ се издължи за шестте седмици подслон и храна, тя (Чука) съвсем лесно ще му предскаже бъдещето. Сним ще се озове във на асфалта.

Сним стана и тъй като вече бе облечен, слезе в града, за да намери някой и друг кредит. Беше твърде рано, за да изтича до казиното на Куизард и да се опита да омилостиви някои от богатите клиенти. Сним пробва да стигне до центъра без билет, но беше изхвърлен от кондуктора надзъртач и трябваше да ходи пеша. Имаше много път до заложената къща на Джери Чърч, но Сним беше заложил при него една джобна пианола от злато и перли и се надяваше да изкрънка от Чърч още една жълтица в аванс.

Чърч беше излязъл по работа и помощникът му с нищо не можеше да му помогне. Размениха няколко думи и Сним му се оплака от злата си хазайка, която всеки ден печелеше овации благодарение на оная новата вещица, като се правеше, че гледа на ръка, и пак се опитваше да го дои, макар че имаше купища пари. Служителят отказа да се трогне и не му пусна даже и за чаша кафе. Сним си тръгна.

Когато Джери Чърч се върна в магазина за кратка почивка след трескавото търсене на Барбара Д'Кортни, служителят му докладва за посещението на Сним и разговора си с него. Това, което не му докладва служителят, Чърч го надзърна. Едва не припадна. Довлече се до телефона и се обади на Райх. Не го намери. Чърч пое дълбоко дъх и се обади на Кено Куизард.

Междувременно Сним беше започнал да се отчайва. Това отчаяние породило в него безумното решение да приложи номера с банковия касиер. Дотътри се до „Мейдън Лейн“ и започна да оглежда банките по красивия площад до Бомбуубежището. И тъй като не беше от най-умните,

допусна грешката да избере банкерска къща „Марс“ като място за извършване на акцията. Имаше вид на западна провинциален клон. Сним не знаеше, че само могъщите и преуспеващи банки могат да си позволят да изглеждат бедни.

Сним влезе в банката, проправи си път през претъпканата зала до писалищата срещу касовите гишета и задигна цяло тесте заемни бележки и една писалка. Докато Сним излизаше от банката, Фред Дийл му хвърли един поглед и с досада го посочи на подчинените си.

– Виждате ли тоя дребен въшльо? – кимна той с глава към Сним, който тъкмо излизаше през главния вход. – Кани се да приложи номера с доплащането.

– Да го чупим ли, Фред?

– Има ли смисъл? Ще опита на друго място. Да го оставим да действа. Ще го спипаме, след като вземе парите, за да го осъдят. Да поседи малко на топло. В „Кингстън“ има много място.

Без да подозира нищо. Сним дебнеше пред банката и внимателно наблюдаваше касите. Един солиден гражданин теглеше пари на каса №26. Касиерът му подаваше дебела пачка банкноти. Ето го шарана. Сним бързо съблече сакото си, нави си ръкавите и мушна писалката зад ухото си.

Когато шаранът излезе от банката, все още броейки парите си, Сним се шмугна зад него, затича се и го потупа по рамото.

– Извинете, сър – каза той живо. – Аз съм от каса №26. Боя се, че касиерът е допуснал грешка и ви е броил по-малко пари. Бихте ли се върнали, за да ви доплатим? – Сним размаха тестето заемни бележки, измъкна елегантно парите от ръцете на шарана и се обърна, за да влезе в банката. – Насам, сър – каза той учтиво. – Ще получите още сто кредитата, сър.

Докато изненаданият солиден гражданин го следваше, Сним се понесе припряно през залата, шмугна се в тълпата и се насочи към страничния изход. Щеше да е излязъл и изчезнал, преди шаранът да се усети, че са го изкормили. Точно в този момент една груба ръка сграбчи Сним за врата. Завъртя го и той се озова лице в лице със служител от охраната на банката. В един ужасен миг през главата на Сним преминаха хаотични мисли за съпротива, бягство, молби, болницата „Кингстън“, кучката Чука Фруд и призрачното момиче с жълтите коси, джобната пианола и нейния собственик. След това рухна и се разплака.

Надзъртачът от охраната го подхвърли към друг униформен и извика:

– Отведете го, момчета. Току-що спечелих куп пари!

– Награда ли има за този дребосък, Фред?

– Не за него. За това, което е в главата му. Трябва да се обадя в Съюза.

Почти по същото време късно следобед в петък Бен Райх и Линкълн Пауъл получиха една и съща информация. „Момиче, отговарящо на описанието на Барбара Д'Кортни, участва в спиритическия сеанс на Чука Фруд на «Уестсайдски Бастион» №99.“

9.

„Уестсайдски Бастион“, прочутият последен защитен вал по време на Обсадата на Ню Йорк, беше обявен за военен мемориал. Десетте акра разрушения трябваше да бъдат съхранени за вечни времена като безпощадна присъда над безумието, довело до последната война. Но както обикновено, последната война се бе оказала предпоследна и порутените сгради и разровени пасажии на „Уестсайдски Бастион“ бяха позакърпени от заселилите се в тях бездомници и превърнати в ужасни коптори.

№99 представляваше изтърбушена керамична фабрика. По време на войната няколко запалителни бомби се бяха взривили сред запасите от хиляди химически глазури, бяха ги разтопили, размесили и разпилели в най-невероятни репродукции на лунен кратер с цветовете на дъгата. Каменните стени сякаш бяха дамгосани с огромни петна в пурпурночервено, виолетово, синьо-зелено, червеникавокафяво и хромовожълто. Дълги струи оранжева, вишнева и цикламена боя бяха избили през прозорци и врати и се бяха стекли по околните улици и развалини, сякаш нанесени от дръзката ръка на художник. Сега това беше „Небесна дъга“ – домът на Чука Фруд.

Горните етажи бяха постегнати и превърнати в безброй малки килии, толкова заплетени и объркани, че само Чука познаваше тайните на този лабиринт, но и самата тя понякога се объркваше. По време на хайка човек можеше да минава от килия в килия и без проблеми да се промъкне и през най-ситната полицейска мрежа. Този необикновен лабиринт ежегодно носеше на Чука огромни приходи.

На долните етажи се намираше прословутото заведение на Чука, един истински Дом на порока, където, срещу подобаващо заплащане, под ръководството на първокласен експерт се задоволяваха всички познати желаниа на мераклиите, а при нужда се изобретяваха и нови за преситените. Но зимникът в дома на Чука Фруд беше феноменът, вдъхновил най-доходното й начинание.

Експлозиите през войната, превърнали сградата в кратер с цветовете на дъгата, бяха разтопили и смесили различните керамични глазури, метали, стъкла и пластмаси, които се намираха в старата фабрика; и тази разнородна течна маса бе потекла надолу по етажите и се бе събрала на дъното на най-долното подземно помещение, където бе замръзнала и образувала искряща настилка с кристална структура – фосфоресцираща,

странно вибрираща и звъняща.

Струваше си да изминеш осеяното с опасности разстояние до „Уес-тасайдски Бастион“. Промъкваш се през криволичещите улички и стигаш до нащърбената оранжева стрелка, която сочи към вратата на „Небесната дъга“ – дома на Чука Фруд. На вратата те посреща един важен господин в официален костюм от двайсети век и те пита: „Развлечение или гадаене, сър?“ Ако отговориш „Гадаене“, те отвежда до една врата като на гробница, където плащаш огромна такса и получаваш една фосфорна свещ. Вдигнал високо свещта, започваш да слизаш по стръмна каменна стълба. В самия край стълбата прави рязък завой и изведнъж пред погледа се разкрива просторно сводесто подземие, като езеро от пещи огньове.

Пристъпваш по повърхността на това езеро. Тя е гладка като огледало. Под повърхността трепти несекващ вихър от пастелни сияния и проблясъци. При всяка стъпка кристалният под издава нежни акорди, пулсиращи като заглъхващите обертонове на бронзова камбана. Дори и при пълен покой подът продължава да припява, откликващ на вибрациите от далечните улици.

Покрай стените на подземие, върху каменни пейки, седят другите кандидати за гадаене, всеки със своята фосфорна свещ в ръка. Като ги види как седят, смълчани от страхопочитание, на човек му се струва, че приличат на светци, сякаш обгърнати с ореол от сиянието на пода. И дори телата им издават небесни звуци, отразили музиката на ангелогласния под. А свещите сияят като звезди в мразовита нощ.

Вливат се в пулсиращата, лъчезарна тишина и седиш смирен, докато най-сетне прозвучи тънкогласна сребърна камбана. Целият под подема ехото и от това необикновено съчетание на светлини и звуци цветовете запламтяват с ярки отблясъци. И в този момент, обляна от водапад от огнени звуци, в подземие влиза Чука Фруд и се насочва към центъра.

„И това, разбира се, е краят на илюзията“ – помисли си Линкълн Пауъл.

Той се взря в плоското лице на Чука – в месестия ѝ нос, в хлътнали-те очи и безформената уста. Сиянието озаряваше лицето и стегнатото в дрехи тяло, но не можеше да скрие факта, че макар и да не ѝ липсваха амбиции, алчност и находчивост, беше напълно лишена от интуиция и ясновидство.

– А може би е добра артистка – промърмори Пауъл с надежда.

Чука застана в центъра на подземие – досущ като пошло подобие

на митичната Медуза – и вдигна ръце, имитирайки широкия заклинателен жест на прорицател.

– Не е – отсъди Пауъл.

– Аз съм тук сред вас – поде Чука с монотонен дрезгав глас, – за да ви помогна да надзърнете в дълбините на сърцата си. Надникнете в сърцата си, вие, дето искате... – Чука се поколеба за миг, но след това продължи: – Вие, дето искате да си отмъстите на мъжа на име Зерлен от Марс... Да спечелите любовта на червенооката жена от Калисто... Да измъкнете и последния кредит на онзи стар и богат чичо в Париж... Да...

Хм, да пукна, ако тази жена не е надзъртачка!

Чука се вцепени. Устата ѝ провисна.

Улавяте мислите ми, нали, Чука Фруд?

Телепатичният отговор дойде уплашен и накъсан. Беше ясно, че природната дарба на Чука Фруд никога не е била школувана.

Къде...? Какво...? Кой... сте вие?

Внимателно, сякаш общуваше с дете III степен, Пауъл ѝ предаде дума по дума:

Име: Линкълн Пауъл. Професия: Полицейски префект. Цел на посещениято: Разпит на едно момиче на име Барбара Д'Кортни. Чух, че взема участие във вашия сеанс.

Пауъл ѝ предаде образа на момичето. Имаше нещо трогателно в начина, по който Чука се опита да го възпре.

Излезте... Вън. Вън оттук. Излезте. Излезте вън. Вън...

Защо не сте дошли в Съюза? Защо не сте се свързали с хората като вас?

Излезте вън. Вън оттук. Надзъртач! Излезте вън.

Вие също сте надзъртачка. Защо не сте дошли при нас да ви обучим? На това живот ли му викате? Глупости на търкалета... Да чоплите мозъците на разни лапни-шарани и да се правите, че гадаете. Вие можете да вършите истинска работа, Чука.

За истински пари?

Пауъл потисна надигащото се у него раздражение. Но това раздражение не бе предизвикано от Чука. Гневът му бе насочен срещу сляпата сила на еволюцията, която, от една страна, даряваше човека с все по-големи способности, а от друга, не премахваше вродените му пороци, които им пречеха да се изявят.

Ще говорим за това по-късно, Чука. Къде е момичето?

Няма момиче. Няма никакво момиче.

Не се правете на глупачка. Чука. Нека понадзърнем заедно. Например онзи дърт пръч, хлътнал по червенооката... – Пауъл го проучи отгоре-отгоре. – И друг път е идвал. Очаква появата на Барбара Д'Кортни. Тя носи дреха с пайети. Вкарвате я в играта след половин час. Той я харесва. Тя изпада в нещо като транс при музикален съпровод. Роклята ѝ е отворена отпред и това му харесва. Тя...

Той е луд. Аз никога...

Ами жената, която е била измамена от мъжа на име Зерлен? Тя често идва да види момичето. Вярва му. Чака го. Къде е момичето, Чука?

Не!

Ясно. Горе. Къде горе, Чука? Не се опитвайте да ме блокирате. Надзъртам дълбоко. Не можете да излъжете еспер I степен... Дааа. Четвъртата стая вляво след острата чупка. Горе е страшно заплетен лабиринт. Чука. Да го повторим още веднъж за по-сигурно...

Безпомощна и унижена, Чука изведнъж изкрещя:

– Махай се оттука, проклето ченге! Изчезвай оттука!

– Моля да ме извините – каза Пауъл. – Тръгвам си.

Стана и напусна стаята.

* * *

Целият този телепатичен разпит протече в секундата, през която Райх се придвижи от осемнайсетото до двайсетото стъпало надолу по пътя си към пъстроцветното подземие на Чука Фруд. Чу гневния вик на Чука и отговора на Пауъл. Обърна се и се понесе нагоре към приземния етаж.

Избутвайки портиера от пътя си, му тикна една златна монета в ръката и изсъска:

– Не съм бил тука. Ясно?

– Никой никога не е тука, мистър Райх.

Обиколи набързо залите за развлечения. *Дай зор с този тензор. Дай зор с този тензор. Че настава страх и ужас, и задава се раздор.* Профуча край момичетата, които се надпреварваха да му предлагат услугите си, затвори се в телефонната кабина и набра BD 12 232. На екрана се появи заниженото лице на Чърч.

– Какво става, Бен?

– Загазихме. Пауъл е тук.

– О, боже!

– Къде, по дяволите, е Куизард?

- Няма ли го там?
- Не мога да го открия.
- Мислех, че трябва да е в подземието.
- Пауъл беше в подземието и надзърташе в Чука. Куизард никакъв го нямаше. Къде, по дяволите, се е дянал?
- Не зная, Бен. Отиде там с жена си и...
- Слушай, Джери. Пауъл сигурно е разбрал къде е момичето. Може би разполагам с пет минути, за да го изпреваря. Куизард трябваше да свърши тази работа. В подземието го няма. Няма го и в заведенията. Сигурно е...
- Трябва да е горе при курвите.
- И сам щях да се сетя за това. Слушай, как най-бързо мога да стигна дотам? Някакъв по-пряк път, тъй че да изпреваря Пауъл.
- Щом Пауъл е надзърнал в Чука, той е надзърнал кой е най-прекият път.
- По дяволите, това ми е известно. Но може и да не е успял. Може вниманието му изцяло да е било ангажирано с момичето. Рискувам, но трябва да опитам.
- Зад централното стълбище. Има един мраморен барелеф. Завърти главата на жената надясно. Телата се разделят и се открива вратата на пневмоасансьор.
- Чудесно.
- Райх окачи слушалката, излезе от кабината и се втурна към централното стълбище. Мина от задната страна на мраморното стълбище, намери барелефа, изви свирено главата на жената и видя как телата се отместиха встрани. Показа се стоманена врата. В трегера имаше табло с бутони. Райх натисна най-горния бутон, отвори рязко вратата и направи крачка към откритата шахта. Мигновено един метален плот отскочи и се залепи за подметките му, и въздушното налягане със свистене го изтласка на последния осми етаж. Едно магнитно лостче застопори плота, докато той отвори вратата на шахтата и излезе навън.
- Озова се в един коридор, който го се издигаше нагоре вляво под ъгъл от трийсет градуса. Подът беше постлан с конопена пътека. На тавана присветваха малки радонови глобуси, поставени на равни разстояния. От двете страни на коридора бяха наредени врати, които не бяха номерирани.
- Куизард! – провикна се Райх. Никакъв отговор.
- Кено Куизард!
- Все още никакъв отговор.

Райх измени тичешком половината разстояние нагоре по коридора и опита наслуки една врата. Тя се отвори към тясна стаичка, изцяло заета от овално легло. Райх се препъна в ръба на леглото и падна. Запълзя по дунапреновия матрак към вратата на отсрещната стена, дръпна я рязко и се претъркули навън. Озова се на някаква площадка. Няколко стъпала водеха надолу към кръгло преддверие, опасно с врати. С няколко скока слезе по стълбите и се спря запъхтян сред заобикалящите го врати.

– Куизард! – провикна се отново той. – Кено Куизард!

Последва приглушен отговор. Райх се завъртя на петите си, изтича до една врата и я дръпна отривисто. Една жена с червени очи – резултат от пластична хирургия – стоеше непосредствено зад вратата и Райх се сблъска с нея. Тя избухна в безпричинен смях, вдигна и двете си ръце и го заудря по лицето. Заслепен и объркан. Райх се отдръпна от яката червеноока жена, пресегна се към вратата, но явно не я улучи и докопа дръжката на друга, защото, когато се измъкна от стаята, не попадна в кръглото фойе. Токовете му потънаха в меката триинчова подова настилка, той изгуби равновесие и докато падаше назад, затръшна вратата. Главата му се удари в ръба на една порцеланова печка и от това му причерня.

Когато се опомни, погледът му попадна върху надвесеното над него гневно лице на Чука Фруд.

– Какво, по дяволите, търсиш в стаята ми? – кресна Чука.

Райх скочи па крака.

– Къде е тя? – попита той.

– Пръждосай се оттука, БЕН Райх.

– Попитах те къде е тя. Барбара Д'Кортни. Къде е тя?

Чука извърна глава и извика:

– Магда!

Червенооката жена влезе в стаята. В ръката си държеше невронен разрушител и продължаваше да се смее; но насоченото в главата му оръжие дори не трепваше.

– Изчезвай оттука – повтори Чука.

– Трябва да намеря момичето, Чука. Трябва да го намеря, преди Пауъл да се е добрал до него. Къде е?

– Изхвърли го оттука, Магда! – изкрещя Чука.

Райх цапардоса жената през очите с опакото на ръката си. Тя падна назад, като изпусна пистолета, свря се в един ъгъл, разтърсвана от конвулсии, и продължи да се смее. Райх не й обърна повече внимание.

Вдигна пистолета и го притисна в слепоочието на Чука.

– Къде е момичето?

– Върви по дяволите...

Райх дръпна спусъка на първа степен. Радиацията атакува нервната система на Чука със слаб индукторен ток. Тя се вдърви и започна да трепери. Кожата ѝ лъсна от внезапно избилата пот, но продължаваше да клати отрицателно глава. Райх дръпна рязко спусъка до втора степен. Цялото ѝ тяло се сгърчи и костите ѝ запукаха. Очите ѝ изскочиха. От гърлото ѝ се изтръгнаха мъчителни стонове, като на агонизиращо животно. Райх държа спусъка натиснат в продължение на пет секунди и после го отпусна.

– Третата степен значи смърт – изръмжа той. – Смърт с главно С. Окоето ми няма да мигне, Чука. Така или иначе ме чака Унищожение, ако не намеря това момиче. Къде е?

Чука беше почти напълно парализирана.

– През... вратата... – изграчи тя. – Четвъртата стая... Вляво... След чупката.

Райх я пусна. Изтича през спалнята, излезе навън и стигна до един спираловиден коридор. Качи се по него, направи остър завой, преброи вратите и спря пред четвъртата отляво. Ослуша се за миг. Никакъв звук. Блъсна вратата и влезе. Вътре имаше едно празно легло, тоалетна масичка, празен дрешник и стол.

– Метна ме, да я вземат мътните! – извика той. Приблужи се до леглото. Не личеше да е използвано. Нито пък дрешникът. Обърна се и когато се канеше да излезе, дръпна средното чекмедже на тоалетната масичка и го измъкна. Вътре имаше един бял като скреж копринен халат и някакъв зацапан стоманен предмет, приличащ на зловещо цвете. Това беше оръжието, с което извърши убийството – пистолетът-кама.

– Боже господи! – въздъхна Райх. – О, боже господи!

Грабна пистолета и го разгледа. Празните патрони все още бяха в гнездата си. Този, който беше отнесъл горната част на главата на Д'Кортни, си стоеше на мястото пред ударника.

– Значи още не е време за Унищожение – промърмори Райх. – Съвсем не е. Не е, слава богу, съвсем не е!

Сгъна пистолета-кама и го пхна в джоба си. В този момент се чу далечен смях... дрезгав смях. Смахът на Куизард.

Райх отиде бързо до наклонения коридор и ориентирайки се по смяха, стигна до една тапицирана, дълбоко хлътнала в стената врата с месингови панти, която зееше отворена. Стиснал здраво невронния

разрушител, готов за стрелба, със спусъка нагласен на трета степен, Райх прекрачи прага. Чу се свистене на съгъстен въздух и вратата се затвори зад него.

Озова се в малка кръгла стая. Стените и таванът бяха тапицирани с тъмно като среднощно небе кадифе. Подът беше прозрачен и през него се откриваше ясна, от нищо невъзпрепятствана гледка към будоара на долния етаж. Това беше стаята за воайори.

В будоара Куизард седеше в дълбоко кресло, с блеснали неவிждащи очи. Дъщерята на Д'Кортни седеше в скута му, облечена в изумителна рокля с пайети, отворена отпред. Стоеше кротко, с пригладени руси коси и с дълбоки тъмни очи, вперени спокойно в пространството, дока-то Куизард я мачкаше грубо.

– Как изглежда? – чу се ясно дрезгавият глас на Куизард. – Какво изпитва?

Говореше на една дребна, повяхнала женица, която стоеше в другия край на будоара, изправена до стената. На лицето ѝ бе изписана невероятна болка. Това беше жената на Куизард.

– Как изглежда? – повтори слепият мъж.

– Тя нищо не усеща – отговори жената.

– Усеща! – изрева Куизард. – Не е толкова откачена. Не ми казвай, че нищо не усеща. По дяволите! Де да имах очи!

– Аз съм твоите очи, Кено – каза жената.

– Тогава гледай вместо мен. Казвай ми какво виждаш!

Райх изруга и насочи разрушителя към главата на Куизард. И през кристалния под можеше да убива. Можеше да убива през всякаква преграда. Сега щеше да убие Куизард. В този момент Пауъл влезе в будоара.

Първа го видя жената и нададе ужасяващ вик:

– Бягай, Кено! Бягай!

Скочи върху Пауъл, готова да му издере очите. Изведнъж се препъна и просна по очи. Очевидно при падането изгуби съзнание, защото повече не помръдна. И когато Куизард се надигна от стола с момичето в ръце и с изхвъркнали от уплаха невиждащи очи. Райх с ужас стигна до заключението, че падането на жената не е било случайно, защото Куизард моментално се строполи на земята. Момичето се претъркули от ръцете му и падна на стола.

Нямаше никакво съмнение, че Пауъл бе постигнал това на телепатично ниво, и за пръв път, откакто започна войната между тях. Райх изпита страх от Пауъл... чисто физически страх. Отново насочи разрушителя, този път към главата на Пауъл, когато той тръгна към стола.

– Добър вечер, мис Д'Кортни – каза той.

– Сбогом, мистър Пауъл – изръмжа Райх, като се опита да държи треперещата си ръка насочена право в главата на Пауъл.

– Добре ли сте, мис Д'Кортии? – попита Пауъл.

Когато не получи отговор, той се наведе и се вгледа в спокойното ѝ, безизразно лице. Докосна я по ръката и отново попита:

– Добре ли сте, мис Д'Кортни? Мис Д'Кортни! Имате ли нужда от помощ?

При споменаването на думата „помощ“ момичето се облегна рязко назад и се ослуша. После изпружи крака и скочи от стола. Префуча като стрела край Пауъл, изведнъж спря и протегна ръка, сякаш се опитваше да хване дръжката на врата. Натисна дръжката, отвори въображаемата врата и се втурна напред, с разпилени руси коси и широко отворени от страх тъмни очи... Ослепителна като светкавица дивна красота.

– Татко! – изпищя тя. – За бога, татко!

Отново се затича, после се спря и отстъпи назад, сякаш искате да отбегне някого. Стрелна се вляво и направи полукръг, надавайки диви крясъци, с втрещен поглед.

– Не! – извика тя. – Не! За бога! Татко!

Пак се затича, след това спря и започна да се бори с въображаеми ръце, които я стискаха. Гърчеше се и крещеше, очите ѝ все още втрещени, после се смрази и запуши с длани ушите си, сякаш бе чула някакъв ужасен шум. Падна на колене и запълзя по пода, като стенеше от болка. После спря, грабна нещо от пода и остана така, коленичила, със спокойно както преди лице, като на кукла, и мъртво.

Райх с ужас си даде сметка, че знае какво бе сторило момичето – отново бе преживяло смъртта на баща си. Специално заради Пауъл. И ако бе успял да надзърне в нея...

Пауъл се приближи до момичето и го повдигна от пода. Барбара се изправи – грациозна като танцьорка, несмутима като сомнамбул. Надзъртачът постави ръка на рамото ѝ и я поведе към вратата. Райх през цялото време го следваше с дулото на разрушителя, изчаквайки най-удобната позиция за стрелба. Беше невидим. Нищо неподозиращите му врагове бяха под него, лесна мишена за смъртоносния изстрел. Едно натискане на спусъка щеше да му осигури победата. Пауъл отвори вратата, после внезапно завъртя момичето, притисна го до себе си и погледна нагоре. Райх затаи дъх.

– Хайде – извика Пауъл. – Какво чакаш? Един изстрел стига. И за двама ни. Хайде!

Изпитото му лице изразяваше гняв. Дебелите му черни вежди бяха сключени над тъмните му очи. В продължение на половин минута продължи да гледа нагоре към невидимия Райх, изчакващ, предизвикващ го, изпълнен с омраза. Накрая Райх сведе поглед и извърна лице от човека, който не можеше да го види.

Когато Пауъл изведе покорното момиче през вратата и я затвори тихо след себе си, Райх си даде сметка, че е изпуснал от ръцете си шанса да си осигури безопасност. И беше преполовил пътя към Унищожението.

10.

Представете си камера, обективът на която страда от крайна форма на астигматизъм, тъй че е способен да заснима непрекъснато един и същ кадър – онзи, който е станал причина за повредата. Представете си запис на кристал, който е така непоправимо деформиран, че непрекъснато възпроизвежда един и същ реприз – онази кошмарна фраза, която не може да изтрие от паметта си.

– Намира се в състояние на хистерично връщане към един и същ спомен – обясняваше д-р Джиймс от болницата „Кингстън“ на Мери Нойс и Пауъл в гостната на неговия дом. – Реагира на ключовата дума „помощ“ и отново преживява някакво кошмарно преживяване...

– Смъртта на баща й – каза Пауъл.

– О? Разбирам. Освен това страда и от каталепсия.

– Неизлечимо ли е? – попита Мери Нойс. Младият д-р Джиймс беше видимо изненадан и възмутен. Въпреки че не беше надзъртач, той беше един от най-способните млади лекари в болницата „Кингстън“, до фанатизъм отдаден на работата си.

– В днешно време? В наши дни няма нищо неизлечимо, мис Нойс. Единствено физическата смърт е необратима, но и върху това се работи в „Кингстън“. Изследвайки смъртта от симптоматична гледна точка, ние фактически...

– По-късно, докторе – прекъсна го Пауъл. – Да оставим лекциите за друг път. Тази вечер имаме работа. Мога ли да я използвам?

– Как да я използвате?

– Да надзърна в нея?

Джеймс се замисли.

– Не виждам защо не. Лекувам каталепсията по системата „Deja erprouve“. Надзъртането не би трябвало да попречи.

– Deja erprouve? – попита Мери.

– Дава чудесни резултати – продължи Джиймс възбудено. – Разработена е от Гарт... един от вашите надзъртачи. Пациентът е изпаднал в каталепсия. Това е един вид бягство. Бягство от действителността. Съзнанието е неспособно да се справи с конфликта между външния свят и своето собствено подсъзнание. Ще му се да не се е раждало. Опитва се да се върне назад към ембрионалното състояние. Разбирате ли?

Мери кимна.

– Дотук да.

– Добре. Деја ергоуе е стар психиатричен термин от деветнайсети век. Буквално означава „нещо вече преживяно, нещо правено“. Понякога пациентите толкова силно пожелават нещо, че накрая това желание ги кара да си въобразяват, че действието или преживяването, с което нямат нищо общо, е реален факт. Разбирате ли какво искам да кажа?

– Един момент – започна Мери бавно. – Искате да кажете, че аз...

– Ще ви дам един пример – прекъсна я Джеймс оживено. – Да си представим, че изгаряте от желание да... ами например да сте омъжена за Пауъл и да имате деца. Става ли?

Мери се изчерви. Със скован глас каза:

– Става.

За миг Пауъл изпита огромно желание да прати по дяволите този добронамерен и нетактичен млад не-еспер.

– Добре – продължи Джеймс, безгрижен в неведението си. – Ако излезете от равновесие, бихте могли да си внушите, че сте омъжена за Пауъл и имате три деца от него. Това би било Деја ергоуе. И така, нашата цел е да синтезираме изкуствено Деја ергоуе у пациента. Правим тъй, че каталептичното желание за бягство да се сбъдне. Правим тъй, че жадуваното преживяване наистина да се случи. Отделяме съзнанието от по-долните нива, изпращаме го обратно в утробата и го оставяме да си въобразява, че повторно се ражда за един нов живот. Дотук ясно ли ви е?

– Да! – Мери се опита да се усмихне, възвърнала самообладанието си.

– В повърхностния слой на разума... на ниво съзнание... пациентът повторно минава, с ускорени темпове, през всички етапи на развитието. От пеленаче, през детство, юношество, докато достигне пълна зрелост.

– Искате да кажете, че Барбара Д'Кортни ще стане бебе... ще се учи да говори... да ходи...?

– Да. Да. Точно така. Това ще отнеме около три седмици. Докато стигне до сегашната си възраст, ще се е научила да приема действителността, от която се опитва да избяга. Иначе казано, ще е дораснала за това. Както казах, всичко това става на ниво съзнание. По-надолу нищо няма да се промени. Можете да надзъртате колкото си искате. Единственият проблем е... че там долу е доста уплашена. И объркана. Трудно ще се доберете до това, което търсите. Разбира се, вие сте специалист в тази област. Знаете какво да правите.

Джеймс рязко се изправи.

– Трябва да се връщам на работа. – Той се отправи към външната врата. – Радвам се, че мога да ви бъда в помощ. Винаги се радвам на визитите си при надзъртачи. Не мога да разбера защо някои имат враждебно отношение към вас...

Джиймс излезе.

Хм. Многозначителна забележка, тъкмо преди да си тръгне.

Какво искаше да каже, Линк?

Нашият велик и добър приятел, Бен Райх. Райх организира кампания против есперите. Нали знаеш... надзъртачите са една котерия, не може да им се вярва, не са патриоти, те са конспиратори от международен мащаб, хранят се с малките бебета на нормалните и т.н.

Хм? И в същото време подкрепя Лигата на патриотите? Той е отворителен, опасен човек.

Опасен, но не отворителен, Мери. Той има чар. И това го прави двойно по-опасен. Хората очакват престъпниците винаги да имат престъпен вид. Е, да се надяваме, че ще успеем да спрем Райх, преди да е станало твърде късно. Доведи Барбара долу, Мери.

Мери доведе момичето в гостната и го настани на ниския подиум. Барбара седеше като неподвижна статуя. Мери я бе облякла в синьо спортно трико и сресала русите ѝ коси назад в конска опашка, привързана със синя панделка. Барбара беше лъсната и издокарана – като прекрасна восьъчна кукла.

Прекрасна външност, опустошена отвътре. Проклет да е този Райх!

Какво стана с него?

Вече ти казах, Мери. Толкова бях побеснял в бардака на Чука Фруд, че си го изкарах на онзи червен плужек Куизард и жена му... И когато надзърнах Райх на горния стаж, го провокирах да...

Какво направи на Куизард?

Тотален неврошок. Ела някои път в лабораторията и ще ти покажа. Ново е. Ако станеш I степен, ще те науча. Поразяващият ефект е като на разрушителя, но на психогенна основа.

Смъртоносен ли е?

Забрави ли клетвата? Не, разбира се.

А как успя да надзърнеш в Райх през един етаж?

Телепатия. Стаята за воайори не е била снабдена със звукова инсталация. Оставили открити акустични тръби. И тук Райх допусна грешка. Мислите му се предаваха по звукопроводите и ти се кълна, че се надявах да събере кураж да стреля. Такъв силен шок щеше да

получи, че щяха да го цитират в учебниците.

Защо не стреля?

Не зная, Мери. Не зная. Мислеше си, че има всички основания да ни убие. Смяташе, че нищо не го заплашва... За неврошока не знае, въпреки че бързото излизане от строя на Куизард го постресна... Просто не можа.

Може би се е уплашил?

Райх не е страхливец. Не се уплаши. Чисто и просто не можа. Не зная защо. Може би следващия път ще е различно. Затова оставих Барбара Д'Кортни вкъщи. Тук ще е в безопасност.

И в „Кингстън“ щеше да е в безопасност.

Но не и за работата, която аз имам да върша.

?

Подробната картина на убийството е заключена в нейната истерия. Трябва да я измъкна оттам... детайл по детайл. Като се добера до нея, с Райх е свършено.

Мери се изправи.

Мери Нойс напуска сцената.

Седни си на мястото, надзъртачке. Защо мислиш, че те повиках? Ще останеш тук с момичето. Не бива да е само. Вие двете можете да спите в спалнята. Аз ще се настаня в кабинета.

Поспри малко, Линк. Много си припрян. Май нещо си притеснен. Я да видим дали няма да се намери някаква пролука към мислите ти?

Слушай...

Не, не може да бъде, мистър Пауъл! – Мери избухна в смях. – Значи това било. Нужна съм ти като компаньонка на момичето. Сякаш сме в деветнайсети век. Векът, към който принадлежиш, Линк. Абсолютно атавистичен.

Отхвърлям това обвинение като чиста лъжа. В изтънчените среди съм известен като напредничав...

И какво още виждам? О, Рицарите на кръглата маса. Сър Галахад Пауъл. А отдолу има някакъв друг образ. Аз...

Изведнъж спря да се смее и пребледня.

Какво изрови?

Забрави го.

О, хайде де.

Забрави го, Линк. И не се опитвай да надзърташ. Щом сам не можеш да стигнеш до него, по-добре да не го научаващ от втора ръка. Особено пък от мен.

За миг я изгледа учудено, после сви рамене.

Тъй да бъде, Мери. Да започваме работа тогава.

Обърна се към Барбара Д'Кортни и каза:

– Помощ, Барбара.

Моментално тя се изпъна като струна върху подиума и се ослуша. Той започна да дълбае нежно. ...Усещане на топли завивки. ...Неясен глас я зове...

Чий е този глас, Барбара?

Дълбоко в предсъзнанието си тя отговори:

– Кой е?

Един приятел, Барбара.

– Няма никой. Никой. Сама съм.

Наистина беше сама, тичаше по един коридор, блъсна някаква врата и се втурна в орхидеената стая, и видя...

Какво, Барбара?

– Един мъж. Двама мъже.

Кои са?

– Вървете си. Моля ви да си вървите. Не обичам да чувам гласове. Един глас крещи. Крещи в ушите ми...

И тя крещеше, докато изпълнена с ужас се опитваше да избяга от някаква неясна фигура, която искаше да я хване и да ѝ попречи да стигне до баща си. Обърна се и направи кръг...

Какво прави баща ти, Барбара?

– Той... Не. Вас ви няма тук. Ние сме само трима. Татко, аз и...

Неясната фигура я хваща. Мярва се лицето му. Нищо повече.

Погледни още веднъж, Барбара. Изваяна глава. Широко разположени очи. Малък изящен нос. Малка чувствена уста. Като рана. Това той ли е? Вгледай се в образа. Той ли е?

– Да. Да. Да.

След това всичко изчезна.

Тя отново коленичи, като кукла, неподвижна, безжизнена.

Пауъл изтри потта от лицето си и заведе момичето до подиума. Беше потресен... дори повече от Барбара Д'Кортни. Нейната истерия донякъде смекчаваше шока. Той наново преживя целия ужас, нейния ужас, нейната мъка, гола и незащитна.

Това беше Райх, Мери. И ти го видя, нали?

Не можях да издържа до края, Линк. Избягах. Сигурен съм, че беше Райх. Само не ми е ясно как, по дяволите, е убил баща ѝ. Какво оръжие е използвал? Защо старият Д'Кортни не е оказал съпротива, не се

е защитил? Още веднъж трябва да опитам. Съжсаявам, че трябва да я подложа на това...

Аз пък съжсаявам, че себе си трябва да подлагаш на това.

Принуден съм.

Пое дълбоко дъх и каза:

– Помощ, Барбара.

Тя пак се изпъна като струна върху подиума и се ослуша. Този път се вмъкна бързо.

Спокойно, мила. По-полека. Имаме много време.

– Пак ли вие?

Помниш ли ме, Барбара?

– Не. Не. Не ви познавам. Оставете ме.

Но аз съм част от теб, Барбара. Заедно тичаме по коридора. Заедно отваряме вратата. Става много по-лесно, когато сме заедно. Ние си помагаме.

– Ние?

Да, Барбара, ти и аз.

– Но тогава защо не ми помагате сега?

Как да ти помогна, Барбара?

– Вижте баша ми! Помогнете ми да го спрем. Спрете го. Спрете го. Помогнете ми да викам. Помогнете ми! За бога, помогнете ми!

И пак коленичи, като кукла, неподвижна, безжизнена.

Пауъл усети една ръка под митницата си и едва сега осъзна, че той самият не би трябвало да е на колене. Тялото пред него бавно изчезна, орхидеената стая изчезна и Мери Нойс се мъчеше да го вдигне на крака.

– Този път първо теб – каза тя мрачно.

Той поклати глава и се опита да помогне на Барбара Д'Кортни. Сवलече се на земята.

Е, добре, сър Галахад. Успокой се.

Мери вдигна момичето и го заведе до подиума. После се върна при Пауъл.

Сега готов ли си за помощ или смяташ, че това те прави по-малко мъж.

Мъжествен е по-точната дума. Не си губи времето да ми помагаш. Това, от което имам нужда, е мозъчна сила. Всичко пропадна.

Какво научи?

Д'Кортни е искал да бъде убит.

Не може да бъде!

Може. Искал е да умре. Не е изключено да се е самоубил пред Райх.

Спомените на Барбара са много объркани. Този въпрос трябва да се изясни. Трябва да се срещна с лекаря на Д'Кортни.

Значи Сам Аткинс. Той и Сали се върнаха на Венера миналата седмица.

Тогава се налага да пътувам. Имам ли време да хвана кораба в десет? Обади се в Аидълуайлд.

* * *

Сам Аткинс, доктор по медицина, еспер I степен, получаваше 1000 кр. за едночасов психоаналитичен сеанс. Хората знаеха, че Сам печели два милиона кредита на година, но това, което не знаеха, бе, че Сам буквално се убива от благотворителна работа. Аткинс беше един от най-ревностните радатели за дългосрочния образователен план на Съюза и водач на Дружеството на еволюционистите, които бяха убедени, че телепатията не е вродена дарба, а латентна способност, заложена във всеки индивид, и може да бъде развита чрез подходящо обучение.

Ето защо пустинната къща на Сам в сухото високо плато извън Винсбърг винаги беше обсадена от кандидати за безплатна медицинска помощ. Той канеше всички желаещи от по-бедните слоеве да дойдат при него с проблемите си и докато ги лекуваше, се опитваше да провокира телепатичните способности на своите пациенти. Логиката на Сам бе съвсем проста. Ако допуснем, че надзъртането е въпрос на разгръщане способностите на неизползвани мускули, твърде е вероятно да се окаже, че повечето хора са или твърде мързеливи, или им липсва благоприятна възможност да сторят това.

Но когато човек се озове в кризисна ситуация, вече не може да си позволи да бъде мързелив. И Сам беше готов да му предостави тази благоприятна възможност и да го обучи. До този момент можеше да се похвали с откриването на 2% латентни еснери, което беше под средното ниво на резултатите, постигнати при беседите в института на Съюза. Но Сам не се обезкуражаваше.

Пауъл го завари да препуска из алпинеума на пустинната си къща и енергично да унищожава пустинни цветя, въобразявайки си, че плеви, като същевременно разговаряше с двадесетина депресирани пациенти едновременно, които го следваха навсякъде като кученца. Вечните облаци на Венера излъчваха ослепителна светлина. Оплешивялата глава на Сам бе получила розов загар. Той сумтеше и крещеше както на хората, така и на растенията.

– По дяволите! Кой ти каза, че това е сияйно биле? Плевел е. Да не

би за пръв път да виждам плевел! Я ми подай греблото, Бърнард.

Един дребен човечец в черни дрехи му подаде греблото и каза:

– Името ми е Уолтър, д-р Аткинс.

– И в това е целият ти проблем – изгрухтя Аткинс, изтръгвайки някаква червена и сякаш гумена туфа бурени. Изпаднала в цвetoва истерия, тя започна да сменя окраската си и нададе жаловит стон, с което доказа, че не е нито плевел, нито сияйно биле, а смущаващата върба на Венера.

Аткинс я изгледа с неодобрение, съзерцавайки как въздушните мекурчета се пукат с вопъл. После впери гневен поглед в дребния човечец.

– Семантичен искейпизъм, Бърнард. В живота ти определящ е етикетът, а не това, което стои зад него. По този начин бягаш от действителността. От какво искаш да избягаш, Бърнард?

– Надявах се вие да ми кажете, д-р Аткинс – отвърна Уолтър.

Пауъл наблюдаваше с интерес този спектакъл. Приличаше на жива картина от древна библия. Сам, разгневеният месия, гледащ сърдите към смирените си ученици. Около тях – силициевите скали на алпинеума, покрити с разноцветни сухи пълзящи растения на Венера, Отгоре – ослепителното седефено сияние; а зад тях, докъдето стигаше погледът, червената, пурпурна и виолетова пустош на планетата.

– Напомняш ми червенокосата – изсумтя Аткинс на Уолтър Бърнард. – Впрочем къде е тази мнима куртизанка?

Едно красиво червенокосо момиче си проби път през тълпата и се ухили самодоволно.

– Ето ме, д-р Аткинс.

– Добре де, престани да се надуваш само затова, че ти лепнах един етикет, – Аткинс се намръщи и продължи на телепатично ниво. – *Доволна си от себе си, защото си жена. Нали така? По този начин се опитваш да избягаш от истинския живот. Но това е химера. „Аз съм жена“, си казваш ти. „Следователно мъжете ме желаят. Достатъчно ми е да зная, че хиляди мъже могат да ме имат, ако им позволя. Това ме прави реална.“ Глупости! Не можеш да избягаш по този начин. Сексът не е илюзия. Животът не е илюзия. Девствеността не е апотеоз.*

Аткинс с нетърпение очакваше някаква реакция, но момичето само се усмихваше самодоволно и позираше пред него. Накрая избухна.

Никой ли не чу какво ѝ казах?

Аз чух, учителю.

Линкълн Пауъл! Не може да бъде! Какво правиш тук? Откъде се появи така изведнъж?

От майката Земя, Сам. Идвам за една консултация и разполагам със съвсем малко време. Връщам се обратно със следващия кораб.

Защо не се обади по междупланетарния?

Твърде е сложно за телефона. Сам. Нужно ми е да разговаряме като еспери. Става дума за случая Д'Кортни.

О! Аа. Добре. Ще бъда с теб след минута. Върви да пийнеш нещо.

Аткинс отправи към къщата мощен предупредителен сигнал:

САЛИ! ГОСТИ!

Един човек в тълпата подскочи без видима причина и Аткинс се обърна към него възбудено.

– Чу това, нали?

– Не, сър, нищичко не чух.

– Чу го. Ти прие телепатичен сигнал.

– Не, д-р Аткинс.

– Тогава защо подскочи?

– Една буболечка ме ухапа.

– Не е вярно – изрева Аткинс. – В моята градина няма буболечки.

Ти ме чу да викам на жена си.

След това вдигна страхотна патърдия:

ВИЕ ВСИЧКИ МЕ ЧУВАТЕ. НЕ СЕ ПРАВЕТЕ, ЧЕ НЕ МЕ ЧУВАТЕ. НЕ ИСКАТЕ ЛИ ДА ВИ ПОМОГНА? ОТГОВОРЕТЕ! ХАЙДЕ! ОТГОВОРЕТЕ!

Пауъл намери Сали в просторната и прохладна всекидневна на къщата. Таванът беше открит към небето. На Венера никога не валеше. Един пластмасов купол беше достатъчен, за да засенчва небето, което блестеше през седемстотинчасовия ден на Венера. А когато настъпеше седемстотинчасовата нощ и станеше непоносимо студено, Аткинсови просто си събираха багажа и се връщаха в отоплявания си градски апартамент във Виньсбърг. Всички на Венера се подчиняваха на този трийсетдневен цикъл.

Сам влетя шумно в гостната и изгълта цял литър ледена вода.

Отидоха десет кредита, по цени на черния пазар – подхвърли той на Пауъл. – Представяш ли си? На Венера си имаме черен пазар за вода. И къде, по дяволите, гледа полицията? Извинявай, Линк. Знаем, че не влиза в твоите задължения. Какво искаш да знаеш за Д'Кортни?

Пауъл му изложи проблема. Хистеричното връщане на Барбара Д'Кортни към спомена за смъртта на баща ѝ можеше да бъде интерпретирано по два начина. Райх или е убил Д'Кортни, или просто е станал свидетел на неговото самоубийство. Стария Моз щеше да настоява това

да се изясни.

Разбирам. Отговорът е да. Д'Кортни беше предразположен към самоубийство.

Предразположен? Какво значи това?

Беше пред срив. Адаптацияната му схема се разпаднаше. Състоянието му регресираше в резултат на пълното емоционално изразходване и беше на път да се самоунищожи. Побързах да отида на Земята, за да го спра.

Хммм. Това е голям удар, Сам. Значи е възможно сам да е пръснал тила си, така ли?

Какво? Сам да си е пръснал тила?

Да. Ето снимката. Не знаем какво е било оръжието, но...

Чакай малко. В едно мога да бъда категоричен. Ако Д'Кортни е загинал по този начин, той със сигурност не се е самоубил.

Защо си сигурен?

Защото страдаше от болезнено влечение към отровите. Беше си наумил да се отрови с наркотици. Нали ги знаеш самоубийците, Линк. Изберат ли си веднъж определен вид смърт, повече не се променят. Д'Кортни трябва да е бил убит.

Това вече е друго, Сам. А знаеш ли защо Д'Кортни е искал да се самоубие чрез отравяне?

Ти шегуваши ли се с мен? Ако знаех, нямаше да го иска. Никак не съм доволен от тази работа, Пауъл. Райх провали лечението ми. Можех да спася Д'Кортни. Можех...

Имаши ли някакво предположение защо Д'Кортни е бил пред срив?

Да. Частичните му действия бяха един опит да избяга от непреодолимото си чувство за вина.

Каква вина?

Към детето си.

Барбара? Как така? Защо?

Не знам. Постоянно се бореше с ирационални символи на изоставяне... пренебрегване... срам... отвращение... малодушие. Канех се да работя над това. Това е всичко, което зная.

Възможно ли е Райх да е знаел и разчитал на всичко това? Стария Моз ще държи да сме изяснили всички подробности, когато му представим случая.

Райх е могъл да се досети... Не. Не е възможно. Щеше да му е нужна помощта на експерт, за да...

Почакай, Сам. Тук има нещо скрито. Бих искал да стигна до него,

ако ми позволиш...

Давай. Напълно съм се открил.

Не се старай да ми помагаш. Така объркваш всичко. Отпусни се. Така... нещо свързано с празненство... събиране... разговор по време на... събирането у нас. Миналия месец. Гюс Тейт, също голям специалист, казва, че се нуждае от помощ във връзка с един подобен случай. Щом Тейт се нуждае от помощ разсъждаваш ти, какво остава за Райх.

Пауъл толкова се стресна, че заговори на глас:

– Е, какво те кажеш за този свой колега?

– Какво трябва да кажа?

– Гюс Тейт беше на събирането у Бомонт през нощта на убийството на Д'Кортни. Беше го довел Райх. Все се надявах, че...

Линк, това не мога да го повярвам!

– И аз не можех, но това е положението. Малкият Гюс Тейт е есперът на Райх. Малкият Гюс му е проправял пътя. Изкопчил с информацията от теб и я е предал на убиеца. Добрият стар Гюс. Каква е цената на есперската клетва днес?

– А каква е цената на Унищожението! – отговори Аткинс ожесточено.

Някъде от вътрешността на къщата пристигна съобщението на Сали Аткинс:

Линк, на телефона.

– По дяволите! Единствено Мери знае, че съм тук. Дано не се е случило нещо с момичето на Д'Кортни.

Пауъл изтича по коридора към нишата с видеофона. Отдалеч видя лицето на Бек на екрана. Заместникът му също го забеляза и разпалено му махна с ръка. Започна да говори още преди Пауъл да се е приближил достатъчно, за да го чува.

– ...ми даде твоя номер. Добре че те хванах, шефе. Разполагаме с двамайсет и шест часа.

– Момент, Джакс. Започни отначало.

– Нашият човек с родопсина – д-р Уилсъп Джордан – се върна от Калисто. Сега е едър собственик, благодарение на Бен Райх. Пътувах с него. Ще остане на Земята за двамайсет и шест часа, докато си уреди нещата, а после отлита за Калисто и остава да живее там, в новото си имение. Ако искаш да измъкнеш нещо от него, по-добре веднага идвай.

– Готов ли е да говори?

– Ако беше готов, щях ли да ти се обаждам чак там? Не, шефе.

Парите му се усладиха. Освен това е благодарен на Райх, който (цитирам) най-благородно се отказа от претенциите си в името на справедливостта и д-р Джордан. Ако искаш да получиш нещо, по-добре се връщай на Земята и сам си го вземи.

* * *

– А това – каза Пауъл – е научната лаборатория на нашия Съюз, д-р Джордан.

Джордан беше впечатлен. Целият последен етаж на седалището на Съюза беше отделен за научни изследвания. Това бе една кръгла зала, почти 350 метра в диаметър, увенчана с купол от двупластов кристал с регулируема пропускателна способност, който осигуряваше осветление със степенувана интензивност, варираща от ярка дневна светлина до пълен мрак, включително и монохроматична светлина с отклонение в дължината на вълната не повече от една десета от ангстрьома. Сега, на обяд, слънчевата светлина бе леко модулирана и озаряваше масите и скамейките, кристалните и сребърни прибори, и облечените в престилки учени с нежно бледорозово сияние.

– Искате ли да поразгледате? – предложи Пауъл любезно.

– Не разполагам с много време, но... – каза Джордан неуверено.

– Да, разбира се. Много мило от ваша страна, че ни отделихте един час, но наистина се нуждаем от вашата помощ.

– Ако е нещо във връзка с Д'Кортни... – започна Джордан.

– С кого? А, да. Онова убийство. Това пък откъде ви дойде наум?

– Забелязах, че ме следят – заяви Джордан мрачно.

– Уверявам ви, д-р Джордан. Нужен сте ни като специалист, а не като свидетел по дело за убийство. Какво общо има един учен с някакво си убийство? Това не ни интересува.

Джордан се отпусна малко.

– Точно така. Достатъчно е да погледнете тази лаборатория, за да го разберете.

– Да направим една обиколка? – Пауъл подхвана Джордан за ръката. Към цялата зала предаде: *Внимание, надзъртачи! Сега ще изиграем един номер.*

Без да прекъсват работата си, служителите му отвърнаха с шумни дюдюкания. Сред градушката от подигравателни образи се появи и злобното подмятане на един заядливец: *Кой открадна времето, Пауъл?* Това очевидно се отнасяше до някакъв тъмен епизод в блестящата кариера на Лъжливото овчарче, който никога досега не бе успял да надзърне,

но който неизменно караше Пауъл да се изчерви. И този път не направи изключение. Залата се изпълни с ням кикот.

Престанете. Това е сериозно. Цялото следствие зависи от това, което трябва да измъкна от този човек.

Моментално немият кикот заглъхна.

Това е д-р Уилсън Джордан – обяви Пауъл. – Специалист е в областта на оптичестката физиология. Искам да получа една информация от него. Нека го накараме да се почувства голям. Измислете някакви мъгляви проблеми с оптиката и го помолете да ви помогне. Накарайте го да говори.

И те заприиха по един, по двама, на цели тълпи. Един червенокос изследовател, който всъщност работеше върху проблема за създаването на транзистор, който да записва телепатични импулси, набързо измисли факта, че телепатичните оптически предавания са астигматични, и скромно попита защо е така. Две хубавици, занимаващи се с досадно трудни и засега неуспешни опити за установяване на телепатичен контакт на далечни разстояния, зададоха на д-р Джордан въпроса защо при предаването на визуални образи винаги се получават изкривявания в цветовете, което не беше вярно. Японският екип специалисти по екстра-сензорния нервен възел, център на приемането на мисли, настояваха, че възелът е свързан с очния нерв (той се намираще на повече от два милиметра от същия), и досаждаха на д-р Джордан с учтивия си съскащ говор и почти правдоподобни доказателства. В 13,00 ч Пауъл каза:

– Извинете, че ви прекъсвам, докторе, но часът изтече, а ви чака важна работа...

– Не се безпокойте, не се безпокойте – прекъсна го Джордан. – И така, драги докторе, ако направите напречен разрез на очния... – и т.н.

В 13,30 ч Пауъл отново обърна внимание на часа.

– Един и половина е, д-р Джордан. Корабът ви излита в пет. Наистина смятам...

– Има време. Има време. Нали знаете приказката за жените и ракетите. Винаги можеш да хванеш следващата. Истината е, драги ми колега, че иначе чудесната ви работа страда от един съществен недостатък. Никога не сте изследвали живия нервен възел с контрастно вещество. Например червеното батрилно вещество на Ерлих или тинтявено виолетово. Бих ви предложил... – и т.н.

В 14,00 ч поднесоха лек обяд, без да прекъсват интелектуалното пиришество.

В 14,30 ч зачервеният и въодушевен д-р Джордан сподели, че се

отвращава от перспективата да бъде богаташ на Калисто. Там няма учени. Никакви научни спорове.

Нищо, което да е на равнището на този изключителен семинар.

В 15,00 ч той довери на Пауъл как се е сдобил с омразното си име. Изглежда, първоначално е било собственост на Крей Д'Кортни. Старият Райх (бащата на Бен) успял по един или друг начин да го отмъкне от него и го приписал на жена си. След нейната смърт останало на сина ѝ. Онзи обирник Бен Райх сигурно е изпитвал угризения на съвестта, защото се отказал от правото си на владение и благодарение на някакъв юридически фокус-бокус Уилсън Джордан се сдобил с него.

– Сигурно още много неща му тежат на съвестта – каза Джордан. – Какво ли не съм видял, докато работех при него! Но всички финансисти са мошеници, нали така?

– Мисля, че това не се отнася за Бен Райх – отвърна Пауъл, решил да бъде великодушен. – Дори му се възхищавам.

– Разбира се. Разбира се – побърза да се съгласи Джордан. – Все пак има съвест, а това е достойно за възхищение. Не бих искал да си помисли, че...

– Естествено – Пауъл смени тона и му се усмихна съучастнически. – Като хора на науката трябва да го осъдим, но като светски мъже можем само да му се възхищаваме.

– Вие наистина ме разбирате! – Джордан прочувствено разтърси ръката на Пауъл.

И в 16,00 ч д-р Джордан обяви на чупешите кръст японци, че с удоволствие предоставя на тези чудесни младежи своите най-секретни разработки върху червения пигмент в ретината, за да подпомогне собствените им изследвания. Предаваше факела на следващото поколение. И с навлажнени очи и сподавен от вълнение глас в продължение на двацет минути подробно описа йонизатора на родопсина, разработен за „Монарх“.

В 17,00 ч учените от Съюза съпроводиха д-р Джордан до кораба за Калисто. Изпълниха самостоятелната му кабина с подаръци и цветя, а ушите му с благодарствени слова и той отлетя за четвъртия спътник на Юпитер, изпълнен с ласкаещото го чувство, че съществено е допринесъл за развитието на науката и е останал докрай верен на своя благороден и щедър патрон – мистър Бенджамин Райх.

* * *

Барбара беше във всекидневната и енергично лазеше на четири

крака. Току що беше нахранена и по устата ѝ имаше следи от яйца.

– Хатятятятятя – каза тя. – Хатя.

Мери! Ела бързо! Тя говори!

Ами! – Мери притича от кухнята. – Какво каза?

Нарече ме тата.

– Хатя – каза Барбара. – Хатятятятятя.

Мери го попари с презрението си.

Нищо подобно. Казва Хатя.

И се върна в кухнята.

Но иска да каже Тата. Виновна ли е, че е твърде малка, за да учленява ясно? – Пауъл коленичи до Барбара. – Кажу тата, момиченцето ми. Тата? Тата? Кажу тата.

– Хатя – измяука Барбара галено.

Пауъл се отказа. Заобиколи нивото на съзнанието и навлезе в пред-съзнанието. *Здравей, Барбара.*

– Пак ли вие?

Помниш ли ме?

– Не зная.

Разбира се, че ме помниш. Аз съм човекът, който надзърта в твоя малък, интимен свят тук долу, където цари хаос. Но двамата заедно ще се преборим с него.

– Само двамата ли?

Само двамата. Искаш ли да знаеш коя си? Искаш ли да разбереш защо си се заровила тук долу и обрекла на самота?

– Не зная. Кажете ми.

Добре, скъпо дете. Някога, много отдавна, била си също като сега... едно създание без битие. След това си се родила. Имала си майка и баща. Пораснала си и си станала красиво момиче с руси коси и тъмни очи, и сладка грациозна фигура. Пристигнала си от Марс на Земята със своя баща и си...

– Не. Няма друг освен теб. Двамата сме сами в мрака.

Била си с баща си, Барбара.

– Не, няма други. Сами сме.

Съжالياвам, скъпа. Наистина съжالياвам, но пак трябва да минем през това мъчение. Има едно нещо, което трябва да видя.

– Не. Не... моля ви. Тук сме само двамата, сами. Моля ви, скъпо видение...

Ще бъдем само двамата, Барбара. Бъди до мен, скъпа. Баща ти е в другата стая... орхидеената стая... и изведнъж чуваме нещо...

Пауъл пое дълбоко дъх и извика:

– Помощ, Барбара. Помощ!

И двамата се изпънаха като струна и се ослушаха. Усещане за топли завивки. Подът е студен под тичащите крака, коридорът сякаш безкраен. Най-сетне стигат до вратата и се втурват в орхидеената стая, и изкрещават, и се изплъзнат от ръцете на изненадания Райх, който вдига нещо към устата на татко. Какво е това нещо? Задръж кадъра. Фотографирай го. Божичко! Онзи ужасен приглушен гръм. Задната част на главата се пръсва и скъпата, обичана, обожавана фигура се свлича неестествено на земята. Сърцата им се късат от мъка и стенойки, те запълзват по пода, за да изтръгнат едно зловещо стоманено цвете от восьчнобледата...

За бога, Линк, ставай!

Пауъл се опомни и видя, че Мери Нойс го дърпа да стане. Ефирът бе изпълнен с възмущение.

Не мога ли да ви оставя за момент сами, идиот такъв?

Отдавна ли съм на колене, Мери?

Най-малко половин час. Влязох и ви заварих двамата така...

Открих това, което търсех, Мери. Било е пистолет. Древно огнестрелно оръжие. Вижда се съвсем ясно. Погледни...

Ммммм. Това пистолет ли е?

Да.

Откъде го е взел Райх? Някои музей?

Не вярвам. Сега ще се опитам с един куришум да ударя два заека. Заведи ме до телефона...

Залитайки, Пауъл стигна до телефона и набра BD 12 232. Тутакси на екрана се появи изкривеното лице на Чърч.

– Здравсти, Джери.

– Здравей... Пауъл. – Беше предпазлив, сдържан.

– Гюс Тейт купувал ли е от теб пистолет, Джери?

– Пистолет?

– Огнестрелно оръжие. Модел от двайсетия век. Използван е при убийството на Д'Кортни.

– Не може да бъде!

– Но е така. И смятам, че Гюс Тейт е убиецът, Джери. Чудех се дали не е купил пистолета от теб. Искам да ти покажа снимката и да се консултирам с теб. – Пауъл се поколеба и след това продължи, като леко натърти следващите думи. – Би ми оказал голяма помощ, Джери, и ще ти бъда изключително признателен. Изключително признателен.

Чакай ме. След половин час съм при теб.

Пауъл прекъсна разговора и погледна към Мери. Образ на намигващо око.

Тъкмо малкият Гюс ще има време да се добере до Чърч.

Защо Гюс? Мислех, че Бен Райх е... – После схвана плана, нахвърлен от Пауъл в дома на Аткинс. – Аха, ясно. Това е клопка както за Тейт, така и за Чърч. Чърч е продал pistolета на Райх.

Най-вероятно. Това е само догадка, но Чърч наистина има заложен къща и тя се намира в съседство с музей.

И Тейт е помогнал на Райх да използва pistolета при убийството на Д'Кортни? Не ми звучи много вероятно.

Почти съм сигурен, Мери.

И смяташ да настроиш единия срещу другия.

И двамата срещу Райх. До този момент с традиционните методи нищо не сме постигнали. Отсега нататък ще се наложи да използвам и триковете на занаята. Иначе съм загубен.

Но какво ще стане, ако не успееш да ги настроиш срещу Райх? Какво ще стане, ако се обадят на Райх?

Не могат. Подмавихме Райх да напусне града. Сплашихме Кено Куизард и той хукна да си спасява живота, а Райх тръгна след него, за да го спре и му запуши устата.

Ти си бил голям мошеник, Линк. Хващам се на бас, че наистина си откраднал времето.

– Не съм – каза той. – Лъжливото овчарче го открадна.

Изчерви се, целуна Мери, после целуна Барбара Д'Кортни, отново се изчерви и силно смутен излезе от къщата.

11.

Заложната къща тънеше в полумрак. Единствената лампа на тезгяха очертаваше кръг от мека светлина. Докато разговаряха, тримата мъже ту попадаха, ту изчезваха от осветеното пространство и лицата, и жестикулиращите им ръце блесваха и угасваха в насечен ритъм.

– Не – заяви Пауъл остро. – Не съм дошъл, за да надзъртам. Ще разговарям с вас открито. Може да ви се стори обидно, че приказвам на глас с двама надзъртачи, но според мен това е доказателство за добрите ми намерения. Щом говоря, значи не надзъртам.

– Не е сигурно – отбеляза Тейт. Дребното му лице попадна в светлината. – Лукавството не ти е чуждо, Пауъл.

– Сега е друго. Провери ме. Това, което искам от вас двамата, го искам открито. Разследвам убийство. Надзъртането няма да ми помогне.

– Какво искаш, Пауъл? – обади се Чърч.

– Ти си продал пистолет на Гюс Тейт, нали?

– Глупости – каза Тейт.

– Тогава защо си тук?

– Нима очакваш да не реагирам на такова абсурдно обвинение?

– Чърч те е повикал, защото ти е продал пистолета и знае за какво е бил използван.

Появи се лицето на Чърч.

– Нито съм продавал някакъв пистолет, нито знам за какво е бил използван. Това са моите свидетелски показания. Знаеш какво да правиш с тях.

– О, много добре зная – ухили се Пауъл. – Зная също, че не си продал пистолета на Гюс. Продад си го на Бен Райх.

Лицето на Тейт отново попадна в светлината.

– Тогава защо...

– Защо ли? – Пауъл впи поглед в очите на Тейт. – Защото исках да дойдеш тук и да си поприказваме. Би ли почакал за минута. Искам да приключа с Джери. – Обърна се към Чърч. – Пистолетът е бил в теб, Джери. Ти търгуваш с подобни неща. И Райх го е взел от теб. Това е единственото място, откъдето е могъл да го вземе. И преди сте имали вземане-даване. Не съм забравил аферата „Хаос“...

– Дявол да те вземе! – извика Чърч.

– Струваше ти изгонването от Съюза – продължи Пауъл. – Ти

рисува и загуби всичко заради Райх... само защото те бе помолил да надзърнеш в четирима служители от борсата и да му предадеш информацията. Той спечели цял милион от тази афера... ей тъй, като помоли един глупав надзъртач да му направи услуга.

– Той ми плати за тази услуга – извика Чърч.

– Сега не искам нищо друго, освен да ми кажеш за този пистолет – каза Пауъл тихо.

– Пари ли ще ми предложиш?

– Достатъчно добре ме познаваш, Джери. Изхвърлих те от Съюза, защото съм големият моралист Пауъл Праведника, нали така. Мога ли да направя такова непочтено предложение?

– Тогава какво ще ми платиш за пистолета?

– Нищо, Джери. Трябва да ми се довериш, че ще направя каквото трябва. Но нищо конкретно не ти обещавам.

– Обещания вече получих – измърмори Чърч.

– Така ли? Вероятно от Бен Райх, Той лесно дава обещания. Понякога трудно ги изпълнява. Трябва сам да прецениш. Дали на мен да се довериш, или на Райх. Та какво ще кажеш за пистолета?

Лицето на Чърч изчезна в мрака. След кратко мълчание проговори в тъмнината.

– Никакъв пистолет не съм продавал, нито знам за какво е бил използван. Това са свидетелските ми показания за пред съда.

– Благодаря, Джери – Пауъл се усмихна, сви рамене и отново се обърна към Тейт. – Искам да ти задам само един въпрос, Гюс. Да оставим настрана факта, че си съучастник на Бен Райх... че си изкопчил от Сам Аткинс информация за Д'Кортни и си насочвал действията на Райх... Да оставим настрана и факта, че на събирането у Бомонт си отишъл заедно с Райх, за да го предпазваш от опасности и че до ден днешен правиш това...

Чакай малко, Пауъл...

– Не се паникьосвай, Гюс. Искам само да разбера дали правилно съм отгатнал какъв подкуп ти е предложил Райх. С пари не би могъл да те подкупи. Изкарваш прекалено много. И с по-висок пост не би могъл да те подкупи. Ти си един от първите надзъртачи в Съюза. Значи те е подкупил с власт, а? Така ли е?

Тейт надзърташе отчаяно и спокойната увереност, която откри в съзнанието на Пауъл, безразличието, с което възприемаше падението на Тейт като свършен факт, разтърсиха дребния надзъртач със серия шокове, които бяха прекалено неочаквани, за да се окопити навреме. И

паниката му се предаваше на Чърч. Всичко това Пауъл бе планирал като подготовка за решаващия момент, който трябваше да настъпи по-късно.

– Райх е могъл да ти предложи власт в неговия свят – продължи Пауъл непринудено, – но е малко вероятно. Той не би се отказал дори от част от своята, а и на теб не ти трябва такава власт. Следователно той ти е предложил власт в света на есперите. На какво е разчитал? Ами той финансира Лигата на есперите патриоти. Моето предположение е, че ти е предложил власт чрез Лигата... Може би чрез преврат? Диктатура в Съюза? Ти сигурно си член на Лигата.

Слушай, Пауъл...

– Това е моето предположение, Гюс – гласът на Пауъл стана по-суров. – И ми се струва, че мога да го докажа. Да не би да си въобразяват, че така лесно ще ви позволим на вас двамата с Райх да разрушите Съюза?

Нищо не можеш да докажеш. Ще...

– Да докажа ли? Какво?

Ако аз отрека, никой няма да ти повярва. Аз...

– Ти си един малък глупак, Гюс. Никога ли не си виждал съд на надзъртачи? Той няма нищо общо с обикновения, където ти полагаш клетва, после аз полагам клетва, а съдебните заседатели се опитват да разберат кой от двамата лъже. Не, малки ми Гюс. В нашия съд се изправяш пред комисия и всички еспери I степен започват да те разследват. Може и да успееш да блокираш двама... Или трима... Но всички не можеш. Казвам ти, че с теб е свършено.

Чакай малко, Пауъл. Чакай! – Дребното като на манекен лице потрепваше от ужас. – *Съюзът взема под внимание самопризнанията, направени своевременно и доброволно. Всичко ще ти кажа. Още сега. Всичко. Бях луд. Сега ми дойде умът в главата. Предай това на Съюза. Като се събереш с някой проклет психопат като Райх, и ти заприличаши на него. Започвай да мислиш като него. Но вече нямам нищо общо с това. Предай го на Съюза. Ето как стана всичко... Дойде при мен, защото сънувал кошмари с някакъв Човек без лице. Той...*

Значи ти е бил пациент?

Да. Така ме вкара в клопката. Насила ме накара. Но сега нямам нищо общо с това. Предай на Съюза, че съм готов да сътруднича. Отричам се от Райх. Доброволно. Чърч е свидетел...

– Не съм никакъв свидетел – изкрещя Чърч, – Мръсен предател. След всичко, което Бен Райх ти обеща...

– Затваряй си устата. Да не би да мислиш, че искам да бъда изгонен

завинаги? Като теб? Ти беше достатъчно луд, че да се довериш на Райх. Но аз не, благодаря. Не съм толкова луд.

– Ти си един жалък страхлив надзъртач! Да не мислиш, че ще се отървеш? Да не мислиш, че...

– Пет пари не давам! – извика Тейт. – Нямам намерение да се жертвам заради Райх. Първо него ще натопя. Ще отида в съда, ще свидетелствам, ще направя всичко, което мога, за да помогна на Пауъл. Предай това на Съюза, Линк. Предай им, че...

– Нищо подобно няма да направиш – прекъсна го Пауъл.

– Какво?

– Ти си възпитаник на Съюза. Все още си член на Съюза. Откога надзъртачите предават пациентите си?

– Но нали се нуждаеш от тези показания, за да хванеш Райх?

– Така е, но от теб не мога да ги приема. Не мога да допусна един надзъртач да опозори всички ни, като отиде в съда и се раздрънка.

– Можеш да загубиш службата си, ако не го заловиш.

– По дяволите службата. Държа на нея и Райх искам да хвана... но не на тази цена. Всеки надзъртач може да държи правия курс, когато пътят е лесен; но се иска мъжество, за да останеш верен на Клетвата, когато стане напечено. Би трябвало да го знаеш. Ти не прояви мъжество. Виж се сега...

– Но аз искам да ти помогна, Пауъл.

– Не можеш да ми помогнеш. Не и с цената на професионалната етика.

– Но аз му бях съучастник! – извика Тейт. – А ти ме оставяш да се измъкна. Това етично ли е? Това...

– Я го виж – изсмя се Пауъл. – Той плачел за Унищожение. Не, Гюс. Теб ще те хванем, след като заловим Райх. Но не мога да го заловя чрез теб. Ще действам съобразно с Клетвата.

Обърна се и излезе от осветеното пространство. Докато крачеше в тъмнината към външната врата, очакваше Чърч да захапне стръвта. Цялата сцена беше изиграл единствено заради този момент... но все още рибата не кълвеше.

Когато Пауъл отвори вратата и студената сребристорбяла улична светлина нахлу в заложната къща, Чърч изведнъж извика:

– Почакай!

Пауъл се спря. Фигурата му се открои на фона на вратата.

– Да?

– Какви ги приказваше на Тейт?

– Напомних му за Клетвата, Джери. Не вярвам да си я забравил.

– Искам да надзърна, за да се уверя.

– Давай. Нямам какво да крия.

Пауъл вдигна почти всички бариери. Това, което Чърч не биваше да открива, беше внимателно размесено и замаскирано с отклоняващи вниманието асоциации и калейдоскопични структури, но тъй, че Чърч да не попадне на някоя подозрителна бариера.

– Не зная – каза Чърч накрая. – Не мога да преценя.

– Кое, Джери? В момента не надзъртам.

– За теб и Райх, и пистолета. Господ ми е свидетел, ти наистина си голям моралист и праведник, но мисля, че ще е по-разумно да се доверя на теб.

– Много добре, Джери. Но ти казах, че нищо не мога да ти обещая.

– Може и да си от онези, които не е нужно да дават обещания. Може би всичките ми проблеми идват от това, че все чакам някой нещо да ми обещае, вместо...

В този миг вечно будният радар на Пауъл долови смъртна опасност откъм улицата. Завъртя се рязко и затръшна вратата.

Махайте се от пода. Бързо! – Върна се три крачки назад към осветения кръг и скочи на тезгяха. – *Качвайте се тук при мен. Джери! Гюс! Бързо, глупаци такива!*

Отвратителното люшкане, обхванало заложената къща, премина в ужасни вибрации. Пауъл ритна лампата и я изгаси.

Скачайте и се хванете за конзолата на лампата. Това е резонаторна бомба.

Чърч пое шумно дъх и скочи в тъмнината. Пауъл сграбчи треперещата ръка на Тейт.

Май си твърде нисък, Гюс. Вдигни си ръцете. Ще те подхвърля.

Метна Тейт нагоре и сам го последва, вкопчвайки пръсти в тънката стоманена пръчка на конзолата. Тримата увиснаха във въздуха, защитени от убийствените вибрации, които разтърсваха магазина... вибрации, които предизвикваха унищожителен резонанс в тъканта на всяко материално тяло в досег с пода. Стъкло, стомана, камък, пластмаса... всичко се разпаднаше със зловещо свистене. Чуваше се как подът пука, таванът също трещеше. Тейт започна да стене.

Дръж се здраво, Гюс. Това трябва да е един от убийците на Куизард. Некадърници. И друг път са ме изпусkali.

На Тейт му причерня пред очите. Пауъл го усети, че губи съзнание, и се опита да проникне на по-дълбоко ниво:

Дръж се. Дръж се. Дръж се. НЕ СЕ ПУСКАЙ. НЕ СЕ ПУСКАЙ. НЕ СЕ ПУСКАЙ.

Унищожението прие застрашителни размери в подсъзнанието на малкия надзъртач и в този момент Пауъл разбра, че нищо от наученото в Съюза не можеше да попречи на Тейт да се самоунищожи. Нагонът към смъртта взе връх. Ръцете на Тейт се отпуснаха и той падна на земята. След миг вибрациите секнаха, но в тази секунда Пауъл чу глухия задавен пукот на разпадаща се плът. Чърч също го чу и започна да крещи.

Тихо, Джери! Потрай малко. Дръж се!

Ч-чу ли го? ЧУ ЛИ ГО?

Чух. Но опасността още не е минала. Дръж се!

Вратата на заложената къща се откряна леко. Появи се тънък лъч светлина и зашари по пода. Откри голямата сиво-червена локва от човешка плът, кръв и кости, задържа се върху нея в продължение на три секунди, после угасна.

Вратата се затвори.

Готово, Джери. Пак си мислят, че съм убит. Сега вече можеш да изпадаш в истерия.

– Не мога да сляза, Пауъл. Не мога да стъпя върху...

– Не те обвинявам.

Пауъл се задържа с едната ръка, хвана Чърч с другата и го люшпа към тезгяха. Чърч се стовари върху него и се разтрепера. Пауъл го последва, с мъка удържайки гаденето си.

Наистина ли смяташ, че това беше един от убийците на Куизард?

Сигурен съм. Разполага с група наемни убийци психопати. Щом арестуваме едните и ги пратим в „Кингстън“, Куизард си набавя нови. Наркотиците ги водят при него.

Но от тебе какво искат? Аз...

Време е да поумнееш, Джери. Те работят за Бен. Бен се е паникьосал.

Бен? Бен Райх? Но това стана в моя магазин. Можеш да бъда тук.

Ти беше тук. Според теб това имаше ли значение?

Райх не може да иска смъртта ми. Той...

Наистина ли? – Появи се образ на ухилена котка.

Чърч пое дълбоко дъх. Изведнъж избухна:

– Кучият му син! Проклетият му кучи син!

– Не бива да говориш така, Джери. Райх се бори за живота си. Не можеш да искаш от него да пипа прекалено внимателно.

– Е добре, аз също се боря и това копеле ми помогна да взема

решение. Пригответи се, Пауъл. Аз се откривам. Всичко, което знам, е на твое разположение.

* * *

След като приключи с Чърч и напусна управлението оставяйки зад себе си кошмара с Тейт, Пауъл беше благодарен, че вижда русокосата палавница в своя дом. С черен молив в дясната си ръка и червен в лявата, Барбара Д'Кортни драскаше енергично по стените, стиснала език между зъбите и присвила тъмните си очи от напрежение.

– Баба! – възкликна той с престорено изненадан глас. – Какво правиш?

– Лисувам калтинки – изфъфли тя. – Хубави калтинки за тата.

– Благодаря ти, миличко – каза той. – Това е чудесна идея. Ела сега да седнеш при тата.

– Не – каза тя и продължи да драска.

– Нали си мойто момиче?

– Да.

– Нали мойто момиче винаги прави това, което тата й каже?

Тя се замисли малко.

– Да – отговори тя, пхна цветните моливи в джоба си, настани се до него на дивана и мушна мръсните си лапички в ръцете му.

– Наистина, Барбара – измърмори Пауъл. – Това фъфлене започва да ме безпокои. Чудя се дали зъбите ти не се нуждаят от скоба?

Това беше само наполовина шега. Понякога наистина забравяше, че до него седи истинска жена. Загледа се в дълбоките тъмни очи, сияещи с блясъка на празна кристална чаша, която очаква да бъде напълнена с вино.

Премина бавно през лишените от съдържание нива на съзнанието и стигна до разбуненото предсъзнание, над което тегнеха мрачни облаци като огромна тъмна мъглявина в небесата. Зад облаците се показва плахлъч светлина, самотен и по детски безпомощен, и станал му толкова скъп. Но сега, докато се промъкват все по-надолу, този светъл лъч напомняше далечното сияние на звезда, която грее с горещата яркост на свръхнова.

Здравей, Барбара. Изглежда, че...

В отговор получи такъв изблик на емоции, че се принуди да се върне назад.

– Хей, Мери – провикна се той. – Ела бързо!

Мери Нойс дотърча от кухнята.

– Проблеми ли имаш пак?
– Още не. Но скоро може и да имам. Нашата пациентка се оправя.
– Не съм забелязала някаква промяна.
– Ела да надзърнеш заедно с мен. Тя установи контакт със своето То. На възможно най-ниското ниво. Малко остана мозъкът ми да направи късо.

– Какво ти трябва? Компаньонка ли? Която да варди тайните на невинните й момичешки страсти?

– Шегуваш ли се. Аз съм този, когото трябва да вардиш. Ела и ме хвани за ръката.

– И с двете си ръце държиш нейните.

– Нямах предвид буквално. – Пауъл погледна смутено спокойното кукленско лице пред себе си и студените отпуснати ръце в неговите. – Да започваме.

Отново заслиза по черните коридори към разположената в дълбините огнена яма, която се намираще в момичето... която се намира във всеки човек... и която е предвечният източник на психическата енергия – безразсъдна, неумолима, вечно клокочеща от несекващия порив към удовлетворение. Усещаше как Мери Нойс мислено пристъпва на пръсти след него. Спря се на безопасно разстояние.

Здравей, Барбара.

– Махай се!

Тук е твоят призрачен спътник.

Блъсна го вълна от омраза.

Помниш ли ме?

Омразата потъна в огъня и на нейно място се надигна вълна от горещо желание.

Бягай, докато е време, Линк. Ако се оставиш да те увлече този сладостно-томителен вихър, с тебе е свършено.

Искам да откроя нещо.

Нищо не можеш да откриеш, освен болезнена любов и болезнена омраза.

Искам да разбере отношенията с баща й. Искам да разбере защо е изпитвал чувство за вина към нея.

Добре, аз излизам.

Огнената глъбина отново избълва жар. Мери избяга.

Пауъл се повъртя колебливо около ръба на ямата, опипващ, проучващ, преценяващ. Приличаше на електротехник, който внимателно докосва краищата на оголените жици, за да разбере коя от тях е

безопасната нула. До него избухна ослепителна светкавица. Докосна я и зашеметен направи крачка встрани, и усети, как инстинктът му за самосъхранение го обгръща с предпазното си наметало. Отпусна се, позволи да бъде завлечен надолу към вихъра от асоциации и започна да систематизира. С мъка опази основните си критерии, които се разпадаха в този хаос от енергия.

Тук бяха соматичните послания, които подклаждаха огъня: клетъчните реакции, предизвикани от неизброимите, милиарди органически позиви, приглушеното жужене на мускулните тонове, сетивните подмолни течения, кръвообращението, променливите суперхетеродинни сигнали на кръвната рН... всичко това вреше и кипеше в балансираната схема, оформяща психиката на момичето. Непрестанното включване и изключване на невронните вериги бе съпроводено от нестроен пукот, който допълваше този хор със сложните си ритми. Променящите се кухини бяха изпълнени с фрагментарни образи, полусимволи, откъслечни отпратки... Йонизираните зародиши на мисълта.

Пауъл долови частица от образа на експлозивна съгласна, проследи го до буквата П... до сетивната асоциация с целувка, след това по обиколен път стигна до смукателния рефлекс на бебето при сучене... до най-ранния детски спомен... за нейната майка? Не. За дойката. Имаше напластени родителски асоциации... Отрицание. Зачеркване на Майката... Пауъл избягна избухналия по асоциация детски гняв и обида, Синдрома на сирака. Отново тръгна от П и потърси някаква връзка с па... Папа... Татко.

Изведнъж се оказа лице в лице със себе си.

Взря се в образа, олюля се на ръба на умопомрачението, после панически се върна към здравия разум.

Кой си ти, по дяволите?

Образът се усмихна чаровно и изчезна.

П... Па... Папа... Татко. Гореща-любов-и-привързаност-асоциирана-с-с... Пак се озова лице в лице със своя образ. Този път беше гол, силен; контурите му бяха очертани с ореол от любов и желание. Ръцете бяха протегнати напред.

Изчезвай. Объркваш ме.

Образът изчезна.

По дяволите! Нима се е влюбила в мен?

– Здравей, призрак.

Появи се нейният собствен автопортрет, покъртително окарикатурен, русата коса на масури, тъмните очи като петна, прекрасната ѝ

фигура станала плоска и отблъскваща... Избледня и се изгуби, и внезапно пред него се изправи образът на Пауъл – Премогъщия – Покровителя – Пастрока, устремен, опустошителен. Задържа го, вкопчи се в него. Задната част на главата представляваше лицето на Д'Кортни. Пое след подобния на Янус образ, проследи ярката дияра от двойки и чифтове, свързвания и раздвоения, докато стигна до... Райх? Невъзм... Да, Бен Райх и карикатурния образ на Барбара, един до друг и свързани като симски близнаци, брат и сестра от кръста нагоре, а краката им, разделени, се мятаха и преплитаха. Б + Б. Б и Б. Барбара и Бен. С наполовина обща кръв. Наполовина...

Линк!

Далечен зов. Отнякъде.

Линкълн!

Можеше да почака една секунда. Този невероятен образ на Райх трябваше да...

Линкълн Пауъл! Насам, глупако!

Мери?

Едва те намерих.

Излизам след малко.

Линк, това е третият ми опит да те открия. Ако не излезеш веднага, с тебе е свършено.

Третият ли?

През последните три часа. Моля те, Линк... Докато все още имам сили.

Покори се и се помъкна нагоре. Но не знаеше къде е горе. Предвечният, необхватен хаос бучеше около него. Появи се образът на Барбара Д'Кортни, този път като пародия на сирената прелъстителка.

– Здравей, призрак.

Линкълн, за бога!

Испаднал за момент в паника, той се зашура насам-натам, но опитът му на надзъртач скоро си каза думата. Задейства се системата за автоматично изтегляне. Барьерите започнаха да падат една след друга; и всяка една беше крачка назад към светлината. По средата на пътя си нагоре усети, че Мери е до него. Тя остана с него до момента, в който отново беше в своята всекидневна, седнал до Барбара, стиснал ръцете ѝ в своите. Пусна ги, сякаш бяха нагорещено желязо.

Мери, открих невероятна връзка с Бен Райх. Някакво странно родство, което...

Мери държеше мокра кърпа. Удари го през лицето с нея. Усети се,

че трепери.

Проблемът е в това, че... Да се опитаеш да се справиш сред отломъците на най-дълбоките инстинкти е все едно да правиш качествен анализ в центъра на Слънцето...

Последва нов удар с кърпата.

Не работиш с прости вещества, а с йонизирани частици... – Избягна кърпата и се вторачи в Барбара. – За бога, Мери, струва ми се, че това бедно дете е влюбено в мен.

Появи се образът на намигваща гургулица.

Няма шега. Все себе си срещаш там долу. Аз...

Ами ти?

Какво аз?

– Защо мислиш, че отказа да я пратиш в болницата „Кингстън“? – каза тя, – Защо мислиш, че по два пъти на ден надзърташ в нея, откакто я доведе тук? Защо ти беше нужно да има компаньонка? Ще ти кажа, мистър Пауъл...

– Какво ще ми кажеш?

– Ти си влюбен в нея. Влюбен си в нея от момента, в който я намери при Чука Фруд.

– Мери!

Тя го жегна с образа на Барбара Д'Кортни редом с неговия и с онова, което бе надзърнала преди няколко дни... Онова, което тогава я накара да пребледнее от ревност и яд. Пауъл разбра, че това е вярно.

Мери, скъпа...

– Остави ме мен. Какво те интересувам аз. Ти си влюбен в нея, а тя дори не е еспер. Дори не е нормална. В каква част от нея си влюбен? В лицето й? В подсъзнанието? Ами останалите деветдесет процента? Ще ги обичаш ли, когато ги откриеш? Върви по дяволите! Защо ли не те оставих да се ровиш в мозъка й, докато пукнеш?

Обърна се и заплака.

Мери, за бога...

– Млъкни! – каза тя, хълцайки. – Млъкни, по дяволите! Аз... Има съобщение за теб. От управлението. Веднага трябва да тръгваш за Спейсланд. Бен Райх е там, но са изгубили следите му. Имат нужда от теб. Всички имат нужда от теб. Тъй че какво право имам да се оплаквам?

12.

Бяха минали десет години, откакто Пауъл посети Спейсланд за последен път. Сега седеше в полицейския катер, който го взе от луксозния кораб „Холидей куин“, и докато се спускаха, се загледа през илюминатора надолу към блесналия в светлини Спейсланд, който приличаше на пъстра покривка, извезана със злато и сребро. И сега се усмихна на неизменната картина, която изникваше във въображението му всеки път, когато виждаше това курортно селище в космоса. Представяше си как пълен кораб с изследователи от далечна галактика случайно попадат на Спейсланд и странните същества, сериозни и прилежни, започват да го изучават. Всеки път се опитваше да отгатне какво ли биха написали в докладите си и все не можеше.

– Това е работа за Лъжливото овчарче – промърмори той.

Началото на Спейсланд било поставено преди няколко поколения върху една плоска като тепсия астероидна скала с диаметър около половин миля. Един маниак на тема здравословен начин на живот издигнал над плоската скала прозрачен полусферичен похлупак, инсталирал генератор на атмосфера и основал колония. По-късно Спейсланд се превърнал в безформено космическо плато, простиращо се на стотици мили. Всеки следващ предприемач просто прикачвал някоя и друга миля към скалата, издигал своя собствена прозрачна полусфера и започвал бизнес. Докато инженерите се наканят да препоръчат на Спейсланд сферичната форма като по-ефикасна и икономична, станало твърде късно за каквато и да е промяна. Платото продължаваше да расте надлъж и нашир.

Докато катерът завиваше, Спейсланд попадна под косите лъчи на слънцето и Пауъл обхвана с поглед стотиците полукълба, блещукащи на фона на синьо-черното космическо пространство, подобно на множество сапунени мехурчета върху разграфена на квадрати маса. Първата колония – здравен център, сега се намираще точно в центъра и все още продължаваше да функционира. Останалите представляваха хотели, увеселителни заведения, курортни комплекси, частни клиники и дори едно гробище. Откъм страната на Юпитер се издигаше огромната, с размери от петдесет мили полусфера, която служеше за покрив на Природния резерват на Спейсланд, който предлагаше повече естествена история и повече климатично разнообразие на квадратна миля от коя да е

естествена планета.

– Докладвайте – каза Пауъл.

Полицейският сержант преглътна с мъка.

– Действахме според инструкциите – каза той. – Рунтавата опашка се залепи за Хасъп. Фината тръгна след него. Първия го подвежда момичето на Райх...

– Значи такава била работата, а?

– Ами да. Една малка хубавица на име Дъфи Уиганд.

– Проклятие! – Пауъл се изпъна като струна. Сержантът го изгледа учудено. – Та аз самият я разпитвах. Изобщо... – Овлadia се. – Изглежда, и аз съм оплескал работата. Да ни е за урок. Когато човек срещне красиво момиче... – Поклати глава.

– Ами, както ви казах – продължи сержантът, – тя подвежда Рунтавия и тъкмо когато се намесва Финия, Райх отлита за Спейсланд с гръм и трясък.

– Тоест?

– Тръгва с частната си яхта. Катастрофира в открития космос и едва успява да извика бърза помощ. Има един убит. Трима са ранени, включително Райх. Предната част на яхтата е цялата смачкана. Някое парче от разрушен кораб или случаен метеорит. Откарват Райх в болницата, където си мислим, че ще остане известно време. Докато се обърнем, и Райх е изчезнал. Хасъп също. Грабвам един преводач еспер и тръгвам да го търся на четири езика. Никаква следа.

– А багажът на Хасъп?

– И той е изчезнал.

– По дяволите! Трябва да пипнем Хасъп и нещата му. Те са нашият мотив. Хасъп е шефът на шифровъчния отдел на „Монарх“. Трябва ни заради онова последно послание, което Райх е изпратил на Д'Кортни, и неговия отговор...

– Понеделника преди убийството?

– Да. Най-вероятно тази размяна на послания е предизвикала убийството. Възможно е също Хасъп да носи със себе си финансовата документация на Райх. Може би с нея ще можем да покажем на съда защо Райх е имал чудесен мотив да убие Д'Кортни.

– Какъв например?

– В „Монарх“ се говори, че Д'Кортни е бил притиснал Райх до стената.

– А известни ли са начинът и обстоятелствата?

– И да, и не. Накарах Джери Чърч да се открехне и измъкнах

всичко от него, но то се оказва доста деликатна работа. Можем да докажем, че Райх е имал възможността да го извърши. Но това би имало смисъл само ако докажем и другите два аспекта. Можем да посочим и начина на извършване на убийството. Но и това би имало смисъл, ако докажем другите два аспекта. Същото се отнася и за мотива на Райх. Те са като трите кола на вигвама – всеки от тях се крепи на останалите два. Поединично не вършат никаква работа. Такова е мнението на Стария Моз. Затова имаме нужда от Хасъп.

– Мога да се закълна, че не са напускали Спейсланд. За тая работа поне ме бива.

– Не обесвайте нос само защото Райх ви е надхитрил. Много народ е надхитрял. Включително и мен.

Сержантът поклати глава мрачно.

– Веднага започвам да надзъртам из Спейсланд за Райх и Хасъп – заяви Пауъл, когато катерът се спусна плавно към херметическия люк, – но първо искам да проверя едно мое подозрение. Покажете ми трупа.

– Какъв труп?

– От катастрофата на Райх.

В полицейската морга, положен върху въздушна възглавница в хладилната камера, трупът представляваше обезобразена фигура с мъртешки бяла кожа и огненочервена брада.

– Аха – измърмори Пауъл. – Кено Куизард.

– Познавате ли го?

– Един негодник. Работеше за Райх, но стана прекалено опасен, за да му е полезен. Хващате ли се на бас, че онази катастрофа е прикритие за едно убийство?

– Дявол да го вземе! – избухна полицаят. – Онези двама наистина бяха сериозно ранени. Признавам, че Райх може и да е симулирал. Но яхтата беше смачкана и онези двамата...

– Добре, ранени са. И яхтата е смачкана. И какво от това? Устата на Куизард е завинаги затворена и Райх може да се чувства малко по-спокоен. Райх с нагласил тази работа. Никога няма да го докажем, но ако открием Хасъп, няма и да е нужно. Това ще е достатъчно, за да изпратим нашия приятел Райх на Унищожение.

* * *

Облечен в моден, боядисан със спрей спортен екип (тази година беше модерно спортните дрехи да бъдат пръскани с боя), Пауъл започна светкавичната си обиколка на полукълбата... Хотел „Виктория“,

„Спорт“, „Чар“, „От къщи в къщи“, „Новият Вавилон“, хотел „Марс“ (много шик), хотел „Венера“ (много съмнителен) и още десетки други... Пауъл завързваше разговори с непознати, описваше скъпите си стари приятели на половин дузина езици, надзърташе леко, преди да отговорят, за да се увери, че правилно са схванали описанието на Райх и Хасъп, и неизменно получаваше отрицателен отговор. Винаги отрицателен.

С надзъртачите беше лесно... а те бяха много на Спейсланд, по работа и на почивка... но отговорът винаги беше отрицателен.

Религиозен събор в Солар Раймс... стотици пеещи, коленичили поклонници, участващи в някакъв лудешки ритуал по случай лятното слънцестоене. Отрицателен отговор. Регата в „От къщи на Марс“... Малки и големи платноходки, подскачащи по водата като плоски камъчета. Отрицателен отговор. Центърът по пластична хирургия... стотици бинтовани лица и тела. Отрицателен отговор. Състезание по поло с безмоторни самолети. Отрицателен отговор. Горещи серни извори. Бели серни извори. Черни серни извори. Извори без сяр... Отрицателни отговори.

Обезверен и потиснат, Пауъл се отби в гробището „Слънчев ден“. Гробището приличаше на английска градина – настлани с плочи алеи, дъбове, ясени, брястове и мънички, покрити със зелена трева гробове. В стратегически разположени беседки струнни квартети от костюмирани работи усърдно произвеждаха приглушена музика. Пауъл започна да се усмихва.

В центъра на гробището се издигаше точно копие на катедралата „Нотр Дам“ с грижливо изписан надпис:

„Малката църква в долчинката“. От устата на едно от чудовищата водоливници по кулата ехтеше сладникав глас: СТАНЕТЕ СВИДЕТЕЛИ НА ДРАМАТИЧНИТЕ МОМЕНТИ В ЖИВОТА НА БОГОВЕТЕ, ПРЕДСТАВЕНИ ОТ ЖИВИ РОБОТИ В „МАЛКАТА ЦЪРКВА В ДОЛЧИНКАТА“. МОЙСЕЙ НА СИНАЙСКАТА ПЛАНИНА, РАЗПЯТИЕТО НА ХРИСТОС, МОХАМЕД И ПЛАНИНАТА, ЛАО ДЗЪ И ЛУНАТА, ОТКРОВЕНИЕТО НА МЕРИ БЕЙКЪР ЕДИ, ВЪЗНЕСЕНИЕТО НА БОГ БУДА, ОТКРИВАНЕТО НА ИСТИНСКИЯ И ЕДИНСТВЕН БОГ ГАЛАКТИКА... Малка пауза и после малко по-делово: ПОРАДИ СВЯТИЯ ХАРАКТЕР НА ПРЕДСТАВЛЕНИЕТО ВХОДЪТ Е С БИЛЕТИ. БИЛЕТИ МОГАТ ДА СЕ ЗАКУПЯТ ОТ УПРАВИТЕЛЯ. Малка пауза и един друг, обидено-умолителен глас продължи: ВНИМАНИЕ! ВНИМАНИЕ! КЪМ

ВСИЧКИ БОГОМОЛЦИ. НИКАКВИ ШУМНИ РАЗГОВОРИ И СМЯХ... АКО ОБИЧАТЕ! Прищракване и друго чудовище водоливник проговори на друг език. Пауъл избухна в смях.

– Би трябвало да се засрамите от себе си – каза едно момиче зад него.

Без да се обръща, Пауъл отговори:

– Извинявам се. „Никакви шумни разговори и смях.“ Но не мислите ли, че това е най-нелепата...

Изведнъж психичната схема му се стори позната и той се обърна рязко. Беше лице в лице с Дъфи Уиганд.

– Ха, Дъфи! – каза той.

Начумереното ѝ лице придоби объркан вид, след това цъфна в усмивка.

– Мистър Пауъл! – възкликна тя. – Симпатичният полицаи. Все още ми дължите един танц.

– Дълга ви едно извинение – отвърна Пауъл.

– Чудесно! Тъкмо ще си попълня колекцията. А по какъв повод?

– Че ви подцених.

– С мен все така се получава. – Хвана го под ръка и го поведе по пътеката. – Кажете ми как здравият разум най-сетне възтържествува. Зървате ме пак и изведнъж...?

– Разбрах, че сте най-умната сред всички, които работят за Бен Райх.

– Истина е, че съм умна. Истина е и че съм изпълнявала някоя и друга поръчка на Бен... но в комплимента ви сякаш долавям някакви дълбоки, мрачни полутонове. Каква е причината?

– Опашката на Хасъп.

– Малко повече яснота в началните тактове, ако обичате.

– Отмъкнахте ни опашката, Дъфи. Моите поздравления.

– Аха! Хасъп е любимото ви конче. Като жребче при злополука е загубило най-славната от всички конски прелести. Снабдили сте го с изкуствена, която...

– Не се правете на глупачка, Дъфи. Това няма да ви помогне.

– В такъв случай, умнико, бихте ли заговорили на разбираем език?
– Нахаканото ѝ личице се вдигна към него, полусериозно, полушеговито. – За какво, по дяволите, става дума?

– Добре, ще обясня. Пуснахме опашка след Хасъп. Опашка наричаме детектива, шпионина, тайния агент, на когото е възложено да следи и наблюдава заподозряно лице...

– Това ясно. А какво е Хасъп?

– Служител на Бен Райх. Шефът на шифровъчния му отдел.

– И какво съм сторила на вашия агент?

– Следвайки инструкциите на Бен Райх, вие сте го очаровали, запленени, превърнали сте го в нарушител на служебните задължения, от сутрин до вечер, ден след ден сте го държали на пианото и...

– Един момент! – прекъсна го Дъфи. – Този го зная. Малкият безделник. Нека изясним този въпрос. Той ченге ли е бил?

– Хайде сега, Дъфи, ако...

– Попитах ви нещо.

– Да, ченге е.

– И е следял този Хасъп?

– Да.

– Хасъп... Един такъв блед? С пепелява коса? Пепеляво-сини очи?

Пауъл кимна.

– Ах, какъв мръсник – изсъска Дъфи. – Гаден, подъл мръсник! – След това се нахвърли гневно върху Пауъл. – Значи си мислите, че съм от онези, които му вършат мръсната работа, така ли? А сега ме чуите, надзъртач такъв! Райх ме помоли за една услуга. Каза ми, че тук има един човек, който работи върху интересен музикален код. Искаше да го чуя. Откъде, по дяволите, можех да зная, че това е вашият глупак? Откъде можех да зная, че вашият глупак се прави на музикант?

Пауъл се загледа в нея.

– Да не би да твърдите, че Райх ви е подвел?

– Че какво друго? – На свой ред и тя го изгледа предизвикателно. – Хайде, надзъртайте. Ако Райх не беше в Резервата, можехте да надзърнете и в този коварен...

– Спрете! – Пауъл я прекъсна рязко. Мина бързо край бариерите пред съзнанието ѝ и в продължение на десет секунди прецизно и изчерпателно надзърта в нея. После се обърна и започна да тича.

– Хей! – извика Дъфи. – Какво отсъдихте?

– Медал за честност – отвърна Пауъл през рамо. – Ще ви го закача веднага щом докарам един човек жив и здрав.

– Не искам един човек. Искам вас.

– В това е проблемът ви, Дъфи. Вие искате всекиго.

– Когооооо?

– Все-ки-го.

НИКАКВИ ШУМНИ РАЗГОВОРИ И СМЯХ... АКО ОБИЧАТЕ!

* * *

Пауъл намери своя полицейски сержант в спейсландския театър „Глобус“, където една великолепна артистка еспер вълнуваше хилядите зрители с прочувственото си изпълнение – изпълнение, което разчиташе както на телепатичната ѝ чувствителност към отзвуката от залата, така и на изящната ѝ сценична техника. Полицаят, безразличен към обаянието на звездата, изучаваше мрачно залата, лице по лице. Пауъл го хвана за ръката и го изведе навън.

– Той е в Резервата – каза му Пауъл. – Взел е Хасъп със себе си. И багажа на Хасъп. Идеалното алиби. Разстроен е от катастрофата и се нуждае от почивка. И от компания. Има преднина от осем часа.

– В Резервата значи – умисли се сержантът. – Две хиляди и петстотин квадратни мили с повече проклетни животни, география и климати, отколкото човек може да види и в три живота.

– Да се обзаложим ли, че Хасъп ще загине при нещастен случай, ако вече не е?

– Не, нямам никакви шансове да спечеля.

– Ако искаме да измъкнем Хасъп, трябва веднага да вземем един хеликоптер и да тръгваме да го дирим.

– Тъ-ъ. В Резервата не се допускат никакви транспортни средства.

– Но това е извънреден случай. Хасъп е абсолютно необходим на Стария Моз.

– Ами тогава нека онази проклетата машина се оправи с управата на Спейсланд. Би могъл да получиш специално разрешение след около три-четири седмици.

– Дотогава Хасъп ще е вече мъртъв и погребан. А не можем ли да вземем радар или сонар? Ако открием схемата на Хасъп и...

– Тъ-ъ. Забранено е внасянето в Резервата на всякакви технически средства, с изключение на фотоапарати.

– Що за Резерват е това, по дяволите?

– Стопроцентова девствена природа за любителите мании. Оти-ваш на своя собствена отговорност. Опасностите придават пикантност на пътуването. Ясна ли е картината? Бориш се със стихииите. Бориш се с дивите животни. Чувстваш се първичен и освежен. Така твърдят рекламните.

– И какво се прави там? Търкат се две сухи пръчки ли?

– Естествено. Ходиш пеша. Сам си мъкнеш храната. Имаш само една Защитна преграда, за да не те изядат мечките... Ако ти трябва огън,

сам си го кладеш. Ако искаш да ловуваш, сам си правиш оръжията. Ако искаш да ловиш риба, пак така. Човекът срещу природата. И те карат да подпишеш, че няма да имаш никакви претенции, ако природата спечели.

– Тогава как ще намерим Хасъп?

– Подписваме такъв документ и отиваме да го търсим.

– Ние двамата? Да обходим две хиляди и петстотин квадратни метра? Колко души от вашите хора можете да отделите?

– Може би десетина?

– Което прави двеста и петдесет квадратни мили на полицаи. Невъзможно.

– А може пък и да убедите управата... Не. Дори и да успеете, изключено е да ги съберем на съвещание за по-малко от седмица. Чакайте малко! Не бихте ли могли да ги съберете чрез надзъртане? Да излъчите светкавични съобщения или нещо подобно? Вие надзъртачите какво правите в такива случаи?

– Можем да открием даден човек, но не можем да му предадем нещо, ако не е надзъртач, така че... Хей! Че това е идея!

– Кое?

– Човек техническо средство ли е?

– Не е.

– Продукт на цивилизацията ли е?

– Напоследък и това не е.

– Тогава веднага се заемам да попълня екипа и отивам в Резервата със собствена радарна система.

* * *

В резултат на това един виден адвокат изведнъж бе обзет от непреодолимо влечение към природата наред деликатните преговори по сключването на важен договор в една от луксозните зали за конференции на Спейсланд. Същото влечение към природата изпита и секретарят на известен писател, един съдия по семейни дела, един експерт, който провеждаше беседа с кандидати за работа в Асоциацията на сдружените хотели, един промишлен дизайнер, един специалист по научна организация на труда, председателят на комисията по жалбите към Конфедерацията на обединените синдикати, директорът на Центъра по кибернетика на Титан, председателят на Комитета по политическа психология, двама министри от кабинета, петима лидери на парламентарни групи и десетки други еспери, пристигнали на Спейсланд по работа или на

почивка.

Един след друг те преминаха през главния вход на Резервата, изпълнени с ваканционно настроение и екипирани кой как може. Онези, които бяха известени от по-рано, носеха здраво туристическо облекло. Други не; и слисаните служители от охраната, проверяващи багажа за забранени вещи, видяха да влиза и един луд в церемониални дипломатически одежди и раница на гърба. Но всички любители на природата носеха подробни карти на Резервата, внимателно разграфени на зони и сектори.

Движейки се бързо, те се пръснаха и устремно навлязоха в миниатюрния континент с всички видове климатични и географски пояси. Телепатичният канал прашеше от коментарите и информацияте, които се носеха нагоре-надолу по мрежата от живи радари, в която Пауъл заемаше централно място.

Хей. Не е честно. Право пред мен е цяла планина.

Тук вали сняг. Истинска в-в-виелица.

Блата и (уф) комари в моя сектор.

Внимание. Пред мен има група, Линк. Сектор 21.

Дай картина.

Предавам...

Съжалявам. Не са те.

Група отпред, Линк. Сектор 9.

Да видим картината.

Предавам...

Не. Не са те.

Група отпред, Линк. Сектор 17.

Дай картина.

Хей! Това е мечка, дявол да я вземе!

Не бягай! Води преговори!

Група отпред, Линк. Сектор 12.

Дай картина.

Предавам...

Не са те.

AAAAAAA-пчууу!

Това виелицата ли е?

Не. Аз в ролята на гръмотевица.

Група отпред, Линк. Сектор 41.

Дай картина.

Предавам.

Не са те.

Как да се оправя с тази палма?

Хващате се с ръце и крака и драпате нагоре.

Но аз искам да сляза.

Как изобщо се качихте, ваше благородие?

Не зная. Един лос ми помогна.

Група отпред, Линк. Сектор 37.

Да видим картината.

Предавам.

Не са те.

Група отпред, Линк. Сектор 60.

Давай.

Ето картината...

Изпревари ги.

Докога ще бием път?

Те имат минимум осем часа преднина.

Не. Внасям корекция, надзъртачи. Тръгнали са осем часа преди нас, но може и да нямат осем часа преднина.

Какво значи това, Линк?

Възможно е Райх да не е тръгнал право напред. Може би е обикалял, докато намери удобно място близо до главния вход.

Удобно за какво?

За убийство.

Извинете, как мога да убедя една голяма котка да не ме изяде?

Използвайте политическа психология.

Използвайте Защитната преграда, господин Председател.

Група отпред, Линк. Сектор 1.

Дайте картина, господин директор.

Предавам.

Отминете ги, сър. Това са Райх и Хасъп.

КАКВО!

Запазете спокойствие. Нищо не трябва да заподозрат. Просто ги отминете и когато сте извън ползрението им, завийте към Сектор 2. Всички да се върнат при главния вход и да се прибират вкъщи. Приемете моите благодарности. Отсега нататък ще действам сам.

Нека участваме в залавянето, Линк.

Не може. Тук е нужна хитрост. Райх не трябва да разбере, че отличам Хасъп. Всичко трябва да изглежда логично, естествено и извън всякакво съмнение. Идеалната кражба.

Тъкмо работа за теб.

Кой открадна времето, Пауъл?

Заминаващите надзъртачи бяха опарени от горещината на неговото изчервяване.

Въпросната квадратна миля от Резервата представляваше влажна, мочурлива, гъсто обрасла джунгла. Когато се стъмни, Пауъл започна бавно да се промъква към светлината на лагерния огън, който Райх бе наклал на една поляна на брега на малко езеро. Водата беше пълна с хипопотами и крокодили. Дърветата и цялата местност гъмжаха от живот. Изобщо тази малка джунгла с неподправената си първобитност правеше чест на еколозите от Резервата, които бяха способни да сглобят и балансираят природата на върха на една игла. И в чест на тази природа Защитната преграда на Райх работеше с пълна мощност.

Пауъл чуваше воя на комарите, които се удряха в преградата отвън, и неравномерното барабанене на по-големите насекоми, блъскащи се в невидимата стена. Пауъл не можеше да рискува да използва своята. Преградите издаваха леко бръмчене, а Райх имаше остър слух. Придвижи се малко напред и надзърна.

Хасъп беше спокоен, отпуснат, малко горд от близостта си със своя могъщ шеф, малко замаян от мисълта, че в кутията му за филми е съдбата на Бен Райх. Райх, който трескаво майстореше груб, мощен лък, обмисляше нещастния случай, който щеше да елиминира Хасъп. Именно този лък и колчанът с островърхи стрели до Райх бяха погълнали осемчасовата преднина пред Пауъл. Не можеш да убиеш човек при нещастен случай по време на лов, ако не отидеш на лов.

Пауъл се надигна на колене и запълзя напред, насочил сетивата си изцяло към възприятията на Райх. Отново замръзна на място, когато в главата на Райх прозвуча сигналът ТРЕВОГА. Райх скочи на крака с готовия за стрелба лък и се взря в тъмнината.

- Какво има, Бен? – измърмори Хасъп.
- Не зная. Има нещо.
- По дяволите. Преградата нали работи?
- Все забравям.

Райх клекна и хвърли още дърва в огъня. Но той съвсем не бе забравил преградата. Бдителният инстинкт на убица му бе отправил предупреждение, мъгляво, но настойчиво... И Пауъл не можеше да не се възхити на невероятно сложния механизъм за самосъхранение, заложен в човешкия мозък. Отново надзърна в Райх. Несъзнателно бе започнал да си тананика блокиращата песничка, която свързваше с моментите на

напрежение: *Дай зор с този тензор. Дай зор с този тензор. Че настава страх и ужас, и задава се раздор.* Зад нея цареше нервна възбуда: растяща решимост да убие бързо... да убие безмилостно... да унищожи сега, а после да подреди следите и доказателствата...

Когато Райх – старателно избягвайки погледа на Хасъп, насочи цялото си внимание към туптящото сърце, което бе неговата цел – посегна към лъка, Пауъл се втурна бързо напред. Но едва направил няколко крачки, сигналът ТРЕВОГА отново прозвуча в съзнанието на Райх и едрият мъж скочи на крака. Този път грабна една горяща главня от огъня и я запрати в мрака, към мястото, където се криеше Пауъл. Всичко стана толкова бързо, че Пауъл не успя да предусети действията му. И щеше да бъде напълно осветен, ако Райх не бе забравил за преградата. Пламтящата главня се удари в нея и падна на земята.

– По дяволите! – извика Райх и се обърна рязко към Хасъп.

– Какво има, Бен?

В отговор Райх издърпа стрелата до мекото на ухото си и насочи върха ѝ към тялото на Хасъп. Хасъп се изправи бързо.

– Бен, внимавай! Целиш се в мен!

В момента, в който Райх пусна стрелата, Хасъп неочаквано скочи встрани.

– Бен! За бога... – Изведнъж Хасъп разбра намеренията му, обърна се и със задавен вик избяга от огъня, докато Райх гласеше втора стрела. В паническия си бяг Хасъп се блъсна в Защитната преграда и когато залитна назад, една стрела профуча край рамото му и се разби в невидимата стена.

– Бен! – изкрещя той.

– Копеле такова! – изръмжа Райх и сложи още една стрела.

Пауъл се хвърли напред и стигна до преградата. Не можеше да мине през нея. Вътре Хасъп пищеше и тичаше край отсрещната стена, докато Райх го дебнеше с наполовина опъната тегива и се готвеше за смъртоносния изстрел. Хасъп пак се удари в преградата, падна, запълзя, изправи се на краката си и се стрелна встрани като хваната натясно мишка. Райх го следваше неотстъпно.

– Господи! – измърмори Пауъл.

Направи крачка назад към тъмнината и трескаво започнала мисли. Письците на Хасъп бяха разбудили джунглата и се чуваше глух тътен и трополене. Включи се на телепатичния канал и започна да рови, търси, опипва. Не долови нищо освен сляп страх, сляпа злоба, сляп инстинкт около себе си. Хипопотамите, мокри и хлъзгави... крокодилите, глухи,

раздразнени, гладни... едни други животни, яростни като носорози, но два пъти по-големи... Четвърт миля по-нататък се обаждаха и слонове, лосове, огромни котки...

– Струва си да опитам – каза си Пауъл. – Трябва да пробия тази преграда. Друг начин няма.

Премести блокировките си към по-високите нива, изолира всичко с изключение на емоционалните сигнали и започна да предава: страх, страх, ужас, страх... – насочи сигналите към най-ниското, примитивно ниво... *Страх, Страх, Ужас, Страх... СТРАХ – БЯГСТВО – УЖАС – СТРАХ – БЯГСТВО – УЖАС – БЯГСТВО!*

Всички птици във всички гнезда се събудиха с вресък. Маймуните закрепяха в отговор и разтърсиха хиляди клони от внезапно обзелото ги желание за бягство. Откъм езерото се разнесе серия от бълбукащи избухвания, когато стадото хипопотами изплува от плитчините в съпък ужас. Джунглата се разтърси от оглушителния рев на слоновете и от тежкия тътен при паническото им бягство. Райх се ослуша и замръзна на място, забравил за Хасъп, който продължаваше да тича и да хленчи, и да пищи от единия край на преградата до другия.

Хипопотамите бяха първите, които се удариха в преградата в слепия си, лудешки бяг. Последваха ги крокодилите и подобните на носорози животни. Пристигнаха и слоновете. След това и лосовете, зебрите, антилопите... огромни, тежко тропачи стада. Историята на Резервата не познаваше подобно паническо бягство. А и производителите на Защитната преграда изобщо не бяха предвидили такова масово, стремително нападение. Преградата на Райх се строполи със звук, подобен на рязане на стъкло.

Хипопотамите стъпкаха огъня, разпиляха го и го угасиха. Пауъл се хвърли в тъмнината, сграбчи Хасъп за ръката и го повлече през поляната към струпания багаж. За малко не падна при сблъсъка с някакво диво животно, но продължи да стиска ръката на Хасъп и най-сетне откри скъпоценната кутийка с филма. В неистовия мрак Пауъл долови френетичните сигнали на бягащите животни. Успя да се измъкне от основния поток, като продължаваше да влачи Хасъп след себе си. Спря се зад дебелия ствол на едно бакаутово дърво, за да си поеме дъх и скрие кутийката в джоба си. Хасъп продължаваше да хълца. Пауъл усети присъствието на Райх на около стотина крачки, опрял гръб в един евкалипт, стиснал в треперещите си ръце лъка и стрелите. Беше объркан, вбесен, ужасен... но все още невредим. Пауъл особено държеше той да остане невредим до Унищожението. Откачи собствената си Защитна преграда и я

метна през поляната към жаравата, където Райх със сигурност щеше да я намери. След това се обърна и поведе вцепенения, покорен главен шифровчик към изхода.

13.

Делото на Райх беше готово да бъде представено в Областната прокуратура. Пауъл се надяваше, че е готово и за онова студено, цинично чудовище, жадно за факти и доказателства – Стария Моз.

Пауъл и сътрудниците му се събраха в кабинета на Моз. В средата беше поставена кръгла маса, върху която се издигаше прозрачен макет на основните помещения в Бомонт Хаус с миниатюрни андроидни фигури на главните действащи лица. В отдела за изработване на модели към лабораторията чудесно си бяха свършили работата и дори бяха придали характерни черти на главните актьори. Дребните фигурки на Райх, Тейт, Бомонт и останалите се движеха с характерната походка на своите прототипи. До масата беше струпана цялата документация, която сътрудниците бяха подготвили за машината.

Самият Стар Моз заемаше цялата кръгообразна стена на огромния кабинет. Многобройните му очи премигваха и проблясваха студено. Многобройните му памети бръмчаха и жужаха. Устата му – фунията на високоговорител – сякаш беше зяпнала от учудване пред човешката глупост. Ръцете му – клавишите на сложно пишещо устройство – бяха готови да изтракат най-логичното решение. Моз беше Мозаичният многофункционален компютър обвинител на Областната прокуратура, от чиято тежка дума зависеше подготовката, представянето и даването на ход на всяко полицейско дело.

– Засега няма да безпокоим Стария Моз – заяви Пауъл на областния прокурор. – Да хвърлим един поглед на моделите и да сверим хронологията на престъплението. Вашите хора разполагат с графици за последователността на събитията по време. Следете ги, докато куклите пресъздават действията. Ако откриете нещо, което нашия екип е пропуснал, отбележете си го и после ще го обсъдим.

Кимна към Де Сантис, изтерзания шеф на техническия отдел, който попита с напрегнат глас:

– Едно към едно?

– Ще дойде малко бързо. Направи го едно към две. Една втора забавено движение.

– Андроидите изглеждат неестествени при такава скорост – озъби се Де Сантис. – Губи се целият ефект. Трепахме се две седмици и сега...

– Няма нищо. По-късно ще им се възхищаваме.

Малко остана Де Сантис да се разбунтува, но се отказа и натисна един бутон. Моментално макетът светна и куклите се раздвижиха. Имаше и акустичен фон. Чуваше се откъслечна музика, смях, говор. В голямата зала на Бомонт Хаус пневматичната фигурка на Мария Бомонт бавно се изкачи на подиума с миниатюрна книга в ръка.

– Часът е 11,09 в този момент – каза Пауъл на прокурорския екип. – Следете часовника над макета. Синхронизиран е със забавеното движение.

Потънали в мълчание, хората от правния отдел изучаваха сцената и си водеха бележки, докато андроидите възпроизвеждаха събитията от фаталното събиране у Бомонт. Мария Бомонт пак прочете правилата на играта „Сардина“ от подиума в голямата зала на Бомонт Хаус. Светлините постепенно угаснаха. Бен Райх бавно прекоси голямата зала, мина през концертната зала, зави надясно, качи се по стълбите към картинната галерия, стигна до бронзовата врата, водеща към орхидеения апартамент, ослепи и зашемети телохранителите и после влезе в апартаментата.

И отново Райх се среща лице в лице с Д'Кортни, сграбчи го, измъкна от джоба си смъртоносния пистолет-кама и с острието отвори устата на Д'Кортни, докато старецът висеше в ръцете му слаб и безпомощен. И пак една врата в орхидеения апартамент се отвори рязко и се появи Барбара Д'Кортни в бял като скреж прозрачен халат. Райх се опита да я хване, тя избяга и изведнъж Райх пръсна тила на Д'Кортни, като стреля през устата му.

– Данните са от дъщерята на Д'Кортни – прошепна Пауъл. – Надзърнах в нея. Достоверни са.

Барбара Д'Кортни пропълзя до тялото на баща си, грабна пистолета и хукна навън, следвана от Райх. Той я преследва из тъмната къща, но я изгуби, когато тя избяга през главния вход на улицата. После Райх се среща с Тейт и двамата се отправиха към залата за прожекции, преструвайки се, че играят на „Сардина“. И накрая представлението приключи, като гостите се втурнаха нагоре към орхидеената стая, нахлуха вътре и се струпаха около миниатюрния труп. На това място фигурките замръзнаха в гротескна жива картина.

Настана дълга пауза, докато юристите асимилираха представлението.

– И така – каза Пауъл, – това е картината. Нека сега дадем данните на Моз, за да си каже мнението. Първо, обстоятелствата. Не можете да отречете, че играта на „Сардина“ е осигурила на Райх идеална възможност да извърши престъплението, нали?

– Откъде е знаел, че ще играят на „Сардина“? – измърмори областният прокурор.

– Райх е купил книгата и я е изпратил на Мария Бомонт. Сам си е осигурил играта на „Сардина“.

– Откъде е знаел, че тя ще предложи да я играят?

– Знаел е, че тя обича такива игри. „Сардина“ е била единствената игра с четливи правила в книгата.

– Не зная... – Прокурорът се почеса по главата. – Трудна работа е да убедиш Моз. Но нека чуем мнението му. Няма да ни навреди.

Вратата на кабинета се отвори с трясък и с маршова стъпка, сякаш бе начело на манифестация, влезе главният прокурор Краб.

– Префект Пауъл! – изговори Краб тържествено.

– Да, господин главен прокурор?

– До мен достигнаха сведения, сър, че се каните да заблудите онзи механичен мозък с цел да замесите моя добър приятел Бен Райх в гнусното и подло убийство на Крей Д'Кортни. Мистър Пауъл, това, което целите, е абсурдно. Бен Райх е един от най-изтъкнатите и уважавани граждани на тази страна. Освен това аз никога не съм одобрявал онзи механичен мозък. Избирателите са ви гласували доверие, за да използвате собствените си интелектуални способности, а не да робувате на някакъв...

Пауъл кимна към Бек, който започна да вкарва перфокартите с информацията в ухото на Моз.

– Напълно сте прав, господин главен прокурор. А сега – начина. Първи въпрос: Как е успял Райх да елиминира охраната, Де Сантис?

– И още нещо, господа... – продължи Краб.

– С йонизатор на родопсина – отговори веднага Де Сантис. Взе едно пластмасово топче и го подхвърли на Пауъл, който го показва на всички. – Разполагаме с емпиричната формула за производството му за компютъра, а също и с един опитен образец. Някой иска ли да го опита?

Областният прокурор очевидно нямаше желание.

– Не виждам смисъла. Моз сам може да прецени.

– И накрая, господа... – обобщи Краб.

– О, хайде по-смело – каза Де Сантис с дразнещо веселие. – Докато не видите с очите си, няма да ни повярвате. Изобщо не боли. Просто е продължение на шест или седем часа сте non compos mentis¹.

Пластмасовото топче между пръстите на Пауъл се счупи. Под носа

---

1. В безсъзнание, със загубен разсъдък (лат.). Б.пр.

на Краб избухна ярка синя светлина. Поразен наред речта си, главният прокурор се свлече като празен чувал. Пауъл се огледа ужасено.

– Боже господи! – извика той. – Какво направих! Това топче просто се стопи между пръстите ми! – Погледна към Де Сантис и заговори със строг глас. – Изработили сте прекалено тънка обвивка. Виж сега какво направи на главния прокурор Краб.

– Аз?

– Подайте информацията на Моз – каза областният прокурор със скован от съдржане глас. – Сигурен съм, че ще я приеме.

Разположиха тялото на главния прокурор в дълбоко, удобно кресло.

– А сега да видим по какъв начин е било извършено убийството – продължи Пауъл. – Наблюдавайте внимателно, господа. Ръката е побърза от окото. – Показа им един револвер, взет от музея на полицията. Извади патроните от гнездата им и изтръгна куршума от един от патроните. – Райх е направил същото с пистолета, даден му от Чърч преди убийството. Престорва се, че го прави безопасен. Фалшиво алиби.

– Защо фалшиво? Този пистолет е наистина безопасен. Това ли са показанията на Чърч?

– Да. Те са пред вас.

– Тогава няма смисъл да занимавате Моз с този въпрос. – Областният прокурор хвърли книгата с отвращение. – Нямаме необходимите доказателства.

– Напротив, имаме ги.

– Как може да се извърши убийство с гилза без куршум? А никъде не сте отбелязали, че Райх е заредил отново.

– Заредил е.

– Не е вярно – озъби се Де Сантис. – Не открийме куршум нито в раната, нито в стаята. Нищо не открийме.

– Открийме това, което ни трябваше. Но всичко ми се изясни, след като открий ключа към загадката.

– Никакъв ключ нямаше! – извика Де Сантис.

– Самият ти ми го посочи, Де Сантис. Онова парченце желатин от бонбони в устата на Д'Кортни. Сещаш ли се? А в стомаха му нямаше бонбони.

Де Сантис го изгледа злобно. Пауъл се ухили. Взе един капкомер и напълни с вода една желатинова капсулка. Напъха я в отвора на гилзата над заряда и постави гилзата в пистолета. Вдигна го, прицели се в едно малко дървено трупче на ръба на масата с макета и натисна спусъка. Чу

се тъп, глух изстрел и трупчето се пръсна на парчета.

– Бога ми... Това е номер! – възкликна областният прокурор. – В гилзата е имало и нещо друго освен вода.

Започна да разглежда парчетата дърво.

– Не, нищо друго нямаше. Със заряда на една гилза може да се изстреля унция вода. И то с достатъчна начална скорост, че да пробие задната част на черепа, ако се стреля през небцето. Ето защо е било необходимо Райх да стреля през устата. Това обяснява защо Де Сантис намери желатин, но не намери нищо друго. „Куршумът“ просто е изчезнал.

– Дайте това на Моз – промълви прокурорът. – Ей богу, Пауъл, започвам да вярвам, че ще можем да образуваме дело.

– Добре. Сега стигаме до мотива. Сдобихме се с финансовата документация на Райх и нашият счетоводен отдел я прегледа. Д'Кортни е бил притиснал Райх до стената. Райх е разсъждавал така: „Щом не можеш да го победиш, слей се с него.“ Опитал се е да осъществи сливане с Д'Кортни. Не е успял. Затова го е убил. Това приемате ли го?

– Лично аз го приемам. Но дали и Стария Моз ще го приеме? Дайте да видим.

Подадоха и последните перфокарти, оставиха компютъра да загрее, докато премине от режим „Покой“ към режим „Работа“, и го задействаха. Очите на Моз запримигаха, докато размишляваше усилено; стомахът му тихо закурка; паметите му започнаха да свистят и заекват. Пауъл и останалите чакаха с нарастващо напрежение. Внезапно Моз изхълца. Едно нежно звънче зазвъня „пинг-пипг-пинг-пинг-пинг-пинг...“ и принтерът на Моз затрака върху девствената лента.

„МОЛЯ УВАЖАЕМИЯТ СЪД – каза Моз – ДА СЕ ПРОИЗНЕСЕ ПО АКТА ЗА НОН ДЕЦЕТ, ДОСЕЖНО АПЕЛАЦИИТЕ И ПОДПИСИТЕ. СЪДЕБЕН ПРЕЦЕДЕНТ ХЕЙ С/У КОХОУС. КЛЕТВ. ДЕКЛ. И СЪД. РЕШЕНИЕ ПО ДЕЛОТО ШЕЛИ. ОПА.“

– Какво, по дяволите... – Пауъл погледна към Бек.

– Решил е да се пошегува – поясни Бек.

– Намерил кога?

– Прави го от време на време. Ще опитаме пак.

Отново вкараха информацията в ухото на компютъра, оставиха го да загрее цели пет минути и едва тогава го задействаха. И пак очите му запримигаха, стомахът му загъркори, паметите засвистяха и Пауъл и двата екипа зачакаха с нетърпение. Съдбата на едномесечния им усилен труд зависеше от това решение. Печатащото устройство затрака.

„ДЕЛО №921088. РАЗДЕЛ С-1. МОТИВИ – каза Моз. – ЛИПСВАТ

ДОСТАТЪЧНО ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ПРЕСТЪПЛЕНИЕ ПО ЕМОЦИОНАЛНИ ПОДБУДИ. ВЖ. ДЪРЖАВАТА С/У ХАНРАХАН, 1202 ВЪРХ. СЪД. 19, КАКТО И ПОСЛЕДВАЩИТЕ СЪДЕБНИ ПРЕЦЕДЕНТИ.“

– Емоционални подбуди? – ядоса се Пауъл. – Моз трябва да се е побъркал! Става дума за лично облагодетелстване. Провери С-1, Бек.

Бек провери.

– Няма грешка.

– Опитай пак.

За трети път включиха компютъра. Този път отговорът беше съвсем точен:

„ДЕЛО №921 088. РАЗДЕЛ С-1. МОТИВИ. ЛИПСВАТ ДОСТАТЪЧНО ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ПРЕСТЪПЛЕНИЕ С ЦЕЛ ЛИЧНО ОБЛАГОДЕТЕЛСТВАНЕ. ВЖ. ДЪРЖАВАТА С/У РОЙЪЛ 1197 ВЪРХ. СЪД 388.“

– Правилно ли перфорира С-1? – попита Пауъл.

– Вкарахме всичко, с което разполагаме – отговори Бек.

– Моля да ме извините – заяви Пауъл на останалите, – но трябва да разменя няколко думи с Бек на ниво надзъртачи. Надявам се, че нямате нищо против. – Обърна се към Бек. – *Открий се, Джаксън. Долових някакво увъртане в последните ти думи. Искам да...*

Наистина, Линк, изобицо нямам представа за...

Ако имаше представа, нямаше да е увъртане, а чиста лъжа. Чакай сега да видя... О, ами да! Я не се втелявай. Не бива ти да се чувстваш неудобно, че шифровчиците още се бавят. – Пауъл заговори на глас: – Бек е пропуснал една малка подробност. Горещифровчиците, заедно с Хасъп, все още се опитват да разгадаят личния код на Райх. Засега знаем само, че Райх е предложил сливане и му е било отказано. Все още не разполагаме с конкретното предложение и отказ. А Моз тъкмо на това държи. Педантичното му чудовище.

– Щом не сте разгадали кода, откъде знаете, че е имало предложение и отказ? – попита областният прокурор.

– Знаем го от самия Райх чрез Гюс Тейт. Това е едно от последните неща, които Тейт ми съобщи, преди да бъде убит. Слушай, Бек. Вкарай в програмата една хипотеза. Ако приемем, че доказателствата ни за предложеното сливане са неоспорими (а те са такива), какво е становището на Моз по делото?

Бек сам направи корекцията, прибави я към основната програма и я подаде на компютъра. Вече добре загрял, Моз отговори след по-малко

от трийсет секунди:

„ДЕЛО №921 088. ПРИ ТАЗИ ХИПОТЕЗА ВЕРОЯТНОСТТА ЗА УСПЕХ Е 97,0099%.“

Хората на Пауъл се усмихнаха и въздъхнаха с облекчение. Пауъл измъкна листа от принтера и със замах го предаде на областния прокурор.

– Ето ви го вашето дело, господин областен прокурор... В кърпа вързано.

– Майко мила! – възкликна областният прокурор. – Деветдесет и седем процента! Ей богу, откакто заемам тази длъжност, не съм имал случай, който да надвишава деветдесет процента. И на седемдесет щях да съм доволен. Деветдесет и седем процента... Срещу самия Бен Райх! Майко мила! – Изглежда екипа си, сякаш озарен от някаква невероятна догадка. – Ще влезем в историята, дявол да го вземе!

Вратата се отвори и в кабинета нахлуха двама запотени мъже, размахващи изписани на ръка листи.

– Ето ги и шифровчиците – каза Пауъл. – Намерихте ли му цаката?

– Намерихме му цаката – отвърнаха те, – но сега и ти си прецакан, Пауъл. И цялото ти дело е прецакано.

– Какво? За какво, по дяволите, говорите?

– Райх е пречукал Д'Кортни, защото Д'Кортни е отказал да се слят, така ли? Имал е чудесен мотив – лично облагодетелстване – да убие Д'Кортни, така ли? Да, ама не си познал.

– О, господи! – изпъшка Бек.

– Райх изпраща YUJI TTED RRCB UUFE AALK QQVA на Д'Кортни. Това означава: ПРЕДЛАГАМ СЛИВАНЕ НАШИТЕ ДВЕ КОМПАНИИ РАВНОПРАВНО СЪДРУЖИЕ.

– По дяволите, нали и аз това казвам. И Д'Кортни отговаря: WWHG. Това е отказ. Райх го е казал на Тейт. Тейт го каза на мен.

– Д'Кортни отговаря WWHG. Това означава: ПРИЕМАМ ПРЕДЛОЖЕНИЕТО.

– Ще имаш да вземаш.

– Ти ще имаш да вземаш. WWHG. ПРИЕМАМ ПРЕДЛОЖЕНИЕТО. Това е отговорът, който Райх е очаквал. Това е отговорът, който дава на Райх всички основания да иска запазването на живота на Д'Кортни. Не можеш да убедиш нито един съд в Слънчевата система, че Райх е имал мотив за убийството на Д'Кортни. С твоето дело е свършено.

Пауъл остана закован на мястото си в продължение на половин

минута, стиснал юмруци и със сгърчено от конвулсии лице. Изведнъж се извърна към макета, протегна ръка и измъкна андроидната фигура на Райх. Изви главата и я откъсна. Отиде при Моз, изтръгна перфолентите с вложените данни, смачка ги на топка и запрати топката в другия край на стаята. Пристъпи към отпуснатата фигура на Краб и нанесе страхотен шут по седалката на креслото. И пред очите на смълчаните от ужас екипи креслото и главният прокурор се сгромолясаха на пода.

– Да те вземат мътните! Докога ще седиш на това проклето кресло!
– извика Пауъл с треперещ глас и демонстративно напусна кабинета.

14.

ГРЪМ! Тръсък! Вратите на килията зейват. Там навън, в далечината, те чака забулената в мрак свобода и бягството в неизвестното...

Но кой е там? Кой стои пред вратата на килията? О, господи! О, боже! Човекът без лице! Гледа. Призрачен. Безмълвен. Тичай! Бягай! Избягай! Избягай...

Избягай в открития космос. Спаси се в самотата на този сребристобял кораб, устремен към далечните дълбини на неизвестното... Люкът! Отваря се! Но това е невъзможно! На този кораб няма никой, който да го отваря така бавно, зловещо... О, господи! Човекът без лице! Гледа. Призрачен. Безмълвен...

Но аз съм невинен, ваше благородно. Невинен. Изабощо не можете да докажете вината ми и никога не ще се призная за виновен, колкото и да блъскате с чукчето си и проглушавате ушите ми, и... О, боже! Съдията... С перука и тога... Човекът без лице. Гледа. Призрачен. Въплъщение на възмездието...

Блъскането на чукчето се превърна в чукане по вратата на луксозната каюта. Чу се гласът на стюарда:

– Над Ню Йорк сме, мистър Райх. Кацаме след час. Над Ню Йорк сме, мистър Райх.

Чукането по вратата продължи. Райх най-сетне успя да проговори.

– Добре – каза той с прегракнал глас. – Чух.

Стюардът се оттегли. Райх се измъкна от хидролеглото и откри, че краката не го държат. Опря се на стената и ругаейки, се изправи. Не отърсил се още от ужасния кошмар, той отиде в банята, обръсна се, взе си душ, влезе в сауната и накрая в продължение на десет минути стоя във въздушната сушилна. Все още не беше дошъл на себе си. Влезе в кабинката за масаж и натисна копчето „Тонизиращи соли“. Върху кожата му се впръснаха килограм навлажнени, ароматични соли. Секунда преди масажните колани да заработят, Райх изведнъж реши, че има нужда от кафе, и излезе от кабинката, за да позвъни на прислугата.

Чу се глух взрив и Райх бе повален по очи на земята от силата на експлозията в кабинката. Гърбът му бе нарязан от хвърчащите частици. Втурна се в спалнята, грабна пътната си чанта и се обърна като хванато натясно животно. Ръцете му несъзнателно отвориха чантата и потърсиха

касетката с капсулите с поразяваш ефект, които винаги носеше със себе си. Касетката беше изчезнала от чантата му.

Райх се опомни. Усети щипенето на солите в раните и стичащата се по гърба му кръв. Усети, че вече не трепери. Върна се в банята, изключи масажните колани и огледа останките от кабината. През нощта някой бе измъкнал касетката от чантата му и поставил по една капсула във всеки от масажните колани. Празната касетка бе захвърлена зад кабинката. По чудо бе спасил живота си... но от кого?

Огледа внимателно вратата на каютата. Очевидно това бе работа на професионалист. Нямаше никакви следи от насилие. Но кой беше? И защо?

– Копеле мръсно! – изръмжа Райх.

Напълно възвърнал самообладанието си, той се върна в банята, изми се от солите и кръвта и напръска гърба си с коагулант. Облече се, изпи си кафето и се спусна в космическата аерогара, където, след жесток скандал с един митничар надзъртач (*Че наставка страх и ужас, и задава се раздор!*), се прехвърли на кораба на „Монарх“, който чакаше, за да го закара в града.

От кораба се обади в „Монарх тауър“. На екрана се появи лицето на секретарката му.

– Има ли новини за Хасъп? – попита Райх.

– Не, мистър Райх. Нищо ново, откакто се обадохте от Спейсланд.

– Свържи ме с „Отдих и развлечения“.

Екранът се покри със зигзагообразни линии и след това се показа блестящият от хром салон на „Монарх“. Братият, с вид на сериозен учен Уест старателно подреждаше някакви документи в пластмасови папки. Той вдигна поглед и се ухили.

– Здравей, Бен.

– Хич не ми се усмихвай, Елъри – изръмжа Райх. – Къде, по дяволите, е Хасъп? Мислех, че вече...

– Това вече не е моя работа, Бен.

– Какво значи това?

Уест му посочи папките.

– Тъкмо привършвам. Историята на моята кариера в компанията „Монарх“. За архива. Въпросната кариера приключи тази сутрин в девет часа.

– Какво?

– Да, Бен, Мисля, че те предупредих. Съюзът току-що взе решение, че нямам право да работя в „Монарх“. Шпионажът в полза на една

компания е в разрез с моралните ни принципи.

– Слушай, Елъри, не можеш да напуснеш точно сега. Главата ми е пламнала и имам страшна нужда от теб. Някой се опита да ме хвърли във въздуха на кораба тази сутрин. Отървах се на косъм. Трябва да открия кой е той. Нужен ми е надзъртач.

– Съжалявам, Бен.

– Не е задължително да си на щат в „Монарх“. Ще сключим индивидуален договор за оказване на лични услуги. Същият като на Брийн.

– Брийн? Психоаналитикът II степен?

– Да. Личният ми психоаналитик.

– Бившият.

– Какво!

Уест кимна.

– Решението пристигна тази сутрин. Няма вече лични лекари. Ограничава възможностите на надзъртачите. Длъжни сме да бъдем възможно най-полезни на възможно най-много хора. Отпиши го Брийн.

– Това е работа на Пауъл! – изкрещя Райх, – Използва всички мръсни надзъртачески номера, които могат да се изровят от бунището, за да ми прави кал. Опитва се да ми лепне убийството на Д'Кортни, подлият му надзъртач! Той...

– Стига, Бен. Пауъл нямаше нищо общо с това. Нека се разделим като приятели, а? Отношенията ни винаги са били коректни. Нека се разделим коректно. Какво ще кажеш?

– Ще ти кажа да вървиш по дяволите! – изрева Райх и прекъсна връзката. А на пилота каза със същия тон: – Закарай ме вкъщи!

* * *

Райх влезе шумно в апартамента си на последния етаж на небостъргача и отново събуди страх и омраза в сърцата на прислугата. Хвърли пътната си чанта на камериера и веднага се отправи към стаята на Брийн. Беше празна. Кратка бележка върху писалището повтаряше информацията, която вече бе чул от Уест. Райх се прибра в своите собствени покои, отиде до телефона и набра номера на Гюс Тейт. Екранът се изчисти и на него се появи надписът:

НОМЕРЪТ ЗАКРИТ

Райх зина от учудване, затвори и след това набра Джери Чърч. Екранът се изчисти и се появи надписът:

НОМЕРЪТ ЗАКРИТ

Райх изключи рязко, объркан обиколи веднъж кабинета, после се

приблужи до припламващата светлина на сейфа в ъгъла. Включи темпоралната фаза на сейфа и когато се появи многоклетъчната етажерка, посегна да вземе малкия червен плик от преградката в горния ляв край. В момента, в който докосна плика, се чу слабо прищракване. Сви се на две и се хвърли встрани, закрил с ръце лицето си.

Избухна ослепителна светлина, последвана от силен взрив. Нещо жестоко удари Райх в лявата страна, запрати го през стаята и го блъсна в стената. След това се изсипа дъжд от отломъци. Изправи се с мъка на крака, виейки от объркване и бяс, и повдигна дрехите си от лявата страна, за да види какви са пораженията върху тялото му. Целият беше нарядан, а острата болка подсказваше, че има поне едно счупено ребро.

Чу забързания бяг на прислугата в коридора и извика:

– Никой да не влиза! Чувате ли! Никой да не влиза! Никой!

Препъвайки се в отломъците, започна да събира останките от своя сейф. Откри невронния разрушител, който бе взел от червенооката жена при Чука Фруд. Намери и зловещото стоманено цвете – пистолета-кама, с който бе убил Д'Кортни. В него все още имаше четири неизстреляни патрона, заредени с вода и запечатани с желатин. Пъкна и двете оръжия в джоба на едно ново сако, взе и една касетка с капсули от бюрото и изхвъркна от стаята, без да обръща внимание на зяпналите от учудване слуги.

Райх не спря да ругае през целия път от апартамента на последния етаж до подземния гараж, пусна ключа на собствената си реактивна кабина в прореза с надпис „Повикване“ и зачака. В момента, в който се показа от гаража с ключа на вратата, се появи и един друг наемател, който дори от разстояние личеше, че го наблюдава. Райх завъртя ключа и дръпна вратата, за да скочи вътре. Чу се едва доловимо свистене. Райх се хвърли на земята. Резервоарът на реактивната кабина експлодира. Необяснимо защо не избухна в пламъци. Избълва силна струя гориво и парчета изкривен метал. Райх запълзя отчаяно, стигна до изходната рампата и си плю на петите.

Вече на улицата, с разкъсани дрехи, кървящ и смърдящ на креозотното гориво, направи отчаян опит да намери обществена реактивна кабина с монетен автомат, но не можа. Все пак успя да спре една пилотирана машина.

– Къде? – попита шофьорът.

Райх попи замаяно кръвта и креозота, които се стичаха по него.

– Чука Фруд! – каза той с прегракнал и истеричен глас.

Таксито го прехвърли на „Уестсайдски Бастион“ №99. Райх мина

край протестиращия портнер, отстрани от пътя си възмутения администратор и високоплатения шарже д'афер на Чука Фруд и влетя в частния ѝ кабинет – обзаведен във викториански стил, с полилеи от цветно стъкло, прекалено натъпкани дивани и бюро с повдигащ се плот. Чука седеше зад бюрото, облечена в мръсно кимоно и с мръсно изражение на лицето, което се смени с уплаха, когато Райх измъкна разрушителя от джоба си.

– За бога, Райх! – изпищя тя.

– Ето ме, Чука – каза той с дрезгав глас. – Край на облозите. Време е да си открием картите. Този разрушител вече го използвах върху теб. Пак съм навит да го използвам. Ти ме нави, Чука.

Тя скочи от бюрото и изкрещя:

– Магда!

Райх я сграбчи за ръката и я запрати към другия край на кабинета. Тя се блъсна в дивана и се просна върху него. Червенооката телохранителка влезе тичешком в кабинета. Райх беше готов да я посрещне. Фрасна я с ръка по врата и докато падаше, ѝ нанесе удар с пета по гърба и я залепи за земята. Жената се изви и посегна да го хване за крака. Без да ѝ обръща внимание, скръцна със зъби на Чука:

– Хайде, казвай! Защо ми слагаш тези адски машини?

– За какво говориш? – извика Чука.

– Като ме гледаш, за какво, по дяволите, мислиш, че говоря? Хайде да ми гадаеш на кръв. Вече се разминах с три последователни некролога. Докога мога да разчитам на късмета си?

– За какво става дума. Райх? Не мога...

– Става дума за голямото С, Чука, С като смърт. Идвам тук и насилно ти измъквам момичето на Д'Кортни. Пребивам от бой дружката ти, после и теб пребивам. Теб ти писва и решаваш да ме очистиш. Така ли е?

Чука поклати глава замаяно.

– Досега три пъти. На кораба, на връщане от Спейсланд. В кабинета ми. В реактивната кабина. Още колко пъти, Чука?

– Не съм аз, Райх. Бог ми е свидетел. Аз...

– Не може да бъде друг, Чука. Ти си единственият човек, който ми има зъб, и единственият, който наема главорези. Следите водят към теб, тъй че хайде да си разчистим сметките. – Вдигна предпазителя от разрушителя. – Нямам време да се разправам с една дребна злобарка и нейните смахнати телохранители.

– За бога! – нададе вой Чука. – Какво мога да имам против теб?

Хубаво, буйствал си малко. Понатупал си Магда. Не си първият. Няма да си и последният. Помисли малко!

– Вече съм мислил. Ако не си ти, кой е тогава?

– Кено Куизард. И той наема убийци. Чух ви как двамата...

– Куизард е във от играта. Куизард е мъртъв. Кой друг?

– Чърч.

– Него го е страх. Иначе още преди десет години щеше да го направи. Кой друг?

– Откъде да знам? Стоотици хора те мразят достатъчно.

– Хиляди. Но кой може да проникне в сейфа ми? Кой може да разгадае комбинацията и...

– Най-вероятно никой не е проникнал в сейфа ти. Най-вероятно някой е проникнал в главата ти и е надзърнал комбинацията. Най-вероятно...

– Надзърнал!

– Да. Надзърнал. Може би грешно си преценил Чърч... А може и да е някой друг надзъртач, който умира от желание да те види в ковчег.

– Господи... – прошепна Райх. – О, господи... Ама да.

– Чърч?

– Не. Пауъл.

– Ченгето?

– Ченгето. Пауъл. Ами да. Свети Линкълн Пауъл. Ами да! – Райх избухна в порой от думи. – Разбира се, че е Пауъл. Кучият му син прилага мръсни хватки, защото му смачках фасона. От делото му нищо не излезе. Сега нищо не му остава, освен да ми залага бомби...

– Ти си луд, Райх.

– Тъй ли? А защо ми отне Елъри Уест? И Брийн? Защото знае, че единствената ми защита срещу клопките му може да бъде един надзъртач. Пауъл е!

– Но той е ченге, Райх. Ченге.

– Знам, че е ченге – извика Райх. – Какво като е ченге? Нищо не го заплашва. Кой ще се усъмни в него? Умно го е измислил. И аз бих постъпил като него. Е добре... Сега аз ще му поставя клопка!

Изрита червенооката от себе си, отиде при Чука и я изправи грубо на крака.

– Обади се на Пауъл.

– Какво?

– Обади се на Пауъл! – изкрещя той. – Линкълн Пауъл. Обади му се вкъщи. Кажи му веднага да дойде тук.

– Не, Райх...

Разтърси я.

– Чуй ме, глупачко. „Уестсайдски Бастион“ е собственост на карте-ла Д'Кортни. Сега, когато старият Д'Кортни е мъртъв, картелът ще стане моя собственост. Което означава, че и „Бастионът“ става моя собственост. И тази къща. И ти. Чука, ставаш моя собственост. Искаш ли да останеш на работа? Обади се на Пауъл!

Тя се вгледа в изкривеното му от злоба лице, надзърна леко и постепенно осъзна, че това, което казва, е вярно.

– Но нямам никакъв повод, Райх.

– Чакай малко. Чакай малко. – Райх се замисли, после измъкна пистолета-кама от джоба си и го тикна в ръцете на Чука. – Покажи му това. Кажи му, че момичето на Д'Кортни го е оставило тук.

– Какво е това?

– Оръжието, с което е убит Д'Кортни.

– Но за бога... Райх!

Райх се изсмя.

– Няма да му свърши работа. Преди да се добере до него, ще е влязъл в клопката. Обади му се. Покажи му пистолета. Накарай го да дойде тук.

Блъсна Чука към видеофона, последва я и застана встрани от екрана, тъй че да не се вижда. Подхвърли многозначително разрушителя. Чука го разбра.

Тя набра номера на Пауъл. Мери Нойс се появи на екрана, изслуша Чука и повика Пауъл. Появи се префектът. Слабото му лице беше станало още по-мършаво, под очите му имаше дълбоки сенки.

– Аз... аз... открих нещо, което може би ви интересува, мистър Пауъл – запелтечи Чука. – Току-що го намерих. Онова момиче, дето го отведохте от моята къща, трябва да го е оставило тук.

– Какво е оставило, Чука?

– Пистолета, с който е убит баща й.

– Не може да бъде! – Лицето на Пауъл изведнъж се оживи. – Дай да го видя.

Чука му показа пистолета-кама.

– Той е, дявол да го вземе! – възкликна Пауъл. – Може би не всичко е загубено в края на краищата. Стой там, Чука. Идвам веднага.

Екранът изгасна. Райх стисна зъби и усети вкуса на кръв. Обърна се, изтича навън от „Небесна дъга“ и видя една свободна кабина с монетен автомат. Пусна половин кредит в ключалката, отвори вратата и

скочи вътре. Излетя с мощно свистене и малко остана да се блъсне в корнизата на една тридесететажна сграда. Виеше му се свят и си даде сметка, че не е в състояние да управлява реактивна кабина или да уст-ройва клопки.

Не се опитвай да мислиш – помисли си той. – Не се опитвай да планираш. Ти си убиец. Роден убиец. Довери се на инстинктите си. Просто изчакай сгодния момент и убий!

Райх с усилие успя да овладее себе си и машината, докато стигна до „Хъдсън Рамп“ и с усилие провря кабината през непредсказуемите, променящи посоката си въздушни течения над Ист Ривър. Инстинктът му на убиец му подсказа да извърши аварийно кацане в задния двор на Пауъл. Не знаеше защо го направи. Когато отвори с блъскане изкривената врата на кабината, от говорителя се разнесе предварително записан глас:

„Моля за вашето внимание. Вие носите отговорност за всички щети, нанесени на това превозно средство. Моля да оставите името и адреса си. В противен случай ще трябва да заплатите и разходите по вашето издирване. Благодаря.“

– Готов съм да отговарям за далеч по-големи щети – изръмжа Райх. – Заповядайте.

Хвърли се под един гъст форзициев храст и зачака с разрушителя в ръка. След миг разбра защо бе кацнал тук. Жената, която бе отговорила на позвъняването у Пауъл, излезе от къщата и се затича през градината към кабината. Райх продължи да чака. Никой друг не се появи от къщата. Значи беше сама. Изскочи от храста, но жената се обърна още преди да го е чула. Надзъртачка. Райх дръпна спусъка на първа степен. Тя се вцепени и започна да трепери... напълно безпомощна.

Тъкмо се канеше да дръпне спусъка докрай, което означаваше смърт, инстинктът му отново го спря. Изведнъж му хрумна как да се разправи с Пауъл. Убива жената в къщата. Зарежда тялото ѝ с поразяващи капсули и я оставя като примамка за Пауъл. По мургавото лице на жената изби пот. Челюстните ѝ мускули потрепваха. Райх я хвана за ръката и я поведе към къщата. Походката ѝ беше вдървена като на плашило.

Вътре в къщата Райх насочи жената през кухнята към всекидневната. Откри един дълъг, модерно тапициран диван и бутна жената върху него. Всичко в нея се съпротивляваше, с изключение на тялото ѝ. Райх се ухили зловещо, наведе се и я целуна по устата.

– Много поздрави на Пауъл – каза той и като направи крачка назад, вдигна разрушителя. После го свали.

Някой го наблюдаваше.

Обърна се почти нехайно и обходи с бърз поглед всекидневната. Нямаше никой. Обърна се към жената и попита:

– Това с телепатия ли го правиш, а?

Вдигна разрушителя. И пак го свали. Някой го наблюдаваше.

Този път Райх претърси стаята, като провери зад столовете и в шкафовете. Нямаше никой. Погледна и в кухнята и банята. Никой. Върна се във всекидневната при Мери Нойс. Сети се за горния етаж. Отиде при стълбите и тъкмо щеше да тръгне нагоре, когато се закова на място по средата на крачката като ударен.

Някой го наблюдаваше.

Беше на горния край на стълбището. Беше коленичила и надничаше като дете зад пръчките на перилата. Беше облечена като дете в прилепнало трико, а косата ѝ беше пригладена назад и завързана с панделка. Гледаше го с насмешливото, палаво изражение на дете. Барбара Д'Кортни.

– Здравей – каза тя.

Райх започна да трепери.

– Аз съм Баба – обяви тя.

Райх с усилие ѝ махна да дойде при него. Тя веднага се изправи и заслиза надолу по стълбите, като се държеше внимателно за перилата.

– Не бива да го правя – каза тя. – Ти приятел ли си на моя тати?

Райх пое дълбоко въздух.

– Аз... Аз... – изграчи той.

– Тати трябваше да излезе – избърбори тя. – Но веднага ще се върне. Той ми го каза. Ако слушкам, ще ми донесе подарък. Опитвам се, но ми е ужасно трудно. А ти слушаш ли?

– Баща ти? Ще се в-върне? Твоят баща?

Тя кимна.

– Ти на к'во играеше с леля Мери? Ти я целуна. Видях те. И тати ме целува. Хубаво ми е. А на леля Мери хубаво ли ѝ е? – Тя го хвана доверчиво за ръката. – Като порасна, ще се ожена за тати и ще бъда негово момиче завинаги. Ти имаш ли си момиче?

Райх я завъртя и се взря в лицето ѝ.

– На луда ли ще ми се правиш? – каза той дрезгаво. – Да не мислиш, че ще се вържа? Какво успя да издрънкаш на Пауъл?

– Той е моят татко – каза тя. – Когато го питам защо името му е различно от моето, той гледа странно. Ти как се казваш?

– Питам те нещо! – изкрещя Райх. – Какво си му издрънкала? Кого

мислиш, че ще излъжеш с този номер? Отговаряй!

Тя го изгледа с подозрение, после се разплака и се опита да се отдръпне от него. Той я задържа.

– Махай се! – изхлипа тя. – Пусни ме!

– Хайде, казвай!

– Пусни ме!

Повлече я от долния край на стълбите към дивана, където Мери Нойс седеше, все още неспособна да помръдне. Хвърли момичето до нея, направи крачка назад и видиша разрушителя. Изведнъж момичето се изпъна като струна и се ослуша. Лицето ѝ загуби детинското си изражение и стана изопнато и напрегнато. Изпружи крака и скочи от дивана, затича се, спря изведнъж, след това сякаш отвори въображаема врата. Втурна се напред, с разпилени руси коси и широко отворени от страх тъмни очи... ослепителна като светкавица дивна красота.

– Татко! – изпищя тя. – За бога, татко!

Сърцето на Райх се сви. Момичето се затича към него. Той направи крачка напред, за да го хване. То се спря и отстъпи назад, после се стрелна вляво и направи полукръг, надавайки диви крясъци, с втрещен поглед.

– Не! – извика то. – Не! За бога! Татко!

Райх се завъртя и посегна към момичето. Този път успя да го хване, но то продължи да се бори и крещи. Райх също закрещя. Изведнъж момичето се смрази и запуши с длани ушите си. Райх отново се озова в орхидеения апартамент. Чу изстрела и видя как от задната част на главата на Д'Кортни бликна кръв и мозък. Разтърси се от конвулсивни спазми и се принуди да пусне момичето. То залитна и падна на колене, и запълзя по пода. Видя го как се наведе над бледото като восък тяло.

Райх си пое с мъка дъх и болезнено удари юмруците си един в друг, мъчейки се да се овладее. Когато бученето в ушите му заглъхна, той се втурна към Барбара, като се опита да подреди мислите си да внесе мигновени корекции в своя план. Изобщо не бе предвидил да има свидетел. Дяволите да го вземат Пауъл! Налагаше се да убие и момичето. Но щеше ли да се справи с двойното убийство в... Не, това нямаше да е убийство, а клопка. Да го вземат мътните Гюс Тейт. Стоп! Това не беше Бомонт Хаус. Това беше... това беше...

– „Хъдсън Рамп“ №33 – каза Пауъл от вратата.

Райх се извърна рязко, приведе се инстинктивно и вдигна разрушителя до левия си лакът, както го бяха учили убийците на Куизард. Пауъл се дръпна встрани.

– Да не си посмял! – каза той остро.

– Кучи син! – извика Райх и се извърна към Пауъл, който го бе финтирал и не беше на мушка. – Проклет надзъртач! Гадно, мръсно ко...

Пауъл направи лъжливо движение вляво, после вдясно, след това се хвърли към Райх и му нанесе удар по нервния възел на лакътната става. Разрушителят падна на земята. Райх се вкопчи в него, като го блъскаше, дереше, ръгаше и ругаше истерично. Пауъл го контрира с три светкавични удара – по тила, слънчевия сплит и слабините. Ефектът беше като при пълна парализа на гръбначния стълб. Райх се срина на земята. Започна да повръща, от носа му рукна кръв.

– Е, братче, да не мислиш, че само ти знаеш улични хватки – изръмжа Пауъл.

Отиде при Барбара Д'Кортни, която продължаваше да стои на колене, и я изправи.

– Как си, Барбара? – попита я той.

– Здравей, татко. Сънувах един лош сън.

– Зная, момичето ми. Нямахме как да ти го спестя. Трябваше да направя един експеримент с онзи голям грубиян.

– Искам целувка.

Целуна я по челото.

– Много бързо растеш – усмихна ѝ се той. – До вчера говореше като бебе.

– Раста, защото обеща да ме чакаш.

– Не съм забравил, Барбара. А сега можеш ли да се качиш горе сама, или трябва някой да те носи... като вчера?

– Мога и съвсем сама.

– Добре, момичето ми. Качи се в стаята си.

Тя отиде до стълбите, хвана се здраво за перилата и тръгна нагоре. Малко преди да ги изкачи, стрелна с поглед Райх и му се изплези. След това изчезна. Пауъл се приближи до Мери Нойс, измери и пулса и я разположи удобно върху дивана.

– Първа степен, а? – изръмжа той към Райх. – Боли, но след час ще се оправи. – Върна се при Райх и го изгледа отгоре, с потъмняло от гняв лице. – Заслужаваш да ти го върна заради Мери, но има ли смисъл? Нищо няма да научиш. Просто си неспособен да го разбереш... нещастнико.

– Убий ме! – изстена Райх. – Убий ме, защото ако ме оставиш да стана, ей богу, аз ще те убия!

Пауъл вдигна разрушителя и намигна на Райх.

– Опитай се да се раздвижиш малко. Парализата не продължава повече от няколко секунди... – Седна и постави разрушителя върху коленете си. – Нямаше късмет. Не бяха минали и пет минути, след като излязох, когато ми стана ясно, че историята на Чука е фалшива. Ти си я подучил, нали?

– Ти си фалшив! – изкрещя Райх. – Ти и твоята етика, и високопарните ти приказки. Ти и твоите проклети фалшиви...

– Тя каза, че пистолетът е убил Д'Кортни – невъзмутимо продължи Пауъл. – Това е вярно, но никой не знае с какво е убит Д'Кортни... освен теб и мен. Обърнах и тръгнах насам. Пътят ми се стори дълъг. Малко остана да се окаже прекалено дълъг. А сега се опитай да станеш. Не може да ти е чак толкова зле.

Райх се изправи с усилие. Дъхът му свистеше ужасно. Изведнъж бръкна в джоба си и измъкна касетката с капсулите. Пауъл се изви назад в стола и ритна Райх с пета по гърдите. Касетката изхвърча от ръката му и той се строполи назад върху дивана.

– Тези хора няма да се научат, че надзъртач не може да бъде изнедадан – каза Пауъл. Отиде до касетката и я вдигна. – Днес си помъкнал цял арсенал, а? Държиш се като човек, когото търсят жив или мъртъв, а не като свободен гражданин. Отбележи, че казах свободен. Не невинен.

– Свободен, но колко още? – процеди Райх през зъби. – Думата „невинен“ и аз не съм споменавал. Но докога ще бъда свободен?

– Завинаги. Делото ми беше идеално изпитано. До последната подробност. Проверих го, като надзърнах в теб и Барбара преди малко. Всички подробности си бяха на мястото, с изключение на една, и този единствен пропуск прати цялото ми дело по дяволите... в дълбокия космос. Ти си свободен гражданин, Райх. Твоят случай е приключил.

Райх се опули.

– Приключил?

– Да. Безвъзвратно. Аз се провалих. Можеш да се разоръжиш, Райх. Гледай си бизнеса. Никой няма да те безпокои.

– Лъжеш! Това е един от надзъртаческите ти номера. Ти...

– Не е. Ще ти обясня. Знаем всичко за теб... Какъв подкуп си дал на Гюс Тейт... какво си обещал на Джери Чърч... Къде си намерил играта „Сардина“... Как си използвал родопсиновите капсули на Уилсън Джордан... Как, за да си създадеш алиби, си извадил куршумите от патроните и после пак си ги направил смъртоносни с няколко капки вода... Дотук все чудесни улики. И обстоятелствата, и начинът са налице. Но

липсва мотив. Съдът иска конкретен мотив и аз го нямам. Това те прави свободен гражданин.

– Лъжеш!

– Разбира се, бих могъл да те обвиня във влизане с взлом и опит за убийство... но не си струва. Все едно да гърмиш с детски пистолет, след като ти е засякло оръдието. А най-вероятно ще можеш да се измъкнеш. Единствените ми свидетели са една надзъртачка и едно болно момиче. Аз...

– Лъжеш – изръмжа Райх. – Двучлен, подъл надзъртач. Да не мислиш, че ще ти повярвам? Да не мислиш, че ще продължа да те слушам? Нищо не беше изпипал, Пауъл. Нищо! Провалих те по всички показатели. Затова ми залагаш клопки с адски машини. Затова... – Райх изведнъж млъкна и се удари по главата. – А това е може би най-голямата от всички клопки. И аз влязох в нея. Какъв глупак съм! Какъв...

– Стига! – прекъсна го Пауъл. – Като пощръклееш, не мога да надзъртам. А сега ми кажи какви са тези клопки. Наум.

Райх се изсмя дрезгаво.

– Сякаш не знаеш... Каютата ми на кораба... Номера със сейфа... Реактивната ми кабина...

Почти цяла минута Пауъл се вгълби в Райх – надзърта, възприема, осмисля, После лицето му започна да пребледнява и дишането му се учести.

– Боже господи! – възкликна той. – Боже господи! – Скочи на крака и закричи объркано напред-назад. – Това е... Това обяснява всичко... Стария Моз е бил прав. Емоционални подбуди. А ние помислихме, че се шегува... И образът със сиамските близнаци в подсъзнанието на Барбара... И чувството за вина на Д'Кортни... Нищо чудно, че Райх не можа да ни убие в къщата на Чука... Но не убийството е най-важното сега. Нещата са по-дълбоки. Много по-дълбоки. И опасни. Повече, отколкото предполагагах.

Спря, обърна се и изгледа Райх с изгарящ поглед.

– Ако можеш да те убия – извика той, – с голи ръце щях да ти откъсна главата. Щях да те разкъсам на парчета и окача на Галактическото бесило и цялата Вселена щеше да ми е благодарна. Осъзнаваш ли колко си опасен? Осъзнава ли чумата колко е страшна? Има ли смъртта съзнание?

Райх гледаше Пауъл с ококорени от учудване очи.

Префектът тръсна глава нетърпеливо.

– Защо ли те питам? – промърмори той. – Изобщо не разбираш за

какво ти говоря. Никога няма да разбереш.

Отиде до бюфета, избра две ампули с бренди и ги напъха в устата на Райх. Райх се опита да ги изплюе, но Пауъл му затисна устата.

– Глътни ги – каза той твърдо. – Искам да се съвземеш и да ме изслушаш. Искаш ли бутилен? Тироксин? Можеш ли да дойдеш на себе си без медикаменти?

Райх се задави от брендито и заломоти ядосано. Пауъл го разтърси и накара да млъкне.

– Чуй ме добре – каза Пауъл. – Ще ти изтъквам половината от картината. Опитай се да разбереш това, което ще ти кажа. Делото срещу теб е прекратено. Прекратено е заради онези клопки. Ако знаех за тях, изобщо нямаше да го подхващам. Щях да наруша принципите си и да те убия. Опитай се да разбереш това, Райх.

Райх спря да ломоти.

– Не успях да посоча мотив за убийството. Това е слабото място. Предложил си сливане на Д'Кортни и той е приел. Отговорил е WWHG. Което означава, че приема. Не си имал никакво основание да го убиваш. Имал си всички основания да запазиш живота му.

Райх пребледня като платно. Започна лудешки да клати глава.

– Не. Не. WWHG. Предложението отхвърлено. Това е отказ. Отказ!

– Приел е.

– Не. Кучият му син отказа. Той...

– Приел е. Когато научих, че Д'Кортни е приел, с мен беше свършено. Разбрах, че делото ми няма шанс в съда. Но не съм ти устройвал клопки. Не съм влизал в каютата ти. Нямам нищо общо с взривовете. Не съм аз човекът, който се опитва да те убие. Онзи човек се опитва да те убие, защото знае, че аз нищо не мога да ти направя. Знае, че не те заплашва Унищожение. Той винаги е знаел това, което аз току-що открих... че ти представляваш смъртна заплаха за цялото ни бъдеще.

Райх се мъчеше да каже нещо. Стана с усилие от дивана, като ръкомахаше безпомощно. Накрая проговори:

– Кой е той? Кой? Кой?

– Той е твой стар враг, Райх... От този човек няма да се отървеш. Няма да можеш да избягаш от него... да се скриеш от него... и се моля на бога да не можеш да се спасиш от него.

– Кой е той, Пауъл? Кой е той?

– Човекът без лице.

Райх издаде болезнен гърлен вик. После се обърна и залитайки, излезе от къщата.

15.

ЧЕ НАСТАВА страх и ужас, и задава се раздор. Че настава страх и ужас, и задава се раздор. Че настава страх и ужас, и задава се раздор.

– Млъкни! – извика Райх.

Осем, сър;
Седем, сър;
Шест, сър;
Пет, сър;

– Млъкни, за бога!

Четири, сър;
Три, сър;
Две, сър. Едно!

– Опитай се да мислиш. Защо не мислиш? Какво ти става? Защо не мислиш?

Че настава страх и ужас, и...

– Излъга те. Знаеш, че те излъга. Ти беше прав първия път. Една огромна клопка. WWWG. Отказ. Отказ. Но защо ме излъга? Каква полза има от това?

...задава се раздор.

– Човекът без лице. Брийн може да му е казал. Гюс Тейт може да му е казал. Мисли! Страх...

– Няма човек без лице. Това е просто един сън. Кошмар! Ужас...

– Ами клопките? Какво ще кажеш за клопките? Бях му в ръцете. Защо не ме пречука у тях? Свободен съм бил. Какво е намислил? Мисли!

Раздор...

Една ръка го докосна по рамото.

– Мистър Райх?

– Какво?

– Мистър Райх!

– Какво? Какво има?

Погледът на Райх се избистри. Усети, че вали проливен дъжд. Лежеше на една страна, със свити колена, скръстени ръце, бузата му беше

заровена в калта. Беше мокър до кости и трепереше от студ. Намираще се на площада пред Бомбоубежището. Беше заобиколен от въздишащи, прогизнали дървета. Някаква фигура се бе навела над него.

– Кой сте вие?

– Гейлън Чървил, мистър Райх.

– Какво?

– Гейлън Чървил, сър. Видяхме се у Мария Бомонт. Да ви върна ли онази услуга, мистър Райх?

– Не надзъртайте! – извика Райх.

– Не надзъртам, мистър Райх. Нормално ние не... – Младият Чървил се усети. – Не знаех, че знаете, че съм надзъртач. По-добре да станете, сър.

Хвана Райх за ръката и го дръпна. Райх изохка и си освободи ръката. Младият Чървил го хвана под мишниците и го изправи на крака. Ужасният вид на Райх го накара да се ококори.

– Да не са ви нападнали крадци, мистър Райх?

– Какво? Не. Не...

– Кола ли ви блъсна, сър?

– Не. Не, аз... По дяволите – избухна Райх, – защо не ме оставите на мира!

– Разбира се, сър. Мислех, че имате нужда от помощ, а ви дължа една услуга, но...

– Почакайте – прекъсна го Райх. – Върнете се. – Хвана се за ствола на едно дърво и се облегна на него, като дишаше тежко. Най-сетне успя да се задържи изправен и се втренчи в Чървил с кръвясалите си очи. – Наистина ли искате да ми помогнете?

– Разбира се, мистър Райх.

– Без да задавате въпроси? И всичко да остане между нас?

– Разчитайте на мен, мистър Райх.

– Става дума за убийство, Чървил. Искам да разбера кой се опитва да ме очисти. Бихте ли ми направили тази услуга? Бихте ли надзърнали в един човек заради мен?

– Предполагам, че в полицията биха могли...

– В полицията? – Райх се изсмя истерично, но острата болка от счупеното ребро го накара да се хване за хълбока. – От вас искам да надзърнете в един полицай, Чървил. И то шеф. Главният прокурор. Разбирате ли? – Откъсна се от дървото и залитна към Чървил. – Искам да посетя моя приятел главния прокурор и да му задам няколко въпроса. Искам да сте с мен, за да ми кажете истината. Готов ли сте да дойдете с

мен в кабинета на Краб и да надзърнете в него? И след това да забравите всичко? Ще го направите ли?

– Да, мистър Райх... Ще го направя.

– Какво? Честен надзъртач! Възможно ли е? Хайде. Да побързаме.

Накуцвайки силно, Райх напусна площада. Чървил го последва, позарен от яростта на този човек, която го тласкаше въпреки раните, въпреки треската, въпреки силните болки, към полицейското управление. Там Райх с блъскане и крясъци си проправи път край чиновниците и охраната и накрая потъналата в кал и кръв фигура нахълта в елегантния абаносово-сребрист кабинет на главния прокурор Краб.

– Боже господи, Райх! – ужаси се Краб, – Това ти ли си? Бен Райх?

– Седнете, Чървил – каза Райх и се обърна към Краб. – Аз съм. Огледай ме добре. Малко остава да предам богу дух, Краб. Червеното по мен е кръв. Останалото е мръсотия. Това беше един чудесен ден... прекрасен ден... и искам да разбера какво, по дяволите, прави полицията. Къде е твоят всемогъщ префект Пауъл? Къде е твоят...

– Да предадеш богу дух? Какво искаш да кажеш, Бен?

– Искам да кажа, че днес три пъти се опитаха да ме убият. Това момче... – Райх посочи към Чървил. – Това момче ме намери преди малко до Бомбубежището повече мъртъв, отколкото жив. Виж ме, за бога. Виж на какво приличам!

– Да те убият! – Краб удари с юмрук по бюрото. – Ами да. Този Пауъл е глупак. Изобщо не трябваше да го слушам. Убиецът на Д'Кортни сега се опитва да убие теб.

Зад гърба си Райх припряно замаха с ръка на Чървил.

– Казах на Пауъл, че си невинен. Не ми повярва. Дори на онази дяволска сметачна машина в кабинета на районния прокурор не повярва, когато му каза, че си невинен.

– Машината каза, че съм невинен?

– Разбира се, че каза. Няма никакво обвинение срещу теб. И никога не е било повдигано. И според конституцията твое свещено право е да потърсиш закрила от убиеца, каквато се полага на всеки честен, спазващ законите гражданин. Веднага ще се погрижа за това. – Краб се отправи към вратата. – И смятам, че това е достатъчно, за да си уредя веднъж завинаги сметките с мистър Пауъл! Не си тръгвай, Бен. Искам да поговорим за твоята подкрепа за кандидатурата ми за Сената на Слънчевата система...

Вратата се отвори и затръшна. Райх се олюля и с усилие се върна в действителността. Обърна се към Чървил, който му се видя троен.

– Е? – промълви той. – Е?

– Каза истината, мистър Райх.

– За мен? За Пауъл?

– Ами... – поколеба се Чървил мъдро, за да претегли още веднъж истината.

– Хайде, по-бързо – изпъшка Райх. – Още малко и ще ми изгорят бушоните.

– Това, което каза за вас, е истина – веднага започна Чървил. – Компютърът е отказал да даде ход на отправените срещу вас обвинения в убийството на Д'Кортни. Мистър Пауъл е бил принуден да се откаже от делото и... ами... кариерата му виси на косъм.

– Наистина ли? – Райх залитна към младежа и го хвана за раменете. – Наистина ли, Чървил? В нищо не съм обвинен? Свободен съм да си гледам работата? Никой няма да ме безпокои?

– Срещу вас няма нищо, мистър Райх. Можете да си гледате работата. Никой няма да ви безпокои.

Райх избухна в гръмогласен, ликуващ смях. Но раните и контузии-те го заболяха и той застана, докато се смееше, и в очите му засмъдяха сълзи. Изправи се с мъка, мина край Чървил и напусна кабинета на главния прокурор.

Докато се движеше триумфално по коридорите на управлението, приличаше по-скоро на овалян в кръв и кал неандерталски човек, смеещ се и стенещ, и накуцващ с достойнство. Липсваше само метнатият през рамо убит елен или някоя пещерна мечка, тържествено носена след него, за да бъде картината пълна.

– Ще попълня картината с главата на Пауъл – си каза той. – Препарирана и окачена на стената. Ще попълня картината, като сложа картела „Д'Кортни“ в джоба си. Ей богу, ако имам време, ще вмества в нея цялата Галактика!

Мина през стоманените врати на управлението и се спря за малко на стъпалата, загледан в мокрите от дъжда улици... в увеселителния център зад площада – един цял квартал, грейнал в светлини под грамаден прозрачен купол... в редиците оживени, бляскави магазини по горните улички, отворили врати за нощното пазаруване... в извисяващите се в далечината административни сгради – огромни двестаетажни кубове... сложната плетеница от небесни магистрали между тях... безспирния бяг на светлините на реактивните кабинети, които подскачаха нагоре-надолу като рой червенооки скакалци в полето.

– И всичко това ще бъде мое! – извика той и разпери ръце, сякаш

искаше да обхване цялата вселена. – Всичко! И хора, и страсти, и души!

След това погледът му попадна върху високата, зловеща, позната фигура, която пресичаше площада и го наблюдаваше крадешком през рамо. Една фигура от тъмня сенки, искряща от елмазите на дъждовните капки... гледаща, призрачна, безмълвна, ужасна... Човек без лице.

Чу се задавен вик. Бушоните изгоряха. Като поразено от гръм дърво Райх рухна на земята.

* * *

В девет часа без една минута десет от петнайсетте членове на Вишия есперски съвет се събраха в кабинета на президента Цунг. Трябваше спешно да решат един въпрос. В девет и една заседанието беше закрито и въпросът решен. Ето какво стана през тези сто и двайсет есперсекунди:

Звънец – начало на заседанието

Циферблат

Малката стрелка на 9

Голямата стрелка на 59

Секунди – 60

ИЗВЪНРЕДНО ЗАСЕДАНИЕ

За разглеждане молбата на Линкълн Пауъл да стане жив проводник при Групова трансфузия на натрупана енергия.

(Смайване)

ЦУНГ: *Чуваш ли се какво говориш, Пауъл? Как можеш да искаш подобно нещо? Какво налага използването на такава крайна и опасна мярка?*

ПАУЪЛ: *Едно неочаквано развитие в случая Д'Кортни. Бих искал всички да се запознаете с него.*

(Запознаване)

ПАУЪЛ: *Всички знаете, че Райх е най-опасният ни враг. Той подкрепя клеветническата кампания против есперите. Ако на това не се сложи край, грози ни познатата участ на всички малцинствени групи.*

АТКИНС: *Това е вярно.*

ПАУЪЛ: *Освен това той подкрепя Лигата на есперите патриоти. Ако на тази организация не се сложи край, рискуваме да бъдем въвлечени в гражданска война и завинаги да затънем в блатото на вътрешните междуособици.*

ФРАНИЪН: *И това е вярно.*

ПАУЪЛ: *Но има и едно допълнително развитие, с което всички се*

запознахте. Райх е на път да заеме централно място в Галактическата система... Да стане решаващата брънка, свързвана реалното минало с предполагаемото бъдеще. Сега е пред прага на мощна реорганизация. Необходимо му е само време. Ако Райх успее да се преустрои и преориентира, преди да го пипна, ще стане недосегаем за нашата реалност, неуязвим от нашите атаки и смъртен враг на галактическия разум и реалност.

(Тревога)

АТКИНС: Струва ми се, ме преувеличаваш, Пауъл.

ПАУЪЛ: Така ли? Разгледайте картината заедно с мен. Виждате какво място заема Райх във времето и пространството. Няма ли неговите идеи да станат идеи на целия свят? Няма ли неговата реалност да стане реалност за целия свят? Не е ли той, с възловото място, което заема, и при неговата сила, енергия и интелект, сигурният път към пълната разруха?

(Съгласие)

ЦУНГ: Така е. Въпреки това не съм склонен да разреши тази мярка. Искам да ви напомня, че при досегашните опити Груповата трансфузия винаги е довеждала до смъртта на живия проводник на енергия. Прекалено си ценен, за да те жертваме, Пауъл.

ПАУЪЛ: Моля да ми бъде позволено да поема този риск. Райх е от тези редки личности, способни да разтърсят Вселената. Все още е малък, но скоро ще порасне. И цялата реалност... еспери, не-еспери, животът. Земята, Слънчевата система, самата Вселена... цялата реалност виси на косъм и зависи от неговото пробуждане. Не можем да му позволим да се събуди и разруши нашата реалност. Моля да гласувате.

ФРАНИЙЪН: Ти искаш да гласуваме смъртната ти присъда.

ПАУЪЛ: Изборът е между моята смърт и евентуалната смърт на цялата ни позната действителност. Моля да гласувате.

АТКИНС: Нека Райх се събужда и прави каквото ще. Вече сме предупредени и имаме достатъчно време, за да го нападнем на следващия кръстопът.

ПАУЪЛ: Гласувайте! Моля, гласувайте!

(Молбата е удовлетворена)

Заседанието закрито

Циферблат

Малката стрелка на 9

Голямата стрелка на 01

Стрелката на секундарника на Унищожение

* * *

Пауъл се върна вкъщи след един час. Беше направил завещанието си, платил всички сметки, подписал документите, уредил всичко. В Съюза бяха разтревожени. И вкъщи го посрещнаха с тревога. Още с влизането Мери Нойс разбра какво бе направил.

Линк!

Без паника. Трябва да го направя.

Но...

Възможно е и да не загина. А... да не забравя. В лабораторията искат да аутопсират мозъка ми веднага след като умра... ако умра. Подписах документа, но ще те моля да им помогнеш, ако възникнат някакви проблеми. Искат да получат тялото преди вкочаниясването. Ако е невъзможно ползването на целия труп, биха се задоволили само с главата. Погрижи се за това, ако обичаш.

Линк!

Съжалявам. А сега по-добре пригответи багажа и заведи детето в болницата „Кингстън“. Тук няма да е в безопасност.

Тя вече не е дете. Тя...

Мери се обърна и изтича на горния етаж, оставяйки след себе си познатото сетивно внушение: Сняг/мента/лалета/тафта... но този път примесено със страх и сълзи. Пауъл въздъхна, но после се усмихна, когато на горната площадка се появи една гордо изправена девойка и с величествена невъзмутимост заслиза по стълбите. Беше облечена с рокля и на лицето ѝ се четеше предварително репетирано изражение на изненада. Спря се на сред стълбището, за да му даде възможност да оцени роклята и маниерите ѝ.

– О, но това е мистър Пауъл?

– Да. Добро утро, Барбара.

– И на какво дължим честта да ви видим в нашия скромен дом тази сутрин? – Измина остатъкът от пътя, като едва докосваше перилата с върха на пръстите си, и на последното стъпало се препъна.

– О, пип! – извряка тя.

Пауъл я хвана.

– Поп – каза той.

– Бим.

– Бам.

Тя вдигна поглед към него.

– Стой тук. Пак ще сляза по тези стъпала и се хващам на бас, че

този път ще го направя идеално.

– Хайде на бас, че няма да можеш.

Тя се обърна, изприпка догоре и на най-горното стъпало зае предишната поза.

– Драги мистър Пауъл, вероятно си мислите, че съм ужасно лекомислена... – Започна величественото си спускане. – Но трябва да промените мнението си за мен. Вече не съм онова дете, което бях вчера. Сега съм много, много по-голяма. Отсега нататък трябва да се отнасяте с мен като със стар човек. – Стъпи на последното стъпало и го погледна въпросително. – Стар човек? Правилно ли се изразих?

– Може би „възрастен“ е за предпочитане, скъпа.

– Знаех си, че има нещо! – Изведнъж се разсмя, бутна го на един стол и се тръсна върху коленете му. Пауъл изохка.

– По-кратко, Барбара. Освен че си по-голяма, си и по-тежка.

– Слушай – каза тя. – Откъде ми хрумна идеята, че си ми баща?

– Че какво лошо има в това?

– Да говорим честно. Наистина честно.

– Готово.

– Ти чувстваш ли се като мой баща? Защото аз не се чувствам като твоя дъщеря.

– О? И като каква се чувстваш?

– Първо аз попитах, така че ти трябва първо да отговориш.

– Чувствата ми към теб са тези на любящ и покорен син.

– Не, бъди сериозен.

– Твърдо съм решил да бъда верният син на всички жени до момента, в който Вулкан заеме законното си място в семейството на планетите.

Лицето ѝ пламна от гняв и тя стана от коленете му.

– Помолих те да бъдеш сериозен, защото имам нужда от съвет. Но щом...

– Извинявай, Барбара. Какво има?

Тя клекна до него и го хвана за ръката.

– Чувствата ми към теб са много объркани.

– В какъв смисъл?

Тя го погледна в очите със смущаващата откровеност на младите.

– Знаеш.

След кратка пауза той кимна с глава.

– Да, зная.

– Ти също си объркан. Зная го.

– Да, Барбара. Така е. Объркан съм.

– Това лошо ли е?

Пауъл се изправи и унило закрачи.

– Не, Барбара, не е лошо. Просто... не му е сега времето.

– Обясни ми го.

– Да ти го обясня... Да, може би трябва. Ами... ето как стоят нещата. Ние двамата сме всъщност четирима души. Има две Барбари и двама Линкълновци.

– Как така?

– Ти беше болна, скъпа. Затова се наложи да те превърнем в дете и да те оставим отново да пораснеш. Ето защо има две Барбари – откъдето е голямата, откъдето е детето.

– А ти?

– И в мен има двама души, но възрастни. Единият съм аз... Пауъл... Другият е член на Управителния съвет на Съюза на есперите.

– Какво е това?

– Излишно е да ти го обяснявам. Тъкмо тази част от мен ме кара да се чувствам объркан. Един господ знае, но сигурно това е детската част. Не зная.

Тя се замисли, след това бавно изрече:

– Когато не се чувствам твоя дъщеря, коя от двете съм?

– Не зная, Барбара.

– Знаеш. Защо не ми кажеш – Тя се приближи до него и обгърна врата му с ръце... една истинска жена с маниерите на дете. – Ако не е нещо лошо, защо не ми кажеш? Ако те обичам...

– Не става дума за любов.

– Точно за това става дума, нали? Нали? Аз те обичам и ти ме обичаш. Не е ли така?

Чудесно! – помисли си Пауъл отчаяно. – *Ами сега? Какво ще правиш? Ще признаеш истината?*

Да! – Отговорът дойде от стълбището. Мери слизаше с пътна чанта в ръка. – *Признай истината.*

Но тя не е еспер!

Забрави го. Тя е жена и те обича. И ти я обичаш. Моля те, Линк, не пропускай този шанс.

Шанс за какво? Да станем любовници, и то ако се измъкна жив от тази мръсна история с Райх? На повече не мога да се надявам. Знаеш, че Съюзът не ни разрешава да се женим за не-еспери.

Тя и на това ще е съгласна. С благодарност ще го приеме. Питай

мен. Аз зная.

А ако не оцелея? Тя няма да има нищо... Нищо, освен един полуспомен за една полулюбов.

– Не, Барбара – каза той. – Изобщо не е така.

– Така е – настоя тя. – Така е!

– Не е. Сега говори детето. Детето мисли, че ме обича. Но не и жената.

– Детето ще стане жена.

– И ще забрави всичко за мен.

– Ти ще й припомниш.

– Защо да й припомням, Барбара?

– Защото и ти изпитваш същите чувства към мен. Знам, че е така.

Пауъл се изсмя.

– Ах, дете! Дете! Дете! Какво те кара да мислиш, че те обичам по този начин? Това не е така. И никога не е било.

– Обичаш ме!

– Отвори си очите, Барбара. Погледни ме. Погледни и Мери. Сега си много по-голяма, нали така? Не разбираш ли? Нужно ли е да ти обяснявам очевидното?

За бога, Линк!

Извинявай, Мери. Налага се да те използвам.

Тъкмо се канех да се сбогувам с теб... Може би завинаги... И това ли трябва да изтърпя? Не ми ли стига останалото?

Шииии. По-спокойно, мила...

Барбара изгледа Мери, след това Пауъл. Поклати бавно глава.

– Лъжеш.

– Така ли? Я ме погледни! – Сложи ръце на раменете ѝ впи поглед в лицето ѝ. Лъжливото овчарче му се притече на помощ. Изражението му беше добродушно, толерантно, шеговито, снизходително. – Погледни ме, Барбара.

– Не! – извика тя. – Лицето ти лъже. То е... То е омразно! Аз... – Избухна в сълзи и хълцайки, каза: – Махай се. Махай се, ти казвам!

– Ние тръгваме, Барбара – обади се Мери. Приближи се до момичето, хвана го за ръката и го поведе към вратата.

Кабината ми чака отпред, Мери.

И аз чакам, Линк. Теб. Винаги. И Чървил, и Аткинс, и Джордан, и... и... и... и... и... и... и...

Зная, зная. Обичам ви всички. Целувки. БЛАГОПОЖЕЛАНИЯ...

Образ на четирилистна детелина, заешко краче, подкови...

Циничен отговор, визиращ Пауъл като покрито с диаманти чудовище.

Приглушен кикот.

Сбогуване.

Пауъл застана на прага и свирукайки си някаква усукана, тъжна мелодия, проследи как реактивната кабина се издигна в стоманеносиньото небе и се насочи на север към болницата „Кингстън“. Чувстваше се ужасно изморен. И малко горд от себе си за направената жертва. И дълбоко засрамен от това, че се чувстваше горд. Но очевидно беше много тъжен. Дали да не глътне малко калиев ниакат и да се възнесе на седмото небе? Но каква полза, по дяволите? Каква полза, когато в целия този огромен, скапан, седемнайсет и половина милионен град нямаше ни една сродна душа? Каква полза...

Усети първия импулс. Тъничка струйка латентна енергия. Почувствува го ясно и погледна часовника си. Десет и двацет. Толкова скоро? Толкова бързо? Добре. Време беше да се приготви.

Влезе в къщата и се качи бързо в спалнята си. Импулсите заприиждаха един след друг... като трополенето на първите дъждовни капки преди буря. Психиката му започна да тупти и вибрира, когато улови и попи тези малки ручейчета от латентна енергия. Преоблече се и си сложи здрави и удобни дрехи, и...

И какво? Първите капки се превърнаха в ситен дъжд, който се сипеше върху него и изпълваше съзнанието му с трескава възбуда... с разтърсващи емоционални проблясъци... с... Да, хранителни капсули. Трябва да го запомни. Хранителни. Хранителни. Хранителни! Слезе на бегом по стълбите и отиде в кухнята. Намери пластмасовия флакон, отвори го и изгълта дузина капсули.

Сега енергията прииждаше на талази. От всеки еспер в града тръгваше по едно ручейче латентна сила и те се сливаха и прерастваха в поток, река, бушуващо море от Групова трансфузия на енергия, насочена към Пауъл, изпращана към Пауъл. Той отмахна всички прегради и я пое цялата. Нервната му система суперхетеродинира и запищя, и една турбина в мозъка му започна да се върти все по-бързо с непоносим, усиливащ се вой.

Напусна къщата и се залута из улиците – сляп, глух, безчувствен, погълнат от кипящата маса латентна енергия... подобно на кораб, попаднал в центъра на тайфун, чиито платна се мъчат да обуздаят хаотичните пориви на вятъра и да ги превърнат в попътен бриз, който да го изведе в безопасност... По същия начин Пауъл се мъчеше да обземе този

страхотен порой, да съхрани тази латентна енергия, да я овладее и насочи към Унищожението на Райх, преди да е станало прекалено късно, прекалено късно, прекалено късно, прекалено късно, прекалено късно...

16.

ЛИКВИДИРАЙ ЛАБИРИНТА.
УНИЩОЖИ БЕЗИЗХОДИЦАТА.
ЗАЛИЧИ ЗАГАДКАТА. (Х2 Ж У3 д! Пространство/д! Време)
АНУЛИРАЙ.
(ДЕЙСТВИЯ, ИЗРАЗИ, КОЕФИЦИЕНТИ, ДРОБИ, СТЕПЕНИ,
СТЕПЕННИ ПОКАЗАТЕЛИ, КОРЕНИ, ТЪЖДЕСТВА, УРАВНЕНИЯ,
ПРОГРЕСИИ, ВАРИАЦИИ, ПЕРМУТАЦИИ, ДЕТЕРМИНАНТИ,
ОТГОВОРИ)
ПРЕМАХНИ.
(ЕЛЕКТРОН, ПРОТОН, НЕУТРОН, МЕЗОН И ФОТОН)
ЗАЧЕРКНИ.
(КЕЙЛИ, ХЕНСЪН, ЛИЛИЕНТАЛ, ЧАНИЮТ, ЛАНГЛИ, РАЙТ,
ТЪРНБУЛ И САНДЪРСЪН)
ИЗХВЪРЛИ.
(МЪГЛЯВИНИ, СЪЗВЕЗДИЯ, СИСТЕМИ, ДВОЙНИ ЗВЕЗДИ,
ГИГАНТИ И БЕЛИ ДЖУДЖЕТА)
ОТСТРАНИ.
(РИБИ, ЗЕМНОВОДНИ, ПТИЦИ, БОЗАЙНИЦИ И ЧОВЕК)
ЛИКВИДИРАЙ.
УНИЩОЖИ.
ЗАЛИЧИ.
АНУЛИРАЙ. ЗАЛИЧИ ВСИЧКИ УРАВНЕНИЯ.
БЕЗКРАЙНОСТ Е РАВНО НА НУЛА.
НЯМА...

* * *

– ...какво няма? – извика Райх. – Какво няма? – Направи отчаяно усилие да се изправи, като се мъчеше да преодолее завивките и задържащите го ръце. – Какво няма?

- Няма повече кошмари – каза Дъфи Уиганд.
- Кой е там?
- Аз съм, Дъфи...

Райх отвори очи. Намираше се в някаква стилна спалня, в стилно легло със старовремски чаршафи и одеяла. Дъфи Уиганд, издокарана и свежа, беше сложила ръцете си на раменете му. Тя пак се опита да го

бутне назад върху възглавниците.

– Продължавам да сънувам – каза Райх. – Искам да се събудя.

– Звучи много красиво. Полегни си и сънят ще продължи.

Райх се отпусна назад.

– Бях буден – каза той мрачно. – За пръв път в живота си бях толкова буден. Чух... Не зная какво чух. Безкрайност и нула. Важни неща. Реалност. После заспах и сега съм тук.

– Малка корекция – усмихна се Дъфи. – За протокола. Ти се събуди.

– Аз спя! – извика Райх и се изправи. – Имаш ли нещо ободряващо? Каквото и да е... опиум, хашиш, сомнар, летатин... Трябва да се събудя, Дъфи. Трябва да се върна в реалността.

Дъфи се наведе и го целуна страстно по устата.

– Това реално ли беше?

– Не можеш да ме разбереш. Всичко е било илюзии... халюцинации... всичко. Трябва да се преустроя, преориентирам, реорганизирам... Преди да е станало прекалено късно, Дъфи. Преди да е станало прекалено късно, прекалено късно, прекалено късно...

Дъфи вдигна отчаяно ръце.

– Какво й става на нашата медицина, по дяволите! – възкликна тя. – Първо онзи проклет доктор те уплаши тъй, че припадна. После се закле, че те е оправил... а я се виж на какво приличаш сега. Психоло! – Коленичи на леглото и заклати пръст под носа на Райх. – Още една дума и ще се обадя в „Кингстън“.

– Какво? Кой?

– „Кингстън“, болницата. Където пращат хора като теб.

– Не те питам това. Кой каза, че ме е уплашил тъй, че да припадна?

– Един приятел, лекар.

– На площада пред полицейското управление?

– Този път улучи.

– Сигурна ли си?

– Бях с него, когато те намерихме. Твоят слуга ми каза за експлозиите и аз се разтревожих за теб. Пристигнахме точно навреме.

– Видя ли лицето му?

– Не само го видях, но съм го и целувала.

– Как изглежда?

– Лице като лице. Две очи. Две устни. Две уши. Един нос. Тройна брадичка. Слушай, Бен. Ако ще продължаваш да пееш все същата песен за сънувам – будувам – реалност – безкрайност... тя просто вече ми

омръзна.

– И ти ме докара тук?

– Разбира се. Как можех да пропусна този шанс? Това е единственият начин да те вкарам в леглото си.

Райх се усмихна. Вече успокоен, каза:

– Дъфи, сега можеш да ме целунеш.

– Мистър Райх, вече си получи целувката. Или може би това стана, докато беше още буден?

– Забрави го. Кошмари. Най-обикновени кошмари. – Райх се изсмя. – Защо трябва да ми пука от някакви кошмари. Целият свят е в ръцете ми. И със сънищата ще се оправя. Хей, Дъфи, нали веднъж ми каза, че искаш да те вкарам в лоното на греха?

– Това беше една детинска прищявка. Мислех си, че там ще срещна по-изискани хора.

– Избери си каквото искаш, Дъфи, и ще го имаш. Улицы на греха от злато. Или от скъпоценни камъни. Улицы на греха от тук до Марс? Готово! Ей богу, цялата Галактика мога да превърна в улицы на греха, ако поискаш! – Заби палец в гърдите си. – Може би искаш да видиш господ? Ето ме. Давай, гледай ме!

– Милият. Толкова скромен, а главата му се е замаяла.

– Пиян ли съм? Разбира се, че съм пиян! – Райх измъкна краката си от завивките и се изправи, олюлявайки се леко. Дъфи веднага отиде при него и той я прегърна през кръста, за да се опре на нея. – Защо да не съм пиян? Победих Д'Кортни. Победих Пауъл. На четирийсет години съм. Имам шейсет години пред себе си, през които ще притежавам целия свят. Да, Дъфи, целия проклет свят!

Започна да обикаля стаята заедно с Дъфи. Това беше една разходка из разпалените еротични фантазии на Дъфи, защото вътрешната украса бе дело на декоратор надзъртач, който бе възпроизвел психиката ѝ до най-малките подробности.

– Би ли искала да поставиш заедно с мен началото на династия, Дъфи?

– Нямам представа как се поставя началото на династия.

– Започваш с Бен Райх. Първо се омъжваш за него. После...

– Достатъчно. Кога започваме?

– После раждаш деца. Момчета. Десетки момчета...

– Момичета. И само три.

– И гледаш как Бен Райх поглъща „Д'Кортни“ и го присъединява към „Монарх“. Гледаш как противниците му падат един след друг... ето

така!

Както ходеше, Райх ритна крака на една тумбеста тоалетна масичка. Тя се прекатури и на пода се пръснаха на парчета двайсетина кристални шишенца.

– След като „Монарх“ и „Д'Кортни“ станат „Райх, инкорпорейтид“, гледаш как изяждам останалите... дребните риби. Кейс и Ъмбрел на Венера. Изядени! – Райх стовари юмука си върху една масичка до стената с формата на торс и я строши. – „Юнайтид транзакшън“ на Марс. Смачкани и изядени! – Счупи един изящен стол. – Концернът „Джи Си Ай“ на Ганимед, Калисто и Йо... „Титан кемикъл атомикс“... И след това най-малките гадинки: клеветниците, злобарите, Съюзът на надзъртачите, моралистите, патриотите... Изядени! Изядени! Изядени!

Забльска с длан една мраморна статуя на голо тяло, докато тя падна от поставката и се разби на парчета.

– По-кратко, скъпи – Дъфи увисна на врата му. – Защо прахосваш всичката тази ценна енергия? По-добре побльскай мен.

Вдигна я на ръце и я затръска, докато тя започна да пиши.

– Някои части на света ще са сладки... като теб, Дъфи. Други ще смърдят на леш... но аз всичко ще изгълтам. – Той се разсмя и я притисна до гърдите си. – Не разбирам много от делата господни, но зная какво искам аз. Ние ще разрушим всичко до основи, Дъфи, и ще построим всичко наново, тъй както ни приляга... На теб, на мен и на династията.

Отнесе я до прозореца, дръпна завесите и със силен шут го отвори. Чу се дрънчене на счупени стъкла. Навън градът тънеше в кадифен мрак. Само по небесните магистрали и улиците проблясваха светлини и от време на време червените очи на някоя реактивна кабина подскачаха над черния като катран хоризонт. Дъждът беше спрял и в небето беше кацнала тъничка бледа луна. Нощният вятър влезе, шушнейки, в стаята, като разсея тежкия мирис на разлетия парфюм.

– Хей, вие там! – извика с цяло гърло Райх. – Чувате ли ме? Всички вие... дето спите и сънувате. Отсега нататък ще сънувате моите сънища! Всички...

Изведнъж млъкна. Отпусна ръце и Дъфи се плъзна на пода до него. Хвана се с две ръце за рамката на прозореца и се протегна до кръста навън в нощта. Изви глава назад и погледна нагоре. Когато се дръпна назад в стаята, лицето му изразяваше смущение.

– Звездите – промърмори той. – Къде са звездите?

– Къде са... как го каза? – попита Дъфи.

– Звездите – повтори Райх. Посочи плахо към небето. – Звездите.

Изчезнали са.

Дъфи го изгледа с любопитство.

– Кое каза, че е изчезнало?

– Звездите! – изкрещя Райх. – Погледни небето. Звездите са изчезнали. Съзвездията са изчезнали! Голямата мечка... Малката мечка... Касиопея... Дракон... Пегас... Всички са изчезнали! Нищо не е останало, освен Луната! Виж!

– Небето си е такова, каквото винаги е било – каза Дъфи.

– Не е! Къде са звездите?

– Какви звезди?

– Не им зная имената... Полярната звезда и... Вега... и... Откъде, по дяволите, да зная имената им? Да не съм астроном? Какво става с нас? Какво става със звездите?

– Какво представляват звездите? – попита Дъфи.

Райх я сграбчи грубо.

– Слънца... Кипящи и излъчващи светлина. Хиляди са. Милиарди... светят цяла нощ. Какво ти става, по дяволите? Не разбираш ли? Станала е космическа катастрофа. Звездите са изчезнали!

Дъфи поклати глава. Лицето ѝ изразяваше ужас.

– Не разбирам за какво говориш, Бен. Не разбирам за какво говориш.

Той я блъсна встрани, изтича в банята и се заключи вътре. Докато се къпеше и обличаше набързо, Дъфи блъскаше по вратата и го молеше да се вразуми. Накрая се отказа и след малко я чу, че се обажда в болницата „Кингстън“ и им обяснява нещо с приглушен глас.

– Да видим как ще им обясни за звездите – изръмжа Райх, обзет от нещо средно между гняв и ужас.

Приключи с тоалета си и излезе от банята. Дъфи затвори набързо телефона и се обърна към него.

– Бен – започна тя.

– Чакай ме тук – сопна ѝ се той. – Ей сега ще разбера.

– Какво ще разбереш?

– Какво е станало със звездите! – изкрещя той. – С липсващите, всемогъщи боже, звезди!

Изхвъркна от апартамента и слезе бързо на улицата. Спря се на празния тротоар и отново вдигна поглед. Ето я Луната. Виждаше се и една ярко светеща червена точка... Марс. И още една... Юпитер. Нямаше нищо друго. Освен мрак. Мрак. Мрак. Висеше над главата му – загадъчен, бездънен, ужасяващ. И докато гледаше, му се стори, че го

притиска надолу, тягостен, задушаваш, убийствен.

Започна да тича, все още заглеждан нагоре. Зави край един ъгъл, блъсна се в някаква жена и я събори на земята. Помогна ѝ да стане.

– Грубиян! Простак! – разкрещя се тя, докато се оправяше. После продължи с мазен глас: – Компания ли си търсиш, шефе?

Райх я хвана за ръката. Посочи към небето.

– Виж. Звездите ги няма. Не си ли забелязала? Изчезнали са звездите.

– Кое?

– Звездите. Не виждаш ли? Няма ги.

– Не разбирам за к'во говориш бе, шефе. Хайде. Давай да се повеселим.

Той се измъкна от лапите ѝ и избяга. Надолу по улицата имаше монетен видеофон. Влезе в кабинката и набра „Справки“. Екранът светна и се чу гласът на робота:

– Въпрос?

– Какво е станало със звездите? – попита Райх. – Кога се е случило? Трябва да са го забелязали вече. Какво е обяснението?

Чу се прищракване, пауза, още едно прищракване.

– Бихте ли изговорили думата буква по буква, моля.

– Звезда! – изрева Райх. – З-В-Е-З-Д-А. Звезда!

Прищракване, пауза, прищракване.

– Съществително или глагол?

– Да те вземат мътните! Съществително!

Прищракване, пауза, прищракване.

– Няма информация под този надслов – обяви електронният глас.

Райх изруга, но се помъчи да се овладее.

– Къде се намира най-близката обсерватория до града?

– Уточнете кой град, ако обичате.

– Този град. Ню Йорк.

Прищракване, пауза, прищракване.

– Лунната обсерватория в „Кроутън парк“ е разположена на трийсет мили в северна посока. До нея се достига с маршрутна кабина, координати Север 227. Лунната обсерватория е дарена през две хиляди и...

Райх тръшна слушалката.

– Нямамо информация! Боже господи! Всички ли са полудели?

Изтича на улицата и потърси свободна кабина. Една пилотирана машина минаваше бавно над главата му и Райх вдигна ръка. Тя се спусна, за да го качи.

– Север 227 – отсече той, докато се качваше. – Трийсет мили. Лунната обсерватория.

– Таксата е двойна – обяви пилотът.

– Плащам. По-бързо!

Кабината бързо набра скорост. Райх се съдържа пет минути, след това подхвърли небрежно:

– Забелязахте ли небето?

– Защо, какво има?

– Звездите са изчезнали.

Угоднически смях.

– Това не е шега – каза Райх. – Звездите наистина са изчезнали.

– Ако не е шега, ми го обяснете – каза пилотът. – Какво, по дяволите, са тези звезди?

Грубият отговор се въртеше в устата на Райх, но преди да избухне, кабината кацна в двора на обсерваторията, близо до куполовидния покрив.

– Изчакайте ме – отсече той и се затича по моравата към малкия каменен вход.

Вратата беше открехната и той влезе вътре. Чуваше се слабото бучене на механизмите на купола и тихото цъкване на часовника на обсерваторията. Като изключим слабата светлина от часовника, залата тънеше в мрак. Дванайсетинчовият телескоп работеше. Успя да различи смътните очертания на наблюдателя, приведен над окуляра на главния телескоп.

Райх тръгна към него, изнервен, напрегнат, сепнат от гръмогласното тракане на стъпките си в тишината. Стана му хладно.

– Вижте – започна той тихо. – Извинете, че ви безпокоя, но вие поне трябва да сте забелязали. Нали сте в звездния бизнес. Забелязали сте, нали? Звездите. Изчезнали са. Всички до една. Какво се е случило? Защо никой не вдигна тревога? Защо всички се правят, че нищо не знаят? Боже господи! Звездите! Винаги сме ги възприемали като нещо дадено. А сега ги няма. Какво се е случило? Къде са звездите?

Фигурата се изправи бавно и се обърна към Райх.

– Няма звезди – заяви.

Беше Човекът без лице.

Райх изкрещя. Обърна се и побягна. Изхвърча от вратата, хукна надолу по стълбите и по моравата към чакащата кабина. Блъсна се в прозрачната стена на кабината с такава сила, че се свлече на колене. Водачът му помогна да се изправи.

– Добре ли сте, шефе?

– Не зная – простена Райх. – И аз искам да разбера.

– Не е моя работа – каза пилотът, – но ми се струва, че трябва да се прегледате при надзъртач. Говорите като откачен.

– За звездите ли?

– Аха.

Райх сграбчи мъжа.

– Аз съм Бен Райх – каза той. – Бен Райх от „Монарх“.

– Да, шефе. Познах ви.

– Още по-добре. Нали знаете какво мога да направя за вас, ако ми направите една услуга? Пари... Нова работа... Каквото поискате...

– Нищо не можете да направите за мен, шефе. Вече ме оправиха в „Кингстън“.

– Чудесно. Значи честен човек. Ще ми направите услугата, защото вярвате в доброто или в каквото там вярвате, нали?

– Разбира се, шефе.

– Влезте в онази сграда. Огледайте мъжа, който седи зад телескопа. Добре го огледайте. Върнете се и ми го опишете.

Водачът тръгна, бави се пет минути и после се върна.

– Е?

– Най-обикновен човек, шефе. На около шейсет. С гола глава и бая дълбоки бръчки. Ушите му стърчат и има безволева, дето му викат, брадичка. Дръпната назад, нали разбирате.

– Той е никой... никой – прошепна Райх.

– Какво?

– Ами звездите? – попита Райх. – Нищо ли не си чувал за тях? Никога не си ги виждал? Не разбираш за какво ти говоря?

– Не.

– О, боже... – простена Райх. – Мили боже...

– Внимавайте да не ви мръдне чивията, шефе! – Водачът го тупна силно по гърба. – Ще ви кажа нещо, шефе. Те на доста неща ме научиха в „Кингстън“. Едно от тези неща е... Ами понякога на човек му хрумват шури идеи. Внуши си нещо и си вярва, че открай време е било така. Например... ами например, че хората винаги са били с по едно око, а сега изведнъж имат по две.

Райх го гледаше втрещено.

– И хуква по улиците и крещи: „За бога, откога всички имат две очи?“ Те му викат: „Винаги са имали две очи.“ Той вика: „Я не се занаяйте. Ясно си спомням, че хората имат по едно око.“ И ей богу, човек

си вярва. И бая трябва да се измъчат, докато му го избият от главата. – Водачът пак го тупна. – Струва ми се, шефе, че и на вас ви е текнало нещо от рода на едното око.

– Едно око – измърмори Райх. – Две очи. Че настава страх и ужас, и задава се раздор.

– Какво?

– Не зная. Не зная. Имах много проблеми последния месец. Може би... Може би сте прав. Но...

– Искате ли да ви заведе в „Кингстън“?

– Не!

– Искате ли да останете тук и да роните сълзи за онези звезди?

Изведнъж Райх се развика:

– Какво ме интересуват проклетите звезди! – Страхът му се превърна в дива ярост. Нивото на адреналина в кръвта му се качи и той усети прилив на смелост и решителност. Скочи в кабината. – Целият свят е мой. Много важно, че ще се разделя с няколко илюзии!

– Точно така, шефе. Накъде.

– Кралския дворец.

– Къде?

Райх се разсмя.

– „Монарх“ – каза той и продължи да се залива в смях през целия полет в това ранно утро, докато стигнаха до внушителния небостъргач на „Монарх“. Но това бе един полуистеричен смях.

Администрацията работеше двайсет и четири часа и дежурните през нощта служители се намираха в последната сънлива фаза на нощната смяна от 12 до 8, когато Райх се появи. Въпреки че не го виждаха много често през последния месец, служителите бяха свикнали с тези посещения и бързо превключиха на по-високи обороти. Когато Райх се отправи към бюрото си, той бе последван от секретари и подсекретари, готови да докладват спешните задачи от програмата за деня.

– Оставете всичко – нареди той. – Повикайте целия персонал... всички шефове на отдели и организационни началници. Ще направя важно съобщение.

Настъпилото раздвижване го успокои и той отново усети здрава почва под краката си. Отново беше жив, реален. И тази беше единствената реалност... оживлението, нервното суетене, сигналните звънци, приглушените команди, бързото изпълване на кабинета му с толкова много обзети от страх хора. Но всичко това бе само едно предвкусвало на бъдещето, когато звъниците щяха да зазвънят по планети и спътници и

шефове на планетарни отдели щяха да тичат презглава към кабинета му с напрегнати от страх лица.

– Както знаете – Райх започна да се разхожда бавно и да мятя остри погледи към лицата, които го наблюдаваха, – нашата компания водеше борба на живот и смърт с картела „Д'Кортни“. Крей Д'Кортни беше убит преди известно време. Появиха се някои усложнения, но вече всичко е наред. Вероятно ще ви е приятно да чуете, че сега пътят пред нас е открит. Можем да започнем изпълнението на плана АА за поемане контрол върху картела „Д'Кортни“.

Спря се, в очакване на възбудения шепот в отговор на това съобщение. Нямаше никаква реакция.

– Може би – продължи той – някои от вас не осъзнават важността и мащабността на тази операция. Ще ви представя нещата така, че на всеки да му стане ясно. Тези от вас, които са началници на градски отдели, ще станат началници на континентални отдели. Началниците на континентални отдели ще станат сателитни шефове. Настоящите сателитни шефове ще станат планетарни шефове. Отсега нататък „Монарх“ ще властва над Слънчевата система. Отсега нататък всички трябва да мислим от гледна точка на Слънчевата система. Отсега нататък...

Райх млькна, обезпокоен от празните погледи около него. Огледа се и се насочи към личната си секретарка.

– Какво става, по дяволите? – изръмжа той. – Да няма новини, които още не съм чул? Лоши новини?

– Н-не, мистър Райх.

– Тогава какво ви мъчи? Това с нещо, което всички чакахме с нетърпение. Какво има сега?

Секретарката започна да пелтечи:

– Ние... Аз... Съжالياвам, сър. Н-не зная за к-какво говорите.

– Говоря за картела „Д'Кортни“.

– Аз... н-никога не съм чувала за това предприятие, сър. Аз... Ние...

Секретарката се обърна към останалите за подкрепа.

Пред невярващите очи на Райх всички служители заклатиха глави в недоумение.

– „Д'Кортни“ на Марс! – изкрещя той.

– Къде, сър?

– На Марс! Марс! М-А-Р-С. Една от десетте планети. Четвъртата от Слънцето. – Скован от отново обзелия го ужас, Райх се развика несвързано. – Меркурий, Венера, Земя, Марс, Юпитер, Сатурн. Марс! Марс!

Марс! На сто четирийсет и един милиона мили от слънцето, Марс!

Служителите отново заклатиха глави. Надигна се лек шум и всички се отдръпнаха малко от Райх. Той се втурна към секретарките и измъкна папките с документи от ръцете им.

– Тук има стотици справки за „Д'Кортни“ на Марс. Не може да няма. Ей богу, от десет години сме във война с Д'Кортни и...

Започна да рови из документите и да ги захвърля ядосано наляво и надясно, изпълвайки кабинета с пръхаци снежинки. Никъде не се споменаваха нито Д'кортни, нито Марс. Нямаше и следа от Венера, Юпитер, Луната или от другите спътници.

– Имам сведения в бюрото си – извика Райх. – Стотици сведения. Мръсни лъжци! Вижте в бюрото ми...

Втурна се към бюрото и започна да издърпва чекмеджетата. Чу се оглушителна експлозия. Бюрото хвъркна във въздуха. Летящи парчета дърво нараниха служителите, а Райх бе отхвърлен назад към прозореца, ударен като с гигантска ръка от плота на бюрото.

– Човекът без лице! – изкрещя той. – Всемогъщи боже! – Затръска глава трескаво и отново се върна към обзелата го идея-фикс. – Къде са архивите? Ще ви покажа в архивите... Д'Кортни и Марс, и всичко останало. И на него ще му покажа. На Човека без лице... Хайде!

Излезе тичешком от кабинета и нахълта в хранилището на архивите. Един след друг започна да изпразва рафтовете, като разпиляваше документи, купчини пиезокристали, древни записи на лента, микрофилми, молекулярни записи. Нямаше никаква следа от Д'Кортни или Марс. Ни следа от Венера, Юпитер, Меркурий, астероидите, спътниците.

Сега вече в кабинета наистина настана смут и паника, разнесоха се сигнални звънци и резки команди. Докато в кабинета цареше бъркотия, трима едри господа от „Отдих“ дотичаха в хранилището, водени от окървавената секретарка.

– Длъжни сте! Длъжни сте! – настояваше тя. – Аз поемам отговорността!

– Успокойте се, мистър Райх, успокойте се, успокойте се – повтаряха те с характерния съскащ звук, с който конярите успокояват разбеснели се жребци. – По-спокойно... по-спокойно... по-спокойно...

– Махайте се, копелета мръсни.

– По-спокойно, сър. По-спокойно. Всичко е наред.

Те заеха стратегически позиции, а междувременно паниката и бъркотията се увеличиха, звъниците непрекъснато звънях. В далечината се чуваха викове: „Кой е неговият лекар? Повикайте лекаря. Обадете се в

«Кингстън». Съобщихте ли на полицията? Не, по-добре недейте. Никакъв скандал. Обадете се в правния отдел! Отворена ли е вече медицинската служба?»

Райх вдишваше и издишваше с ръмжене. Събаряше рафтове по пътя на едрите мъжаги, наведе глава и като бик си проби път право през тях. Префуча през кабинета и се насочи към външния коридор, където се намираше пневмоасансьорът. Вратата се отвори. Натисна „Научен отдел 57“ и влезе във въздушната совалка, която го изстреля до „Научния“, където слезе.

Намираше се на етаж на лабораторията. Беше тъмно. Изглежда, че служителите бяха решили, че е слязъл на улицата. Имаше достатъчно време. Като все още дишаше тежко, изтича до библиотеката на лабораторията, включи осветлението и се отправи към пулта за справки – плосък екран от матиран кристал, наклонен под ъгъл като чертожна дъска, поставен пред обикновен канцеларски стол. До него имаше сложно контролно табло с много копчета.

Райх седна и натисна СТАРТ. Екранът светна и електронният глас се обади от високоговорителя над главата му.

– Тема?

Райх набра НАУКА.

– Раздел?

Набра АСТРОНОМИЯ.

– Въпрос?

– Вселената.

Прищракване – пауза – прищракване.

– Според най-пълното определение, възприето във физиката, с термина „вселена“ се обозначава цялата съществуваща материя.

– Каква материя съществува?

Прищракване – пауза – прищракване.

– Материята образува съединения, чиито размери варират от най-малкия атом до най-големите струпвания на материя, познати на астрономите.

– Кое е най-голямото струпване на материя, познато на астрономите? – Райх набра ДИАГРАМА. Прищракване – пауза – прищракване.

– Слънцето.

На екрана се появи ослепителният диск на слънцето в бързо сменящи се кадри.

– А другите? Звездите?

Прищракване – пауза – прищракване.

– Няма звезди.

– Планетите?

Прищракване – пауза – прищракване.

– Има планета Земя.

Появи се картина на въртящата се около оста си земя.

– А другите планети? Марс? Юпитер? Сатурн...

Прищракване – пауза – прищракване.

– Няма други планети.

– Луната?

Прищракване – пауза – прищракване.

– Няма луна.

Треперейки, Райх пое дълбоко дъх.

– Ще направим още един опит. Да се върнем на Слънцето.

Слънцето отново се появи върху кристалния екран.

– Слънцето е най-голямото струпване на материя, познато на астрономите – започна електронният глас. Изведнъж млъкна. Прищракване – пауза – прищракване. Изображението на Слънцето започна бавно да гасне. Гласът заговори. – Няма Слънце.

Изображението напълно изчезна. Върху екрана остана само сянката, която гледаше към Райх... призрачна, безмълвна, страшна... Човекът без лице.

Райх нададе вой. Скочи на крака, събаряйки канцеларския стол. Вдигна го и го стовари върху ужасяващата сянка. Обърна се и като спял прекоси библиотеката, мина през лабораторията и излезе в коридора. При асансьора натисна бутона УЛИЦА. Вратата се отвори, той залитна вътре и се спусна петдесет и седем етажа до централното фоайе на „Монарх тауър“.

То гъмжеше от служителите от първата смяна, които бързаха към кабинетите си. Докато си пробиваше път, Райх усети учудените погледи, насочени към нараненото му, кървящо лице. След това забеляза десетина служители от охраната на „Монарх“, които се опитваха да го заобиколят. Стрелна се напред и с бърза смяна на посоките успя да се измъкне от охраната. Мушна се във въртящата се врата и изскочи на улицата. Закова се на място, сякаш пред него се бе изпречила нажежена до бяло стена. Нямаше слънце.

Уличните лампи светеха, небесните магистрали блещукаха, червонооки реактивни кабинени се носеха нагоре-надолу, магазините сияеха... А небето беше празно... не се виждаше нищо, освен дълбоката, черна, неизмерима безкрайност.

– Слънцето! – изкрещя Райх. – Слънцето!

Посочи с ръка нагоре. Чиновниците го измерваха с подозрителен поглед и бързо отминаваха. Никой не погледна нагоре.

– Слънцето! Къде е Слънцето? Не разбирате ли, глупаци? Слънцето!

Райх ги дърпаше за ръцете и размахваше юмрук към небето. После от въртящата се врата се появиха първите преследвачи и той си плю на петите.

Продължи надолу по улицата, зави рязко надясно и тичешком прекоси един пасаж с блякави, пълни с хора магазини. В дъното на пасажа имаше вход на пневмоасансьора към небесната магистрала. Райх скочи вътре. Докато вратата се затваряше, той успя да зърне преследвачите го служители от охраната, които бяха на по-малко от двайсет ярда от него. След това бе издигнат седемдесет етажа нагоре и се озова на въздушната магистрала.

Наблизо имаше малък паркинг с коли под наем, залепен за фасадата на „Монарх тауър“, и с лента за ускорение, извеждаща на магистралата. Райх се затича нататък, хвърли няколко кредита на служителя и се качи в една кола. Натисна СТАРТ и колата потегли. На изхода към магистралата натисна НАЛЯВО. Колата зави наляво и продължи напред. Управлението беше съвсем опростено. Наляво, надясно; стоп, старт. Всичко останало беше автоматизирано. При това колите можеха да се движат само по въздушните магистрала. Можеше с часове да се върти в кръг високо над града, като затворено в центрофуга опитно куче.

Колата не изискваше неговото внимание. Райх поглеждаше ту надолу, ту нагоре към небето. Нямаше го слънцето... а хората се занимаваха с делата си, сякаш никога не е имало слънце. Потрепера. Дали пък и това не се дължеше на синдрома на „едното око“? Неочаквано колата забави ход и спря. Беше заседнал наред магистралата, на половината път между „Монарх тауър“ и огромния „Визифон & визиграф билдинг“.

Райх заблъска по копчетата на арматурното табло. Никакъв ефект. Изскочи навън и вдигна задния капак, за да провери приемника. Едва сега забеляза в далечината тичащите към него служители от охраната и всичко разбра. Тези коли се задвижваха с радиотранслирана енергия. Бяха прекъснали трансляцията от паркинга и сега бързаха да го настигнат. Райх се обърна и спринтира към „В & В билдинг“.

Магистралата минаваше през сградата и от двете ѝ страни бяха наредени магазини, ресторанти, един театър – и дори пътническо бюро! Ето как щеше да се измъкне! Купува си билет, качва се в някоя

едноместна капсула и се озовава на което си иска летище. Имаше нужда от малко време, за да се реорганизира... преориентира... а и имаше къща в Париж. Прескочи мантизелата, провря се край колите и изтича в бюрото.

Приличаше на миниатюрна банка. Малък тезгях. Гише със защитна пластмасова решетка против крадци. Райх се отправи към гишето, като вадеше пари от джоба си. Плясна кредитите на тезгяха и ги бутна под решетката.

– Един билет за Париж – каза той. – Задръжте рестото. Как се стигна до капсулите? По-живо, човече, по-живо!

– Париж ли? – дойде отговорът. – Няма Париж.

Райх се взря през нашарената с жилки пластмаса и видя... Човека без лице... вперил поглед в него, призрачен, безмълвен. Завъртя се два пъти, сърцето му заби лудо, главата му пулсираше, но успя да открие вратата и избяга навън. Затича се слепешката към въздушната магистрала, опита се с последни сили да избегне една идваща насреща му кола и беше повален във всепоглъщащ мрак...

ЛИКВИДИРАЙ. УНИЩОЖИ.

ЗАЛИЧИ. АНУЛИРАЙ.

(МИНЕРАЛОГИЯ, ПЕТРОЛОГИЯ, ГЕОЛОГИЯ, ФИЗИОГРАФИЯ)
ОТСТРАНИ.

(МЕТЕОРОЛОГИЯ, ХИДРОЛОГИЯ, СЕИЗМОЛОГИЯ)

ЗАЧЕРКНИ.

(X2 Ж УЗ д: Пространство/д: Време)

ПРЕМАХНИ.

ТЕМАТА ЩЕ БЪДЕ...

...каква ще бъде? ТЕМАТА ЩЕ БЪДЕ...

– Каква ще бъде темата? Каква? КАКВА?

Някой бе поставил ръката си на устата му. Райх отвори очи. Намираше се в малка, облицована с плочки стая – помещението за извънредни случаи в полицейски участък. Лежеше върху бяла маса. Беше заобиколен от охраната, трима униформени полицаи, напълно непознати хора. Всички си записваха нещо в бележниците, шепнеха си и разменяха неспокойни погледи.

Непознатият махна ръката си от устата на Райх и се наведе над него.

– Вече сте добре – каза той тихо. – Успокойте се. Аз съм лекар.

– Надзъртач?

– Какво?

– Надзъртач ли сте? Имам нужда от надзъртач. Имам нужда от някой, който да погледне в главата ми, за да докаже, че съм нормален. Боже господи! Трябва да разбере дали съм нормален. Цената не ме интересува. Аз...

– Какво иска тоя? – попита един полицаи.

– Не зная. Каза надзъртач. – Лекарят отново се обърна към Райх. – Какво имахте предвид? Бихте ли ни обяснили? Какво значи надзъртач?

– Еспер. Човек, който чете мисли. Който...

Лекарят се усмихна.

– Шегува се. Иска да демонстрира смелост. Много пациенти го правят. Правят се на невъзмутими след катастрофата. Наричаме го чувство за хумор под бесилото...

– Чуйте ме – каза Райх отчаяно. – Трябва да стана.

Искам да кажа нещо... Помогнаха му да стане.

– Казвам се Бен Райх – заяви той на полицаите. – Бен Райх от „Монарх“. Познавате ме. Искам да направя самопризнания. Пред Линкълн Пауъл, полицейския префект. Заведете ме при Пауъл.

– Кой е този Пауъл?

– И какво искате да признаете?

– Убийството на Д'Кортни. Аз убих Крей Д'Кортни миналия месец. В дома на Мария Бомонт... Съобщете на Пауъл. Аз убих Д'Кортни.

Полицаяте размениха учудени погледи. Един от тях отиде в ъгъла и вдигна слушалката на старинен телефон.

– Шефе? Тук при нас има един образ. Твърди, че се казва Бен Райх от „Монарх“. Иска да направи самопризнания пред някакъв префект на име Пауъл. Твърди, че е убил лице на име Крей Д'Кортни миналия месец – След кратка пауза полицаят подвижна на Райх: – Как се пише това име?

– Д'Кортни! Главно Д апостроф главно К-О-Р-Т-Н-И.

Полицаят повтори името и зачака. След малко изсумтя нещо и затвори.

– Луд – каза той и прибра бележника в джоба си.

– Чуйте... – започна Райх.

– Този наред ли е? – обърна се полицаят към лекаря, без да поглежда към Райх.

– Разстроен е малко, но иначе нищо му няма.

– Чуйте ме! – извика Райх.

Полицаят го вдигна грубо на крака и го засили към външната врата на участъка...

– Достатъчно, приятел. Вън!

– Трябва да ме чуете! Аз...

– Ти ме чуй, приятел. В полицията няма никакъв Линкълн Пауъл. Никъде не е регистрирано убийство на никакъв Д'Кортни. И такива кат' теб хич не ги обичае тука. Така че... Вън!

И той изхвърли Райх на улицата.

Трогоярът беше необичайно разбит. Райх се препъна, успя да се задържи и застана прав – онемял, вцепенен, отчаян. Беше станало по-тъмно... безпределно тъмно. Тук-там светеха улични лампи. Въздушните магистрали бяха изгаснали. Изчезнали бяха и реактивните кабинни. В силюета на града зееха огромни дупки.

– Аз съм болен – простена Райх. – Болен съм. Имам нужда от помощ.

Тръгна, залитайки, надолу по разнебитената улица, стиснал с ръце корема си.

– Кабина! – провикна се той. – Кабина! Нищо ли няма в този проклет град? Къде е изчезнало всичко? Кабина!

Нямаше никакъв отзвук.

– Аз съм болен... болен. Трябва да се прибера вкъщи. Болен съм... – Отново се провикна: – Няма ли кой да ме чуе? Аз съм болен. Имам нужда от помощ... Помощ!... Помощ!

Никакъв отзвук.

Отново простена. После се захили... кротко, като луд. И запя с прегракнал глас: „Осем, сър... Пет, сър... Едно, сър... Дай зор с този тензор... Настава страх... ужас... раздор...“

Започна жално да вие:

– Къде сте, хора? Мария! Светлина! Ма-ри-яаа! Спрете тази глупава игра на „Сардина“.

Препъна се.

– Върнете се! – извика Райх. – За бога, върнете се. Останах съвсем сам.

Никакъв отговор.

Опита се да открие „Парк Саут“ №9, градската резиденция на Мария Бомонт, сцената на убийството на Д'Кортни... и самата Мария – невъздържана, вулгарна, вдъхваща сигурност.

Нямаше нищо.

Мрачна тундра. Черно небе. Непозната пустош.

Нищо. Райх нададе вик... един дрезгав, нечовешки вой, изпълнен с гняв и ужас.

Никакъв отговор. Дори ехо нямаше.

– За бога! – изрева той. – Къде изчезна всичко? Върнете го на мястото му! Няма нищо, освен пространство...

От всеобхватната пустош се появи и доби очертания една фигура – позната, зловеща, грамадна... Една фигура от черни сенки, вперила поглед в него, призрачна, безмълвна... Човекът без лице. Райх я гледаше вцепенен, онемял.

После фигурата проговори:

– Няма пространство. Нищо няма.

В ушите на Райх отекна вик – неговият собствен вик, и някакво тежко туптене – ударите на собственото му сърце. Вече тичаше по зиналата пред него пътека – незнайна, лишена от живот, лишена от пространство, – тичаше, преди да е станало прекалено късно, прекалено късно, прекалено късно... тичаше, докато все още. имаше време, време, време...

Сблъска се с една фигура от черни сенки. Фигура без лице. Фигура, която каза:

– Няма време. Нищо няма.

Райх отстъпи назад. Обърна се. Падна. Запълзя немощно в необятната пустош, крещейки:

– Пауъл! Дъфи! Куизард! Тейт! О, боже! Къде са всички? Къде изчезна всичко? За бога...

Отзова се лице в лице с Човека без лице, който каза:

– Няма бог. Нищо няма.

Вече нямаше къде да избяга. Съществуваше само минус безкрайност и Райх, и Човекът без лице. Неспособен да помръдне, замръзнал, безпомощен в тази матрица, Райх най-сетне вдигна очи и се взря в лицето на своя смъртен враг... човека, от когото не можеше да избяга... страшилището от неговите кошмари... унищожителя на неговото съществуване...

Това беше...

Самият той.

Д'Кортни.

И двамата. Две лица, слели се в едно. Бен Д'Кортни. Крей Райх.

Д'Кортни-Райх. Д'Р.

Беше неспособен да проговори. Беше неспособен да помръдне. Нямаше нито време, нито пространство, нито материя. Не беше останало нищо, освен умиращият разум.

Татко?

Сине.

Ти и аз сме едно? Двамата сме едно цяло. Баща и син?

Да.

Не мога да разбера... Какво се е случило?

Ти изгуби играта, Бен.

Коя игра? „Сардина“?

Космическата игра.

Аз спечелих. Спечелих. Целият свят беше мой. Аз...

И следователно ти губиш. Ние губим.

Какво губим?

Шанса да оцелеем.

Не разбирам. Не мога да разбера.

Моята половина от нас разбира, Бен. И ти щеше да разбереш, ако не беше ме прогонил от себе си.

Как съм те прогонил?

С всичко онова, което е гнило, извратено, порочно в теб.

И това ми го казваш ти? Ти, който ме предаде, който се опита да ме убие?

Това беше един обмислен акт, Бен. Трябваше да те унищожи, преди да си успял да унищожиш и двама ни. Беше нужно за оцеляването ни, Бен. Трябваше да ти помогна да загубиш света, за да спечелиш играта.

Каква игра? Каква е тази Космическа игра?

Лабиринтът... безизходицата... цялата вселена, сътворена като загадка, която трябва да решим... Галактиките, звездите, Слънцето, планетите... светът, какъвто го познавахме. Ние сме единствената-реалност. Всичко останало е илюзия... кукли, марионетки, декори... измислени страсти. Това беше една измислена реалност, която ние трябваше да разгадаем.

Но аз я завладях. Тя беше моя.

Но не успя да я разгадаеш. Никога няма да разберем какво е решението, но то в никой случайно е кражба, насилие, омраза, алчност, убийство, мародерство. Ти се провали и сега всичко е унищожено, разградено...

Но какво ще стане с нас?

И ние сме унищожени. Опитах се да те предупредя. Опитах се да те спра. Но не успяхме да издържим изпита.

Но защо? Защо? Кои сме ние? Какви сме?

Кой знае? Знаело ли е семето кое е или какво е, щом не е успяло да

попадне в плодородна почва? Има ли значение кои сме и какви сме? Ние се провалихме. Изпитът свърши. И с нас е свършено.

Не!

Вероятно, ако я бяхме разгадали, Бен, можеше и да остане реална. Но всичко свърши. Реалността се превърна в неосъществена догадка и ти най-сетне се събуждаш... в нищото.

Ще се върнем назад! Пак ще опитаме!

Няма връщане назад. Това е краят.

Ще намерим начин. Трябва да има начин... Няма никакъв начин.

Това е краят.

Това беше краят. Следваше... Унищожението.

17.

Откриха двамата мъже на другата сутрин, в горния край на острова, в парка до стария Харлемски канал. И единият, и другият се бяха лутали през цялата нощ, по наземни пътища и небесни магистрали, без да осъзнават накъде вървят, и все пак се бяха привличали непреодолимо един към друг като две намагнетизирани игли, плаващи по повърхността на затлачено с водорасли езеро.

Пауъл седеше със скръстени крака върху мократа трева. Лицето му бе повяхнало и безжизнено, дишането му почти бе спряло, пулсът му едва се долавяше. Стискаше Райх в желязна хватка. Райх се бе свил на топка като зародиш.

Веднага откараха Пауъл в дома му на „Хъдсън Рамп“, където целият научен екип от лабораторията на Съюза се потеше на смени над него и се поздравяваше с първото успешно осъществяване на Групова трансфузия на енергия в цялата история на Съюза на есперите. С Райх не бързаха толкова. Когато му дойде времето, безчувственото му тяло бе закарано по етапен ред в болницата „Кингстън“ за Унищожение.

Минаха седем дни.

На осмия ден Пауъл стана, изкъпа се, облече се, влезе в единоборство с медицинските сестри, удържа победа и излезе от къщата. Отби се само в „Сюкр & Сие“, откъдето се появи с огромен, тайнствен пакет, и после продължи към управлението, за да представи личния си отчет на главния прокурор Краб. Преди да се качи при него, надникна в кабинета на Бек.

Здравей, Джакс.

Радвам се (и те проклинам) да те видя, Линк.

Проклинаш ме?

Обзаложих се на петдесет кредита, че ще пазиш леглото до другата сряда.

Губиш. Моз прие ли мотивите за убийството на Д'Кортни?

От край до край. Делото продължи само час. Райх е предаден на Унищожение.

Чудесно. Е, време е да отида и обясня всичко на Краб.

Какво е това в ръката ти.

Подарък.

За мен?

Не днес. Ето ти материал за размишления.

Пауъл се качи до абаносово-сребристия кабинет на Краб, почука на вратата, чу властното „Да!“ и влезе. Краб беше подобаващо любезен, но резервиран. Случаят Д'Кортни не бе допринесъл за подобряването на отношенията му с Пауъл. Развързката бе дошла като допълнителен удар.

– Това беше един изключително сложен случай, сър – започна Пауъл внимателно. – Никой от нас не успя да го разгадае и никой от нас не бива да бъде обвиняван. Виждате ли, сър, дори самият Райх не е съзнавал защо е убил Д'Кортни. Единственият, който успя да проумее случая, беше компютърът прокурор, а ние си помислихме, че си прави шеги.

– Оная машина? Разбрала?

– Да, сър. Когато за пръв път вкарахме окончателните данни, компютърът ни каза, че няма достатъчно доказателства за „емоционални подбуди“. Всички бяхме предварително убедени, че мотивите са лично облагодетелстване. Райх също. Естествено беше да предположим, че компютърът се занася, и настояхме пресмятанията му да се базират на личното облагодетелстване. И сбъркахме...

– А оная проклетата машина беше права?

– Да, сър. Права беше. Райх си бе внушил, че убива Д'Кортни по финансови причини. Това е бил неговият психологически камуфлаж за истинските подбуди – емоционалните. Но той не е издържал. Райх предложил на Д'Кортни да се слоят. Д'Кортни приел. Но Райх подсъзнателно е бил принуден да изтълкува погрешно съобщението. Не е имал друг избор. Нужно му е било да продължи да вярва, че е извършил убийството заради парите.

– Защо?

– Защото не е могъл да приеме истинските мотиви...

– Които са...?

– Д'Кортни е неговият баща.

– Какво? – опули се Краб. – Неговият баща? Негова плът и кръв?

– Да, сър. Всичко е било толкова ясно. Просто не сме могли да го видим... Защото и Райх не е могъл да го види. Например онзи имот на Калисто. Същият, който Райх използва, за да подмами д-р Джордан да напусне планетата. Райх го е наследил от майка си, която го е получила от Д'Кортни. Всички мислехме, че бащата на Райх го е измъкнал с измама от Д'Кортни и го е приписал на жена си. Истината е друга. Д'Кортни го подарява на майката на Райх, защото са били любовници. Подарява го от любов към майката на детето си. Райх е роден там. Джаксън Бек откри всичко това, след като му подсказахме накъде да търси.

Краб отвори уста, после я затвори.

– И имаше още толкова много следи. Самоубийственият инстинкт на Д'Кортни, предизвикан от силното чувство за вина. Той наистина е изоставил своя син. Това чувство направо го е разкъсвало. Освен това дълбоко загнезденият в Барбара Д'Кортни образ на близнаци – Бен Райх и тя самата; тя някак е усещала, че са природени брат и сестра. И неспособността на Райх да убие Барбара у Чука Фруд. Дълбоко в подсъзнанието си и той го е знаел. Искал е да погуби омразния баща, който го е изоставил, но не е могъл да посегне на сестра си.

– Но кога изровихте всичко това?

– След като беше спряно делото, сър. Когато Райх ме обвини, че му устройвам смъртоносни клопки.

– Твърдеше, че вие се опитвате да го премахнете. Той... Но ако не сте вие, кой е бил тогава?

– Самият Райх, сър.

– Райх?

– Да, сър. Той убива баща си. Изразходва омразата си. Но неговото супер-его... съвестта му, не е могла да му позволила остане ненаказан за това отвратително престъпление. Тъй като полицията очевидно не успява да го накаже, съвестта му се захваща с това. Това е смисълът на образа от кошмарите на Райх... Човекът без лице.

– Човекът без лице?

– Да, сър. Той символизира истинското родство на Райх с Д'Кортни. Фигурата няма лице, защото Райх не е могъл да приеме истината... че е познал в Д'Кортни своя баща. Фигурата започва да се появява в сънищата му, когато взема решение да убие баща си. И до самия край не го оставя на мира. Отначало го заплашва с наказание за това, което е замислил. После се превръща в самото наказание за убийството.

– Бомбите?

– Точно така. Съзнанието му е трябвало да го накаже. Но Райх никога не е признавал пред себе си, че е извършил убийството, защото е мразел Д'Кортни като бащата, който се отрича от него и го изоставя. Следователно наказанието е трябвало да се изпълни на ниво подсъзнание. Райх сам си е поставял бомби, без изобщо да го осъзнава... в съня си, като сомнамбул... през деня, в пориоманиакални състояния – краткотрайни бягства от осъзнаваната реалност. Невероятни са способностите на мозъка.

– Но ако самият Райх не е знаел нищо за това... вие как се добрахте до него, Пауъл?

– Ами в това беше проблемът, сър. Не можехме да го научим чрез надзъртане. Той беше враждебно настроен, а за да се получат подобни данни, е необходимо лицето да ни оказва пълно съдействие. Във всички случаи това отнема месеци. Освен това, ако Райх се бе възстановил след всички тези шокове, щеше да съумее да се преустрои, преориентира и да стане недосегаем за нас. А това бе много опасно, защото беше достатъчно силен, за да разклати цялата Слънчева система. Той бе от онези редки личности, способни да разгърсят света, чиито натрапчиви идеи биха могли да разрушат нашето общество и завинаги да ни направят роби на собствените си налудничави мисловни модели.

Краб кимна в знак на съгласие.

– Малко остана да успее. От време на време се явяват такива хора, свързващи миналото и бъдещето. Ако им се позволи да се развият... Ако връзката стане здрава... светът се оказва обречен на едно ужасно бъдеще.

– И какво направихте?

– Използвахме една мярка, наречена Групова трансфузия на енергия, сър. Трудно е да се обясни, но ще се опитам. Психиката на всяко човешко същество е съставена от латентна и активизирана енергия. Латентната енергия е нашият резерв... неоползотворените естествени възможности на нашия мозък. Активизираната енергия е онази част от латентната енергия, която мобилизираме и вкарваме в употреба. Повечето хора използват само малка част от латентната си енергия.

– Разбирам.

– Когато Съюзът на есперите реши да приложи Групова трансфузия на енергия, всеки еспер отваря, тъй да се каже, психиката си и влага латентната си енергия в нещо като банка. Един-единствен еспер започва да черпи от тази банка и става жив проводник на латентна енергия. Той я натрупва в себе си и я вкарва в употреба. Може да постигне огромни резултати... ако успее да я овладее. Това е една трудна и опасна операция. Все едно да полетиш към Луната с пръчка динамит, завряна в... тъб... яхнал сноп динамитени пръчки...

Изведнъж Краб се ухили.

– Съжалявам, че не съм надзъртач – каза той. – Много ми се ще да видя действителния образ в главата ви.

– Опасявам се, че вече го видяхте, сър.

Пауъл също се ухили. За пръв път между двамата се установяваше разбирателство.

– Необходимо беше – продължи Пауъл – да срещнем Райх с Човека

без лице. Трябваше да го накараме да види истината, за да можем и ние да се доберем до нея. Като използвах натрупаната латентна енергия, изградих в Райх една обща невропатологична представа... илюзията, че единствено той в света е реален.

– Но аз... Това често ли се среща?

– О, да, сър. Това е една от най-баналните форми на искейпизъм. Когато животът стане прекалено труден, човек е склонен да търси спасение в идеята, че всичко е илюзия... една огромна измислица. В Райх вече бяха заложили кълновете на тази слабост. Аз просто ги стимулирах и дадох възможност на Райх да победи самия себе си. Животът му ставаше прекалено труден и аз го убедих да повярва, че Вселената е една измислица... мистификация. След това разруших всичко, пласт след пласт. Накарах го да повярва, че загадката престава да съществува, че проверката е приключила. И оставих Райх сам с Човека без лице. Той се взря в лицето му и видя себе си и своя баща... и ние разбрахме всичко, което ни трябваше.

Пауъл взе пакета и стана. Краб скочи на крака и го придружи до вратата, поставил дружелюбно ръка върху рамото му.

– Свършили сте феноменална работа, Пауъл, Наистина феноменална. Просто нямам думи... Трябва да е чудесно да си еспер.

– Чудесно и ужасно, сър.

– Сигурно сте много щастлив.

– Щастлив ли? – Пауъл се спря на вратата и погледна към Краб. – Щяхте ли да сте щастлив, сър, ако цял живот трябваше да живеете в болница?

– Болница?

– Ето къде прекарваме живота си... Всички ние. В психиатричното отделение. Без надежда за бягство... за спасение. Бъдете благодарен, че не сте надзъртач, сър. Бъдете благодарен, че виждате човека само отвън. Бъдете благодарен, че никога не виждате неговите страсти, омразата, завистта, злобата, болката... Бъдете благодарен, че рядко виждате неговата отвратителна, истинска същност. Светът ще бъде прекрасно място, когато всички станат надзъртачи и всички бъдат коригирани... Но дотогава бъдете благодарен, че сте сляп.

Излезе от управлението, нае една кабина и отлетя на север към болницата „Кингстън“. Седеше в кабината с пакета на колене, гледаше надолу към великолепната долина на Хъдсън и си свирукаше някаква усукана мелодия. По едно време се ухили и си каза: „Ха! Големи работи му изприказвах на Краб. Но трябваше да затвърдя добрите ни отношения.

Сега ще съжалява надзъртачите... и ще бъде приятелски настроен.“

Показа се и болницата „Кингстън“, разположена върху огромен, идеално поддържан хълмист парк. Солариуми, басейни, морави, спортни площадки – всичко беше в изящен неокласически стил. Докато се спускаше, Пауъл успя да зърне някои от пациентите и служителите – всички бяха с бронзов загар, жизнени, смееха се и играеха. Сети се за строгите мерки, които Управителният съвет беше принуден да прилага, за да предотврати превръщането на „Кингстън“ във втори Спейсланд. Прекалено много симуланти от висшето общество се опитваха да постъпят в болницата.

Пауъл отиде на гишето за информация, разбра къде се намира Барбара Д'Кортни и тръгна през парка. Все още беше слаб, но изпитваше желание да прескача плетове и порти, да се надбягва. Беше се надигнал след седемдневното си безсилие с един въпрос – един въпрос, който трябваше да зададе на Барбара. Чувстваше се въодушевен, Видяха се едновременно. Разделяше ги широка поляна, заобиколена от естествени тераси и великолепни градини. Махайки с ръка, тя се спусна към него и той се затича към нея. После, когато се доближиха един до друг, и двамата бяха обзети от свян. Спряха се на няколко крачки, без да смеят да срещнат погледите си.

– Здравей.

– Здравей, Барбара.

– Аз... Хайде да отидем на сянка, искаш ли?

Тръгнаха към стената на терасата. Пауъл я погледна крадешком. Сега отново беше жива... толкова жива никога не бе я виждал. И хлапашкото ѝ изражение – изражението, което мислеше, че е етап от нейното Деја ергоуце развитие – се бе запазило. Изглеждаше неописуемо игрива, жизнерадостна, очарователна. Но сега беше голяма. Тази Барбара не познаваше.

– Изписват ме тази вечер – каза тя.

– Зная.

– Страшно съм ти благодарна за всичко, което...

– Моля те, не говори така.

– За всичко, което направи за мен – твърдо продължи тя. Седнаха на една каменна пейка. Погледна го със сериозни очи. – Искам да ти кажа, че съм много благодарна.

– Моля те, Барбара. Плашиш ме.

– Така ли?

– Познавах те толкова отблизо като... ами като дете. Сега...

– Сега пак съм голяма.

– Да.

– Трябва по-добре да ме опознаеш. – Усмихна му се любезно. – Да кажем... Чай утре в пет.

– В пет...

– Неофициално. Не си слагай костюм.

– Слушай – каза Пауъл отчаяно. – Толкова пъти съм ти помагал да се обличаш. И да се решиш. И да си миеш зъбите.

Тя махна весело с ръка.

– А маниерите ти при хранене бяха направо ужасни. Обичаше риба и мразеше агнешко. Веднъж ме уцели в околото с една пържола.

– Това е било преди сто години, мистър Пауъл.

– Това беше преди две седмици, мис Д'Кортни.

Тя се изправи – самото олицетворение на достойнството.

– Наистина, мистър Пауъл. Струва ми се, че е най-добре да приключим този разговор. Щом сте решили, че трябва да ми отправяте хронографични обиди... – Тя млъкна и го погледна. Хлапето пак се показва на лицето ѝ. – Хронографични ли казах? – попита тя. Той пусна пакета и я прегърна.

– Мистър Пауъл, мистър Пауъл, мистър Пауъл... – зашепна тя. – Здравей, мистър Пауъл...

– Господи, Барбара... Баба, скъпа. За момент си помислих, че наистина говориш сериозно.

– Връщах си за това, че си голям.

– Винаги си била отмъстително хлапе.

– Винаги си бил лош татко. – Тя се отдръпна назад и го изгледа. – Какъв си в действителност? Какви сме и двамата? Ще имаме ли време да разберем?

– Време ли?

– Преди да... Надзърни. Не мога да го кажа.

– Не, скъпа. Трябва да ми го кажеш.

– Мери Нойс ми разказа. Всичко.

– О! Така ли?

Барбара кимна.

– Но аз нямам нищо против. Нищо против. Тя беше права. Готова съм всичко да приема. Дори и да не можеш да се ожениш за мен...

Той се засмя. Въодушевлението му стана неударимо.

– Не е необходимо нищо да приемаш – каза той. – Седни. Искам да ти задам един въпрос.

Тя седна. В скута му.

– Трябва да се върнем в онази нощ – каза той.

– У Мария Бомонт?

Той кимна.

– Трудно ми е да говоря за това.

– Няма да отнеме повече от минута. И така... Ти си в леглото си.

Спиш. Изведнъж се събуждаш и изтичваш в орхидеената стая. Помниш ли останалото...?

– Помня.

– Един въпрос. Какъв беше викът, който те събуди?

– Знаеш.

– Зная, но искам ти да ми го кажеш. Кажеш го на глас.

– Смяташ ли... смяташ ли, че отново ще изпадна в истерия?

– Няма. Просто го кажи.

След дълга пауза тя промълви едва чуто:

– Помощ, Барбара.

Той отново кимна.

– Кой извика това?

– Ами това беше... – изведнъж млъкна.

– Не е бил Бен Райх. Той не би викал за помощ. Не е имал нужда от помощ. Кой имаше нужда от помощ?

– Моят... Моят баща.

– Но той не е могъл да говори, Барбара. Рак... Нямам е ларинкс. И дума не е могъл да продума.

– Но аз го чух.

– Ти си надзърнала в него.

Тя го изгледа. После поклати глава.

– Не, аз...

– Надзърнала си в него – повтори Пауъл нежно. – Ти си латентен еспер. Баща ти те е повикал чрез телепатия. Ако не бях такова говедо и не мислех само за Райх, отдавна щях да се сетя. Без да го знаеш, ти през цялото време, докато беше вкъщи, надзърташе в мен и Мери.

Тя не можеше да го осъзнае.

Обичаш ли ме? – предаде ѝ той.

– Обичам те, разбира се – промълви тя, – но ми се струва, че измисляш оправдания за...

– Кой те попита?

– Какво да ме попита?

– Дали ме обичаш.

– Нали ти току-що... – Спря се, после поде отново.

– Ти каза... Т-ти...

– Не го КАЗАХ. Сега разбираш ли. Няма да е необходимо да се примиряваме с каквото и да е, освен с нас самите.

След няколко секунди, както им се стори, а всъщност след половин час, те се пуснаха, стреснати от силния трясък, който се чу на терасата над главите им. Погледнаха учудено нагоре.

Върху каменната стена се появи някакво голо същество, което бръщолевеше неразбираемо, крещеше и се тресеше. Прекатури се през ръба, свлече се надолу през цветните лехи и се стовари на поляната, като продължаваше да пищи и да се гърчи, сякаш през нервната му система непрекъснато преминаваше електрически ток. Беше Бен Райх, почти неузнаваем, поел по пътя към Унищожението.

Пауъл дръпна Барбара към себе си, тъй че да е с гръб към Райх. Хвана я за брадичката и каза:

– Ти нали си още мойто момиче?

Тя кимна.

– Не искам да гледаш това. Не е опасно, но не е за малки момичета. Изтичай сега в стаята си и ме чакай там. Нали си добро момиче? Браво... Тичай сега! Бързо!

Тя сграбчи ръката му, целуна я и се затича през поляната, без ни веднъж да се обърне назад. Пауъл я проследи как се отдалечава, после се обърна и спря поглед върху Райх.

Когато човек е подложен на Унищожение в болницата „Кингстън“, разрушава се цялата му психика. Серията от осмозни инжекции започва с най-горните слоеве на кортикалните нервни възли и продължава бавно надолу, изключвайки всички връзки, изтривайки цялата памет, разрушвайки частица по частица душевността, изграждана още от рождение. И докато психиката се разпада, всяка частица излъчва своя заряд от енергия, превръщайки цялото тяло във въртоп от разтърсващи дисоциации.

Но не в това се състои наказанието; не това е най-страшното при Унищожението. Ужасът идва от факта, че през цялото време съзнанието остава будно; че докато психиката се заличава, съзнанието усеща как стъпка по стъпка се връща назад към небитието, докато накрая и то изчезва в очакване на своето прераждане. За разума това е едно вечно сбогуване, безутешна скръб при безкрайно погребение. И в примигващите, потръпващи очи на Бен Райх Пауъл видя осъзнаването... болката... трагичното отчаяние.

– Как, по дяволите, е паднал там долу? Вързан ли трябва да го

държим? – Д-р Джиймс подаде глава от терасата. – О, здравейте, Пауъл. Това е един ваш приятел. Помните ли го?

– Съвсем ясно.

Джиймс заговори през рамо.

– Слезте долу на поляната и го приберете. Аз ще го държа под око. – Обърна се към Пауъл. – Голям юнак е. Възлагаме му велики надежди.

Райх измуча и потрепери.

– Как върви лечението?

– Чудесно. Толкова е силен, че всичко ще понесе. Ускоряваме процедурата. Би трябвало да е готов за прераждане след година.

– Чакам го с нетърпение. Имаме нужда от хора като Райх. Щеше да е грехота да го загубим.

– Да го загубим? Че как може? Да не мислите, че едно малко падане...

– Не, друго имах предвид. Преди триста-четиристотин години полицаите са залавяли хора като Райх просто за да ги убиват. Смъртно наказание – така са му викали.

– Не може да бъде.

– Честна дума.

– Но това е абсурдно. Ако един човек е достатъчно талантлив и смел, за да застраши обществото, то той е очевидно над средното равнище. Той трябва да се запази. Поправя се и се превръща в положителна величина. Защо е нужно да се изхвърля? Ако това стане практика, ще останат само овцете.

– Не зная. Може би в онези дни са искали да има само овце.

Служителите изтичаха през поляната и вдигнаха Райх. Той се съпротивяваше и крещеше. Укротиха го с ловките и безопасни хватки от практикуваното в „Кингстън“ джудо и внимателно провериха да няма нещо счупено или навехнато. Като се увериха, че нищо му няма, се приготвиха да го отвеждат.

– Един момент – извика Пауъл.

Върна се при каменната пейка, взе мистериозния пакет и махна опаковката. Това бе най-луksозната кутия с шоколадови бонбони на „Сюкр & Сие“. Занесе я на Унищожения човек и му я подаде.

– Това е подарък за теб, Бен. Заповядай.

Съществуването изглежда Пауъл навъсено, след това и кутията. Накрая протегна ръце и пое непохватно подаръка.

– Ха, та аз съм просто негова бавачка, дявол да го вземе – промърмори Пауъл. – Всички ние сме бавачки на този луд свят. Струва ли си?

Изведнъж от хаоса в Райх долетя:

Пауъл – надзъртач – Пауъл – приятел – Пауъл – приятел...

Беше толкова неочаквано, толкова изненадващо, толкова прочувствено и признателно, че Пауъл се трогна до сълзи. Опита се да се усмихне, после се обърна и тръгна през ливадата към болницата.

Чуйте ме – провикна се той от радост. – Чуйте ме, не-еспери! Трябва да разберете какво значи това. Трябва да го почувствате. Трябва да съборите стената. Трябва да разкъсате завесите. Ние виждаме истината, която вие не можете да видите. Че в човек няма нищо друго, освен любов и вяра, смелост и доброта, щедрост и готовност за саможертва. Всичко останало е само стената на вашата слепота. Но един ден ние всички ще бъдем с един разум и с едно сърце...

В безкрайната вселена няма нищо ново, нищо непознато. Онова, което изглежда изключително за нищожния разум на човека, е просто нещо неизбежно за всевиждащото Божие око. Този странен миг в живота, онова необичайно събитие, онези забележителни съвпадения на мястото, обстоятелства и случайни срещи... всички тези неща са се случвали многократно на планетата, на едно слънце, чиято галактика се завърта веднъж на двеста милиона години и досега се е завъртала девет пъти. И преди е имало щастие. И пак ще има.

КРАЙ

© 1951 Алфред Бестър
© 1992 Саркис Асланян, превод от английски

Alfred Bester
The Demolished Man, 1951

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

УНИЩОЖЕНИЕТ. 1992. Изд. Галактика, Варна. Биб. Галактика, No.108. Роман.
Превод: от англ. Саркис АСЛАНЯН [The Demolished Man / Alfred BESTER]. Формат:
17 см. Тираж: 10 000 бр. Страници: 303. Цена: 22.00 лв. ISBN: 954-418-010-9.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/34>]